

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

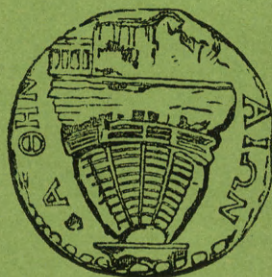
ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΤΕΥΧΟΣ ΙΖ'.

ΠΙΝ. 67—72.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(*Επὶ τῆς οδοῦ Βορῆα*).

1874.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1874.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΖ΄.

Ἄριθ. 433.

(Ὅρα πίν. 66)

- [1] ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῶ-
ι δήμῳ ἐπ]αινέσαι Ἀσκληπιάδην.
Βυζάντι]ον εὐνοίας ἕνεκα καὶ φιλ[οτιμίας
τῆς εἰς τ]οὺς βασιλεῖς καὶ τὸν δῆ[μον τὸν Ἀθ-
ηναίων] καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας [καὶ στεφα-
5 νῶσαι α]ὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ ἀπὸ [χιλίων δ-
ραχμῶν] καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον [Διονυσ-
ίων τῶν] μεγάλων τραγωδῶν τῷ ἀγῶ[νι. Εἶνα
ι δὲ αὐτ]ῷ καὶ προεδρίαν ἐν ἀπ[α]σ[ι] τ]ο[ῖς ἀγῶ-
σι, οἷς ἡ] πόλις τίθησι. Ὅπως (δ') ἂν εἰδῶ[σι πάντ-
10 ες, ὅτι] ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων μέμνηται κα[ὶ χάρι-
ν ἀποδ]ίδωσιν, ὑφ' ὧν ἂν εὖ πάθει, καὶ τιμ[ᾶ ἐν
παντί] κ[α]ρῶ ἀξίως τῶν εὐεργεσιῶν, στῆσ[α-
ι τὸν δ]ῆμον εἰκόνα χαλκῆν ἐν Βυζαντίῳ Ἀσ-
κληπι]άδου ἀπὸ τριςχιλίων δραχμῶν καὶ στ-
15 εφανῶ]σαι αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ ἀπὸ χιλί-
ων δρα]χμῶν. Ὅπως δ' ἂν ὁ τε στέφανος ἀναγορε-
υθεῖ] ἐν Βυζαντίῳ καὶ ἡ εἰκὼν σταθεῖ ἢ Ἀσκ-
ληπι]άδου, χειροτονῆσαι τὸν δῆμον τρεῖς ἄ-
νδρα]ς ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, οἵτινες ἀφικό-
20 μενοι] εἰς Βυζάντιον ἀξιώσουσιν τὸν δῆμο-
ν τὸν Βυ]ζαντίων ψηφίσασθαι τὸν στέφανον
ἀναγορε]ῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίων [τῶ-

ι ἀγῶνι καὶ τὴν εἰκόνα στῆσαι τὴν Ἀσκλη[πι-
 άδου ἐν τῷ ἀγορᾷ, ἣν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων [ἐπ-
 23 ἔστειλε;]ν αὐτοῦ, καὶ διδάσκειν αὐτούς, [ὅτι
 ταῦτα πρ]άττοντες χαρισθῶνται τῷ δ[ήμῳ. Τ-
 ῆς δὲ ποι]ήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τ[ῆς εἰκόν-
 ος ἐπιμ]ε]ληθῆναι τὸν ἐπὶ τῷ διο[ικήσει με-
 τὰ τῶν αἰ]ρεθέντων πρέσβων. Δο[ῦναι δ' ἐκάσ-
 30 τῷ τῶν αἰ]ρεθέντων πρέσβει[ν ἐφόδιον τὸν
 ταμίαν τ]οῦ δήμου πενήκοντ[α δραχμὰς ἐκ τ-
 ῶν εἰς τὰ] κατὰ ψηφίσματα [ἀναλισκομένων τ-
 ῶ δῆμῳ.] Ἀναγράψαι [δ]ὲ τ[όδε τὸ ψήφισμα τὸν
 γραμματ]έα τὸν κατ[ὰ] πρυτανείαν ἐν στήλει
 35 λιθίνει] καὶ στῆσαι ἐν Ἀκροπόλει. Εἰς δὲ τῆ-
 ν ἀναγρα]φῆν τῆς [στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν
 τοῦ δήμου] τρι[άκοντα δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ
 κατὰ ψηφ]ίσματα ἀναλισκομένων τῷ δῆμῳ.

Τὸ τεμάχιον τοῦ περι Ἀσκληπιάδου ψηφίσματος τοῦτο, ὅπερ ἀπεικονίσθη πανομοιότυπως ἐπὶ τοῦ πίνακος 66 καὶ συνεπληρώθη ἀνωτέρω μεταγραφέν μικροῖς γράμμασιν, εὑρέθη ἐν Ἀκροπόλει τῷ 1872 παρὰ τὸν μεσημβρινὸν τοῖχον τὸν μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν Προπυλαίων καὶ κεῖται νῦν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βράχου τοῦ πρὸ τοῦ Παρθενῶνος.

Εἶναι δὲ λίθου πεντελικῷ, πάχους 145 χιλιοστῶν περίπου, σώζει μέρος τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς στήλης, κατὰ τὴν ἀριστερὰν εἶναι ἀποκεκομμένον πρὸς ἰδίαν τινὰ ὑστερωτέραν χρῆσιν, κατὰ τὴν κάτω ἄκρην ἔχει μέρος ἄγραφον 15 χιλιοστῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ πίνακος ἀπεικονίσθη εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους.

Ἡ στήλη, εἰς ἣν τὸ τεμάχιον ἀνήκει, ἦν στοιχηδὸν γεγραμμένη, ἀλλ', ὡς ὁ 10 στίχος δεικνύει, οὐχὶ ἀνευ ἀνωμαλιῶν. Ἐν ἐκάστῳ δὲ στίχῳ, μὴ ὑπαρχούσης ἀνωμαλίας, εἶχε 34 γράμματα, ὡς γίνεται καταφανὲς ἐκ πολλῶν στίχων τοῦ τεμαχίου, ὧν ἡ συμπλήρωσις εἶναι ἀναμφισβήτητος. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 6 χιλιοστῶν καὶ ἐτέρων τοσοῦτων ἢ ἀπόστασις τῶν στίχων ἀπ' ἀλλήλων.

Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τῷ τεμαχίῳ διασωθέντων λειψάνων τοῦ ψηφίσματος δὲν ἔχει δυσκολίαν,

οὔτε χρήζει πολλῶν λόγων. Βαίνει ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ ὑπαρχόντων 34 γραμμάτων καὶ οὐδαμοῦ, ὅσον γε ἡμεῖς νοοῦμεν, χωλαίνει κατὰ τὴν ἐννοίαν. Τὰ πρὸ τοῦ ἐπαινέσαι Ἀσκληπιάδην διὰ τοῦ (1) στίχου προταχθέντα παρέχει ὁ κοινὸς τύπος τῶν ψηφισμάτων. Ἐν τῷ 9 στίχῳ παρενεβάλομεν πρὸ τοῦ ἀν τὸν σύνδεσμον δέ, ὄν, νομίζομεν, παρέλειψεν ὁ χαρακτήρ. Τὸ δὲ ἐν τῷ 24/25 στίχῳ συμπληρωθὲν ἐπέστειλεν ἀρμόζει μὲν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς πλήρωσιν τοῦ χάσματος, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν, ἀν δύναται νὰ ἔχη κῦρος ἐνταῦθα. Ἐν τῷ μικροῖς γράμμασιν ἀντιγράφῳ ἐτηρήθη ἡ τῆς ἐποχῆς ὀρθογραφία τῆς διφθόγγου η, γραφομένης διὰ τῆς ει.

Ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος, εἰς ὃν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπέδωσε διὰ ψηφίσματος τοιαύτας τιμὰς, γίνεται ἡμῖν γνωστὸς καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ἔζησεν, ἐκ τῶν λειψάνων τούτων τοῦ ψηφίσματος. Καὶ ἐκ μὲν τῆς εὐνοίας καὶ φιλοτιμίας αὐτοῦ τῆς εἰς τοὺς βασιλεῖς, περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν τῷ ψηφίσματι (στίχ. 3), μανθάνομεν, ὅτι ὁ μὲν Ἀσκληπιάδης ἔζησεν ἐπὶ τῶν βασιλέων Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου, διότι οὗτοι εἶναι οἱ ἐν τοῖς λειψάνοις μνημονευόμενοι βασιλεῖς, τὸ δὲ ψήφισμα ἀνήκει εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος καὶ

ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δημήτριος ἠλευθέρωσαν τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν Δημήτριον τὸν Φαληρέα καὶ τὰς Μακεδονικὰς φρουρὰς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ὠνομάσθησαν βασιλεῖς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Πλούτ. Δημήτρ. 8 καὶ 10. Διόδ. 20, 45). Ὅτι δὲ ἦν Βυζάντιος, ὡς συνεπληρώθη ἐν τῷ 2 στίχῳ, ποριζόμεθα εὐχερῶς ἐκ τῶν λειψάνων (στίχ. 13—26), καθ' ἃ ψηφίζεται εἰκὼν αὐτοῦ χαλκῆ νὰ στηθῆ ἐν Βυζαντίῳ καὶ πρέσβεις νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς Βυζάντιον, ἵνα παρακαλέσωσι τὸν δῆμον τῶν Βυζαντίων, ὅπως ἐπιτρέψῃ, ἵνα ἀναγορευθῆ ὁ στέφανος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀσκληπιάδου στηθῆ ἐν τῇ ἐν Βυζαντίῳ ἀγορᾷ.

Τὰς εὐεργεσίας τοῦ Ἀσκληπιάδου πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἠθέλομεν μάθει λεπτομερῶς, ἐὰν ἐσώζετο τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ψηφίσματος. Εὐνοίας δὲ ἕνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς βασιλεῖς Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τις Ἀλκαῖος Ἡραίου Αἴνιος (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 1034=Ῥαγκ. Ant. Hel. II 438.) καὶ ἄλλος τις Ὀξύθεμις Ἱπποστράτου (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 3369). ἀλλ' ὁ Ἀσκληπιάδης οὗτος, περὶ οὗ ἐπρόκειτο ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ, ὑπερεῖχεν αὐτῶν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐνοία καὶ φιλοτιμία αὐτοῦ κατὰ τὰ λείψανα τοῦ ψηφίσματος (στίχ. 4) δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἀλλ' ἐξετείνετο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Εἶχεν ἄρα ὁ δῆμος ἀφορμὴν μείζονα, ἵνα τιμήσῃ τὸν Ἀσκληπιάδην. Τούτου δὲ ἕνεκα βεβαίως καὶ αἱ τιμαὶ αἱ ἀποδοθεῖσαι εἰς αὐτὸν μείζονα εἶχον ἀξίαν. Ἐὰν δὲ οἱ αἰτίοι τῆς αὐτονομίας τοῦ δήμου,

οἷς ἐψηφίσατο τιμὰς, ὡς λέγει ὁ Διόδωρος (20, 45), κομισάμενος τὴν ἐλευθερίαν, δὲν νοηθῶσι μόνον οἱ βασιλεῖς Ἀντίγονος καὶ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ὅπως δῆποτε συντελέσαντες ἢ προτρέψαντες τοὺς βασιλεῖς, ἐκ τῶν τιμῶν, αἵτινες ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Ἀσκληπιάδην τοῦτον καὶ ἐκ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ἧτις ἐξετείνετο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, δὲν φαίνεται ἀπίθανον, ὅτι ἡ «θαυμάσιος ὁρμῆ», ἧτις κατὰ τὸν Πλούταρχον (Δημήτρ. 8) «παρέστη τοῖς βασιλεῦσιν ἐλευθεροῦν τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὑπὸ Κασσάνδρου καὶ Πτολεμαίου καταδεδουλωμένην» ἐξ ἀνδρῶν τοιούτων, οἷος ὁ Ἀσκληπιάδης, εἶχε τὴν ἀρχὴν τῆς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκαζόντων ἄλλοι εὐστοχώτερον.

Τὸ δὲ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου δὲν δύναται μὲν νὰ ὀρισθῆ ἀκριβῶς κατὰ ποῖον ἔτος ἐγράφη, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἦναι οὔτε νεώτερον τῆς Ὀλυμπιάδος 120 1 (=300 π. Χ.), ὅτε ὁ Ἀντίγονος ἔπεσεν ἐν τῇ ἐν Ἰψῷ μάχῃ, οὔτε ἀρχαιότερον τῆς Ὀλυμπιάδος 118, 2 (=307 π. Χ.), ὅτε ὁ Ἀντίγονος καὶ ὁ Δημήτριος ὠνομάσθησαν βασιλεῖς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐλευθερώσαντες αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ Κασσάνδρου Δημήτριον τὸν Φαληρέα καὶ ἀποκαταστήσαντες αὐτοῖς τὴν αὐτονομίαν. Ἀνήκει δ' ἴσως εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος ἢ τὸ ἐπόμενον τῆς 118 Ὀλυμπιάδος, εἴτε τὸ τοῦ Κοροΐβου ἄρχοντος (Ὀλ. 118, 3=306 π. Χ.), εἰς ὃ ἀνήκει καὶ τὸ ἐπόμενον ψήφισμα τὸ περὶ τινος Λυκίσκου καὶ τῶν οἰκειῶν αὐτοῦ δι' ὁμοίαν αἰτίαν γραφὴν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Στρατοκλέους.

Ἄριθ. 434.

(Ὅρα πίν. 67)

Θ ε ο ί.

Ἐπὶ Κοροΐβου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Οἰνεΐδος δεκάτης πρυτανείας, εἶ Πάμφιλος Θεογεΐτονος
 5 ς Ῥαμνούσιος ἐγραμμάτευεν,
 Μουνυχιῶνος ἕνει καὶ νέα ἐμβολίμῳ, ἐνάτει καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία,

- τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Πύ-
 10 θιππος Πυθίωνος Μαραθώνιο-
 ς] καὶ συμπρόεδροι. Ἔδοξεν τῷ
 ἰ δήμῳ, Στρατοκλῆς Εὐθυδή-
 μου Διομεεὺς εἶπεν. Ἐπειδὴ ο-
 ἰ] οἰκεῖοι οἱ Λυκίσκου [διατρ-
 13 ἴβοντες παρὰ το[ῖ]ς βασιλεῦσ-
 ἰν Ἀντιγόνῳ [καὶ Δημητρίῳ
 καὶ συναγ[ωνιζόμενοι (;) ὑπέρ
 τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων λέγο-
 19 γτε[ς καὶ πράττοντες

Εἰς τὰ ὄχι ὀλίγα ψηφίσματα ἢ λείψανα ψηφι-
 σμάτων τὰ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῶν βασιλέων Ἀντιγό-
 νου καὶ Δημητρίου τὰ γνωστὰ ἤδη ἐκ τῆς ἐφημε-
 ρίδος ταύτης προστίθεται νῦν καὶ τὸ τεμάχιον
 τοῦτο τοῦ ψηφίσματος τοῦ γεγραμμένου ἐπὶ Κορο-
 αῖβου ἄρχοντος (Ὁλ. 118, 3=306 π. X.) ὑπὸ τοῦ
 ῥήτορος Στρατοκλέους περὶ Λυκίσκου τινὸς καὶ τῶν
 οἰκείων αὐτοῦ.

Τὸ τεμάχιον εὐρέθη ἐν Ἀκροπόλει τῷ 1873 ἐν-
 τετειχισμένον μετ' ἄλλων πολλῶν ἐνεπιγράφων
 τεμαχίων ἐν τῷ τοίχῳ τῆς ἐκκλησίας τῆς παρωκο-
 δομημένης εἰς τὴν βορείαν πτέρυγα τῶν Προπυ-
 λαίων, κεῖται δὲ νῦν ἐν τῇ θόλῳ.

Ὑπὸ τοῦ πανομοιότυπου τοῦ ἐπὶ τοῦ πίνακος
 67, ὅπερ ἐγένετο εἰς τὸ τρίτον τοῦ φυσικοῦ μή-
 κους καὶ πλάτους, δεικνύεται καὶ τὸ σχῆμα τοῦ τε-
 μαχίου καὶ ἡ στοιχηδὸν γραφὴ τῆς στήλης καὶ ἡ
 ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ ἀνωμαλία καὶ ἡ ἐν τῷ δωδεκά-
 τῳ κενὴ θέσις ἐνὸς γράμματος, ὧν ἕνεκα ὁ μὲν
 στίχος ἐκεῖνος ἔχει 24 γράμματα, οὗτος δὲ 22, ἐνῶ
 πάντες οἱ ἄλλοι στίχοι τοῦ ψηφίσματος ἔχουσιν
 23. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τῶν 23 γραμμάτων
 γίνεται καταφανές, ὅτι ἡ ἐν τῷ 17 στίχῳ ἡμετέρα
 συμπλήρωσις «συναγ[ωνιζόμενοι ὑπέρ» χωλαίνει
 κατὰ ἓν γράμμα, ἀλλὰ δὲν ἀντηλλάχθη δι' ἄλλης. Τὸ
 πλάτος τῆς στήλης εἶναι 30 ἑκατοστῶν, τὸ δὲ πά-
 χος 6. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων εἶναι 6 χιλιο-
 στῶν, ἡ δὲ ἀπόστασις τῶν στίχων ἀπ' ἀλλήλων ἐτέ-
 ρων τοσοῦτων.

Τίς ἦν ὁ Λυκίσκος οὗτος καὶ διὰ τίνων εὐεργε-

σιῶν οἱ οἰκεῖοι αὐτοῦ διατρίβοντες παρὰ τοῖς βασι-
 λεῦσιν Ἀντιγόνῳ καὶ Δημητρίῳ ἀνεδείχθησαν ἄ-
 ξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ δήμου, καὶ τίνες τιμαὶ
 ἀπεδόθησαν εἰς τὸν Λυκίσκον αὐτὸν καὶ τοὺς οἰ-
 κείους του, θέλουσι γέινει γνωστὰ ἡμῖν, ἐὰν εὐρε-
 θῶσι καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς στήλης. Εἰκάζομεν δὲ,
 ὅτι ὁ Λυκίσκος οὗτος, ὁ ἕνεκα τῶν εὐεργεσιῶν τῶν
 οἰκείων του τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου, ἦν Ἀθη-
 ναῖος, καὶ δὲν πρέπει νὰ ταυτισθῇ μετὸν σύγχρο-
 νον στρατηγὸν τοῦ Κασσάνδρου Λυκίσκον. Τὰς δὲ
 ὑπὲρ τοῦ δήμου εὐεργεσίας τῶν οἰκείων αὐτοῦ ἐὰν
 θελήσῃ τις νὰ εἰκάσῃ ἐξ ἀναλογίας καὶ ἐκ τοῦ χρό-
 νου τοῦ ψηφίσματος, δὲν θέλει ἀπέχει, νομίζομεν,
 πολὺ τῆς ἀληθείας, ὑποθέτων, ὅτι συνετέλεσαν καὶ
 οὗτοι εἰς τὸ νὰ ἀποσταλῇ ὁ Δημήτριος εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν δῆμον ἀπὸ τὰς φρου-
 ρὰς τῶν Μακεδόνων καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ Κασσάνδρου.

Ἀλλὰ τὰ περὶ Λυκίσκου καὶ τῶν οἰκείων αὐτοῦ
 μενέτωσαν ἄδηλα ἐκ τῶν λειψάνων τούτων. Τὴν
 δὲ προσοχὴν ἡμῶν ἐλκύει μᾶλλον ἢ ἐν αὐτοῖς χρο-
 νολογία καὶ ὁ ῥήτωρ. Τεμάχιον ψηφίσματος ἄλ-
 λου, ὅπερ ἔγραψεν ὁ ῥήτωρ Διότιμος Διοπίθους
 Εὐωνυμὲς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κοροῖβου ἄρχοντος περὶ
 τίνος Τιμοσθένους Εὐδήμου (Καρυστίου ;), εὐρέθη
 ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι
 ταύτῃ (Π. Α. ἀρ. 3484) ὑπὸ Πιττάκη, ἀλλὰ δὲν
 ἐπιτρέπει οὐδεμίαν ἀντιπαραβολὴν πρὸς τοῦτο·
 διότι τὸ ψηφίσμα ἐκεῖνο ἐν τῇ εἰσαγωγῇ δὲν εἶχεν
 οὔτε γραμματέα οὔτε μῆνα οὔτε προέδρους, τὰ δὲ
 τῆς πρυτανείας εἶναι κολοβά. Ἐν δὲ τῷ τεμαχίῳ

τούτω τὰ πάντα ὑπῆρχον καὶ διεσώθησαν πλήρη. Ἡ δεκάτη πρυτανεία, καθ' ἣν ἐγράφη τὸ ψήφισμα, συμπίπτει μὲ τὸν δέκατον μῆνα τοῦ ἔτους, τὸν Μουνοχιῶνα. Ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι αἱ δύο φυλαί, αἵτινες εἶχον προστεθῆ εἰς τὰς ὑπαρχούσας 10 πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου, ἡ Ἀντιγονίς καὶ ἡ Δημητριάς (Ἡλ. σὺτ. Δημήτρ. 40), ἦσαν ἤδη ἐγκαταστημέναι, ὅτε ἐγράφη τὸ ψήφισμα. Παρατηροῦμεν δὲ, ὅτι ὁ λίθος, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐλέγξῃ τὸν Πλούταρχον, λέγοντα (Δημήτρ. 42), ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ Δημητρίου οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ μὲν τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους τὸν Μουνοχιῶνα προσηγόρευσαν Δημητριῶνα, ἐκ δὲ τῶν ἡμερῶν τὴν ἔνην καὶ νέαν μετωνόμασαν Δημητριάδα, περιέχει καὶ τὸν μῆνα Μουνοχιῶνα καὶ τὴν ἔνην καὶ νέαν. Ἄλλ' ἴσως ταῦτα ἐψηφίσθησαν κατόπιν τοῦ ψηφίσματος τούτου. Ἄλλ' ὅμως καὶ τὰ περὶ τοῦ ἐπωνύμου ἄρχοντος λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου (Δημήτρ. 40 καὶ 46) δὲν εὐρέθησαν ἀκριβῆ (ὄρ. Böckh Stsh. 2. β. σελ. 314) καὶ ἔτι συζητοῦνται. Περὶ δὲ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς εἰ καὶ νέα ἐμβολίμω τοῦ ψηφίσματος, ἣτις ἐστὶν ἡ 29^η ἡμέρα τῆς πρυτανείας καὶ ἴσως καὶ ἡ 29^η τοῦ μηνός, οὐχὶ ἡ 30^η, παραπέμπομεν εἰς τοῦ Βοικχίου τὰς χρονολογικὰς τῶν ἐπιγραφῶν σπουδὰς (Epigraphisch-chronologische studien σελ. 67. πρὸ. καὶ K. F. H. Gott. Alt. 45. 10 ἐκδ. β'. ὑπὸ Strak).

Ἐν δὲ ῥήτωρ τοῦ ψηφίσματος Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς μέχρι μὲν τινος ἦν γνωστός ἐκ μόνου τοῦ περὶ τῶν τιμῶν τοῦ ῥήτορος Λυκούργου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ψηφίσματος τοῦ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ διασωθέντος (β. ῥητ. ψήφ. 3), οὗ καὶ ἐπὶ λίθων τεμάχια δύο εὐρέθησαν πρό τινων ἐτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ κεῖνται νῦν ἐν τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ συλλογῇ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ χωριστὰ μὲν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν εὐρέθησαν, ὑπὸ Στ. Κουμανοῦδου (ἐν Ἐλ. Ἐπιγρ. ἀρ. 1. καὶ Ἀρχ. Ἐφ. Π. Β. ἀριθ. 244 σελ. 270), ἠνωμένα δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πίνακος ὑπὸ Καρόλου Κουρτίου (ἐν Philologus. τόμ. XXIV. 1866 σελ. 83). Ἐπειδὴ δὲ τὸ ψήφισμα φέρει τὸν διαφοροῦμενον ἄρχοντα Ἀναξικράτην (᾽Ολ. 118, 1. καὶ ᾽Ολ. 125, 2), τινὲς ἔθεσαν τὸ ψήφισμα εἰς τὴν ᾽Ο-

λυμπιάδα 125, 2 καὶ διέστειλαν τὸν Στρατοκλῆν τοῦτον τὸν Εὐθυδήμου Διομεεᾶ ἀπὸ τὸν διαβόητον ἐκεῖνον Στρατοκλῆν, ὅστις ὑπὸ μὲν τοῦ Δημοσθένους (37, 48. Bek.) λέγεται πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλουτάρχου (Δημήτρ. 11 καὶ 24) ἀνὴρ παράτολμος, βωμολόχος καὶ βδελυρὸς καὶ πολλὰ διὰ τὴν κολακείαν ὠφελούμενος· ἐπρότεινε δὲ τὰς ἀσεβεῖς καὶ χαμερπεῖς ἐκεῖνας τιμὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου (᾽Ολ. 118, 2=307 π. X.) εἰς τὸν δῆμον, ἐλευθερωθέντα ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Μακεδόνων καὶ λαβόντα τὴν αὐτονομίαν του, καὶ διεκωμωδῆθη τούτου ἕνεκα ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Φιλιππίδου.

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ δύσκολον ἦτο νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἔχων τόσον ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρα, καὶ νὰ μὴ διαστείλῃ δύο Στρατοκλείς ῥήτορας. Τούτου ἕνεκα ὡς δύο διάφοροι ῥήτορες ἀναγράφονται καὶ ὑπὸ Pape-Benseler ἐν τῷ λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων (ἐν ὄν. Στρατοκλῆς c. d). Ἐπειδὴ δὲ ὁ διαβόητος οὗτος Στρατοκλῆς καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ παρὰ Δημοσθένει καὶ παρὰ Δεινάρχῳ (1, 1 Bek.) ἄνευ πατρωνυμικοῦ καὶ δημοτικοῦ ἀναφέρεται, ὁ ἡμέτερος Ῥαγκαβῆς, ἐπεξεργασθεὶς (Ant. Hel. 2. ἀρ. 438) τὸ ἐπὶ ἄρχοντος Λεωστράτου (᾽Ολ. 119 2) ψήφισμα τὸ περὶ Ἀλκαίου τοῦ Αἰνίου τὸ εὐρεθὲν ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀντιγράψας ἐσφαλμένως ΛΕΟΥΣ τὸ δημοτικὸν τοῦ ἐν τῷ ψηφίσματι ῥήτορος Στρατοκλέους, ἐνόμισεν, ὅτι εὗρεν ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ τὸ πατρωνυμικὸν τοῦ διαβόητου ἐκεῖνου Στρατοκλέους καὶ τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, λέγων, ὅτι πατὴρ μὲν ἦν Εὐθυδήμου, τὸν δὲ δῆμον Ἐλεούσιος ἢ Πτελεούσιος. Καὶ βεβαίως διεκρίνετο ἂν οὕτως ὁ εἰς Στρατοκλῆς τοῦ ἐτέρου, ἐὰν ὁ λίθος ἐβεβαίον τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἡμετέρου Ῥαγκαβῆ. Ἀλλὰ τὸν λίθον ἤδη πρότερον ὁ Πιττάκης καὶ ἀνέγνωσεν ὀρθῶς καὶ ἀντέγραψε πιστῶς καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (Π. Α. ἀρ. 1031) καὶ τὸν λίθον διέσωσεν. Εἶναι δὲ τὸ δημοτικὸν τοῦ ῥήτορος κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Πιττάκη καὶ κατὰ τὸν λίθον αὐτόν, ὅστις ὑπάρχει ἐντετειχισμένος ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῶν Προπυλαίων, οὐχὶ ΛΕΟΥΣ, ὡς ὁ Ῥαγκαβῆς ἀντέγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν, ἀλλὰ

ΟΜΕΕΥΣ ἤτοι Διομεεὺς. Εἶναι δὲ τόσον σαφῆ καὶ εὐκρινῆ τὰ γράμματα ταῦτα ἔτι ἐν τῷ λίθῳ, ὥστε ἡ παραδρομὴ τοῦ κυρίου Ῥαγκαβῆ φαίνεται ἀνεξήγητος. Οὐ μόνον δὲ ἀνεγνώρισεν ὁ Πιττάκης, ὅτι ὁ Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι ὁ παρὰ τῷ Ψευδοπλουτάρχῳ ῥήτωρ τοῦ περὶ Λυκούργου ψηφίσματος, ἀλλὰ προέβη καὶ περαιτέρω, λέγων, ὅτι ὁ Στρατοκλῆς οὗτος εἶναι ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ διαβόητος Στρατοκλῆς ὁ τὰς ἀτόπους τιμὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου γράψας. Ἄλλ' ὀλίγοι τινές, φαίνεται, ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὸ πιζὸν ἀντίγραφον τοῦ Πιττάκη. Διότι ὁ Κάρολος Κούρτιος (Philolog. XXIV. 1866 σελ. 93), ζητῶν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ περὶ Λυκούργου ψήφισμα τὸ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ πρέπει νὰ τεθῆ εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα 418 1 ἤτοι εἰς τὸ ἔτος τοῦ ἀρχαιότερου Ἀναξικράτους καὶ ὅτι ὁ Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς τοῦ ψηφίσματος τοῦ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλος παρὰ τὸν διαβόητον Στρατοκλῆν τοῦ Πλουτάρχου, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς μαρτυρίαν τὸ ἐπὶ Λεωστράτου ἀρχοντος ψήφισμα περὶ τοῦ Ἀλκαίου τοῦ Αἰνίου τὸ παρὰ Ῥαγκαβῆ ἐκδεδομένον, ἀγωνίζεται νὰ διορθώσῃ ἐξ εἰκασίας Διομεεὺς τὸ παρὰ Ῥαγκαβῆ ἐσφαλμένον δημοτικὸν Ἐλεούσιος ἢ Πτελεούσιος. Οὕτω λοιπὸν ὁ Στρατοκλῆς τοῦ Πλουτάρχου ἀπαλλαγείσθαι ἀπὸ τοῦ ὑπὸ Ῥαγκαβῆ παραπεποιημένον δημοτικὸν δὲν ἠδυνήθη ἐκ τοῦ λίθου ἐκείνου νὰ διακριθῆ ἀπὸ τὸν Στρατοκλῆν τοῦ Ψευδοπλουτάρχου, καὶ ἐκεῖνος μὲν οὐδαμοῦ ἀπηντήθη ἐν λίθῳ ἄχρι τοῦδε, οὗτος δὲ ἐξιχνιάζεται καὶ ἐμφανίζεται καὶ ἐν ἄλλοις ψηφίσμασι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου.

Καὶ ἐν ἄλλῳ δηλαδὴ λίθῳ εὐρεθέντι ἐν Ἀκροπόλει καὶ σωζομένῳ καὶ αὐτῷ ἐν τοῖς Προπυλαίοις περιέχοντι δὲ λείψανον ψηφίσματος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχοντος Λεωστράτου (Ὀλ. 419 2) διεσώθησαν λείψανα ἐκ τῶν ὀνομάτων τοῦ ῥήτορος Στρατοκλέους· ἀλλ' ἐνῶ ἐν τῷ λίθῳ αὐτῷ ἀναγινώσκομεν ΔΗΜΟΥΔΙΟΜ, ὅπερ ἐξ εἰκασίας ἄλλοι συνεπλήρωσαν πάνυ ὀρθῶς Στρατοκλῆς Εὐθυ]δήμου Διομ[εεὺς,

παραδόξως ἀναγινώσκομεν καὶ παρὰ Ῥαγκαβῆ (ἀρ. 439) καὶ παρὰ Πιττάκη (ἀρχ. Ἐφ. Π. Α. 4464) ΛΙΜΟΥΣΙΟΝ. Πῶς συνέβαινον ταῦτα ἐν τῇ τῶν λίθων ἀντιγραφῇ, ἃς ὁμολογήσωσιν οἱ εἰδότες. Παραλείποντες δὲ ἄλλο μικρὸν τεμάχιον ψηφίσματος ὑπάρχον καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ ἔχον ἐκ τοῦ δημοτικοῦ τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος (Ἀρχ. Ἐφ. 377 = Ῥαγκ. 433) λείψανα πάνυ δυσεῖκαστα, ἅπερ πάνυ εὐστόχως εἶκασε καὶ συνεπλήρωσεν ὁ U. Köhler (Hermes. τόμ. 5. σελ. 346), ἀναφερόμενος, ὅτι τοῦ αὐτοῦ ῥήτορος ψήφισμα γεγραμμένον ἐπὶ Ὀλυμπιοδώρου ἀρχοντος (Ὀλ. 424 3) περὶ τινος Φιλιππίδου Φιλομήλου ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Ἀκροπόλει παρὰ τὸ βᾶθρον τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἀντιγραφὴν συνεπληρώθη καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ U. Köhler (Hermes. τόμ. 5 σελ. 343). Εἰς τὰ ψηφίσματα ταῦτα προστίθεται νῦν καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὁ Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς ἔγραψε περὶ Λυκίσκου καὶ τῶν οἰκείων αὐτοῦ τῶν διατριβόντων παρὰ τῷ Ἀντιγόνῳ καὶ Δημητρίῳ ἐπὶ Κοροίβου ἀρχοντος (Ὀλ. 418 3=306 π. X.), ἔγραψε δηλαδὴ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἢ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, καθ' ὃ ὁ διαβόητος Στρατοκλῆς τοῦ Πλουτάρχου ἔγραψε τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἀνελευθέρους ἐκείνας τιμὰς. Πλείονα δὲν χρειάζεται τις, ἵνα εἰκάσῃ τὴν ταυτότητα τῶν δύο ῥητόρων.

Ἐκ τῶν ψηφισμάτων τούτων δὲν δύναται μὲν νὰ ἀποδειχθῆ ἀμέσως, ὅτι ὁ ῥήτωρ αὐτῶν Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς εἶναι ὁ διαβόητος τοῦ Πλουτάρχου Στρατοκλῆς, ἀλλ' ἔνεκα τῶν συγχρόνων αὐτῶν ψηφισμάτων δυσκόλως δύναται τις νὰ πεισθῆ, ὅτι δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ῥήτωρ, ὅστις παρὰ μὲν τοῖς συγγραφεῦσιν ἀπλῶς Στρατοκλῆς ὀνομάζεται, ἐν δὲ τοῖς ψηφίσμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀναγράφεται μετὰ τοῦ πατρωνυμικοῦ καὶ δημοτικοῦ ὀνόματος, μεταβάλλεται δὲ, ὡς ὁ Κάρολος Κούρτιος παρατηρεῖ (ε. α. α. σελ. 94), κατὰ τὰς πολιτικὰς περιστάσεις.

Ἄριθ. 435.

(Ὅρα πίν. 67)

Γ ρ α μ μ α τ ε ὕ ς Λ υ σ ί α ς Λ υ σ ί ο υ Λ ε υ κ ο ν ο ε ὗ ς ;]

Συμμαχία Ἀθηναίων πρὸς Κετρίπορ[ιν τὸν Θράκα καὶ το-
 ὕς ἀδελφούς καὶ πρὸς Λύππειον τὸν [Παίονα καὶ πρὸς Γρά-
 βον τὸν Ἰλλυριόν. Ἐπὶ Ἐλπίνου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἰπποθω-
 5 ντίδος πρώτης πρυτανείας, ἔνδεκ[άτη τῆς πρυτανείας
 τῶν πρ]οέδρων ἐπεψήφισ[εν] Μνήσαρχ[ος]. Ἐδοξεν
 τῇ βο]υλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Καλλισθ[ένης] εἶπεν ,
 . . . τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δέ[χ]εσθ[αι].
 ὕνιος λέγει ὁ ἀδελφός
 10 τ]ο, συνθέσθαι καὶ τὸν [δῆμον τὸν Ἀθηναίων
] ὡν Κετριπόριδι καὶ [τοῖς ἀδελφοῖς καὶ Λ-
 υππείῳ τῷ Παίῳ] καὶ Γράβῳ [τῷ Ἰλλυριῷ, ἐψηφίσθα-
 ι τῷ δήμῳ τοὺς μὲν π]ροέδρους, οἱ ἂν λάχῃσι προεδρεύε-
 15 αν]

Ἀπεικονίσσαμεν πανομοιοτύπως ἐπὶ τοῦ 67 πί-
 νακος εἰς τὸ 1₂ περίπου τοῦ φυσικοῦ μεγέθους τε-
 μάχιον στήλης, ἐν ἣ ἦν ἀναγεγραμμένη συμμαχία
 τῶν Ἀθηναίων πρὸς δυνάστας ἢ βασιλεῖς βαρβά-
 ρων ἐθνῶν, γενομένη ἐπὶ Ἐλπίνου ἄρχοντος (Ὀλ.
 406 1 = 356 π. X). Μεταγράφαντες δὲ ἐνταῦθα
 μικροῖς γράμμασι τὰ ἐπὶ τοῦ τεμαχίου διασωθέντα
 λείψανα, συνεπληρώσαμεν μέρη τινά, εἰς ὧν τὴν
 συμπλήρωσιν ὀδηγοῦσιν εἰκασίαι πάνυ πιθαναί.

Τὸ τεμάχιον εὑρέθη ἐν Ἀκροπόλει ἐν τῷ τόπῳ,
 ἔνθα κτίζεται τὸ μουσεῖον, καὶ κεῖται νῦν ἐν τῇ
 θόλῳ. Εἶναι δὲ λίθου πεντελικοῦ καὶ ἔχει σῶον τὸ
 τῆς στήλης πλάτος, ὅπερ εἶναι, ἔνθα ὑπάρχει τὸ ψή-
 φισμα, 9 ὄχιλιοστῶν. Τὰ ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ γράμ-
 ματα, ἔνθα ὑπάρχει ἀναγεγραμμένος ὁ γραμμα-
 τεύς, ἔχουσιν ὕψος 8 χιλιοστῶν. Τὰ τοῦ ψηφίσμα-
 τος εἶναι ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένα, ἔχουσι
 δὲ ὕψος 5 χιλιοστῶν. Τὸ θῆτά δὲν ἔχει τὴν στιγ-
 μὴν, τὸ δὲ ἐν τῷ 3 στίχῳ μετὰ τὰ ΠΡΟΣ ἐπόμε-
 νον γράμμα, φαίνεται Λάμβδα μᾶλλον ἢ Ἄλφα
 καὶ τὸ βαρβαρικὸν ὄνομα ἦν Λύππειος μᾶλλον ἢ
 Αὔππειος. Ἐν τῇ στήλῃ ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ὕ-

πῆρχεν ἀναγεγλυμμένος ἵππεὺς ἢ μόνον ἵππος, οὗ
 διεσώθησαν τὰ ὀπίσθια.

Ἡ συμμαχία αὕτη τῶν Ἀθηναίων ἢ πρὸς τοὺς
 βαρβάρους γενομένη ἐπὶ Ἐλπίνου ἄρχοντος γίνε-
 ται ἡμῖν γνωστὴ ἐκ τοῦ τεμαχίου τούτου. Ὄνό-
 ματα τῶν συμμάχων διεσώθησαν ἐν τῷ τεμαχίῳ
 τρία, Κετριπόρις, Λύππειος καὶ Γράβος, ἐξ ὧν μόν-
 ον τὸ Κετριπόρις εἶναι γνωστὸν ἐκ νομισμάτων
 ἀποδοθέντων κατ' εἰκασίαν εἰς δυνάστην τῆς Θρά-
 κης. Διεστέλλοντο δὲ οἱ σύμμαχοι ἐν τῇ στήλῃ διὰ
 τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων, ἐξ ὧν διεσώθη ἐν τῷ τεμα-
 χίῳ (στίχ. 4) τὸ ν Ἰ λ λ υ ρ ι ὄ ν, ὅπερ μᾶς ὀδη-
 γεῖ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἐλπίνου ἄρχοντος εἰς
 τὰς περὶ τὴν Μακεδονίαν χώρας.

Ἡ ἀφορμὴ εἰς τὴν συμμαχίαν ταύτην ἠδύνατο
 νὰ ζητηθῇ ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν
 ἀποστατησάντων συμμάχων Χίων καὶ Ῥοδίων καὶ
 Κῶων καὶ Βυζαντίων (Διόδ. 16, 7 καὶ 21), ὅστις
 διήρκει ἔτι ἐπὶ Ἐλπίνου ἄρχοντος, ἀλλὰ φαίνεται,
 ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῇ ἀλλαχοῦ.

Ὁ Διόδωρος ἱστορεῖ (16, 22), ὅτι ἐπὶ Ἐλπίνου
 ἄρχοντος «κατὰ τὴν Μακεδονίαν τρεῖς βασιλεῖς συ-

νέστησαν ἐπὶ τὸν Φίλιππον ὁ τε τῶν Θρακῶν καὶ Παιόνων καὶ Ἰλλυριῶν· οὗτοι γὰρ» λέγει «ὄντες ὁμοιοί τοις Μακεδόσι καὶ τὴν αὐξήσιν ὑφορώμενοι τοῦ Φιλίππου καθ' ἑαυτοὺς μὲν οὐκ ἦσαν ἀξιώμαχοι προητημένοι, κοινῇ δὲ πολεμοῦντες ὑπέλαβον βραδίως αὐτοῦ περιέσεσθαι».

Ἡ διήγησις αὕτη τοῦ Διοδώρου μᾶς ὀδηγεῖ, νομίζομεν, ἀσφαλῶς εἰς τὸ νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι τῆς συμμαχίας, ἣν συνέθεντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος πρὸς τοὺς βαρβάρους δυνάστας τοὺς ἐν τῷ λειψάνῳ τῆς συμμαχικῆς στήλης διασωθέντας, ἡ ἀφορμὴ πρέπει νὰ ζητηθῇ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Φιλίππου ταύτην σύστασιν. Οἱ τρεῖς οὗτοι βασιλεῖς, συστάντες ἐπὶ τὸν Φίλιππον, ἐνόμισαν, φαίνεται, φρόνιμον νὰ προσλάβωσιν εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτῶν τοὺς Ἀθηναίους ἢ νὰ τεθῶσι διὰ τῆς συμμαχίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἀθηναίων, ὧν τὸν δῆμον, ὡς ὁ Διόδωρος λέγει (16, 8), εὐλαβεῖτο ὁ Φίλιππος διὰ τὸ βάρος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι πάνυ πρόθυμοι θὰ εὐρέθησαν εἰς το νὰ δεχθῶσι τὴν συμμαχίαν ταύτην, διότι ὁ Φίλιππος, καίτοι ἔχων εἰρήνην μετ' αὐτῶν, εἶχεν ἤδη κυριεύσει τὴν Ἀμφίπολιν καὶ ἐξανδραποδίσει τὴν Ποτίδαιαν (Διόδ. 16, 4 καὶ 8).

Τοὺς συστάντας ἐπὶ τὸν Φίλιππον τρεῖς βασιλεῖς δὲν ὀνομάζει ὁ Διόδωρος, οὔτε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ βεβαιότητος ἄλλοθεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἀλλὰ τρεῖς εἶναι καὶ ἐν τῷ συμμαχικῷ τούτῳ ψηφίσματι οἱ δυνάσται ἢ βασιλεῖς, πρὸς οὓς ἐγένετο ἡ συμμαχία, ὁ Κετρίπορις μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ Λύππειος καὶ ὁ Γράβος. «Ὅτι δὲ ὁ Γράβος ἦν ὁ Ἰλλυριὸς προκύπτει ἀναμφισβητήτως ἐκ τοῦ 12 στίχου, ἐνθα ὑπάρχει τὸ ὄνομα Γράβος, ἀντιπαραβαλλομένου πρὸς τὸν 4^{ον}, ἐνθα ἐν τῇ ἀρχῇ ἐσώθη πρὸ τοῦ ONTONIAAYPION λείψανον ἐκ τοῦ γράμματος Β, ἄγον εὐχερῶς εἰς τὴν συμπλήρωσιν Γράβον τὸν Ἰλλυριόν. Ὅτι δὲ οἱ ἄλλοι δύο σύμμαχοι ἦσαν ἄλλων ἔθνων δυνάσται, προκύπτει ἐκ τῆς ἐκφράσεως τὸν Ἰλλυριόν, ἣτις ἀπαιτεῖ ἀντίθεσιν ἄλλης ἐθνικῆς ὀνομασίας.

Ἐκ τῶν δύο ἄλλων συμμάχων ὁ ὀνομαζόμενος Λύππειος ὅτι ἦν Παίων, γίνεται καταφανὲς ἐκ τῶν ἐξῆς. Ἐν μὲν τοῖς ὀνόμασι τῶν βασιλέων τῶν Παιόνων, ἅτινα εἶναι γνωστὰ ἐκ τῶν νομισμάτων, ἐν

εἶναι Λύκκειος (ὄρα Barth. Numism. Anc. 1866 σελ. 149). Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐὰν δὲν ἦναι διάφορος ἀνάγνωσις τοῦ ἐν τῷ ψηφίσματι Λύππειος ἢ Λύππειος, ἔχει ὁμοίωσιν μετὰ τὴν ὁμοιότητα κατὰ τὸν σχηματισμόν. Ἐν δὲ τῷ ψηφίσματι τὰ ὀνόματα τῶν συμμάχων ἐπανελαμβάνοντο κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν Κετρίπορις, Λύππειος, Γράβος, ἣν ἔχουσιν ἐν τῇ περιλήψει τοῦ ψηφίσματος· καὶ ἐν μὲν τῷ 10 στίχῳ κεῖται ὁ Κετρίπορις, ἐν δὲ τῷ 11 κεῖται ὁ Γράβος, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χάσματι ἔκειτο ὁ Λύππειος, τὰ δὲ πρὸ τοῦ «καὶ Γράβω» ἐν τῷ 11 στίχῳ διασωθέντα γράμματα ΝΙ ἀνήκουσι βεβαίως εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τοῦ Λυππείου καὶ φαίνονται ὀδηγοῦντα ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἐθνικὸν Παιόνιον καὶ τὴν συμπλήρωσιν «καὶ Λυππείῳ τῷ Παιόνι».

Δυνάμεθα νῦν νὰ εἰκάσωμεν εὐχερῶς ἐκ τοῦ Διοδώρου, ὅτι ἐκ τῶν συμμάχων ὁ Κετρίπορις, ὁ πρῶτος ἀναγεγραμμένος ἐν τῇ στήλῃ, ἦς τὰ λείψανα οὐδὲν ἔχοντος τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ διέσωσαν, εἶναι Θραξ εἴτε ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς. Πρὸς τὴν εἰκασίαν δὲ ταύτην τὴν περὶ τοῦ ἔθνους τοῦ Κετριπόριδος συμφωνεῖ κατ' εὐχὴν καὶ ἡ τῶν νομισματολόγων εἰκασία. Τὸ ὄνομα δηλαδὴ τοῦτο εὐρέθη κατὰ γενικὴν Κετρίπορις πρὸ πολλοῦ ἐπὶ νομισμάτων καὶ ἀφορμὴν εἰς πλάνην παρέσχε. Τελευταῖον δὲ ὁ W. H. Vaddington ἀνέγνωσεν ὀρθῶς τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχηματισμοῦ πρὸς τὰ Πρασκούπορις, Γηπαίπορις, ὀνόματα τῶν βασιλέων τῆς Θράκης, ἀπέδωσε τὰ νομίσματα ταῦτα εἰς δυνάστην τῶν Θρακῶν, ὅστις, ὡς νομίζει ὁ Waddington, ἤμασε κατὰ τὰ μέσα τῆς τετάρτης ἢ τῆς ἐπομένης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χριστοῦ (ὄρ. Rev. numism. nouv. Sér. tom. 8. Paris. 1863 σελ. 240). Τῶν νομισμάτων τούτων τοῦ Κετριπόριος ὑπάρχει ἐν καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ νομισματικῷ μουσεῖῳ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων (τόμ. Α'. Ἀθήνησι 1872 σελ. 171 1186 β) κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην τοῦ Waddington κατετάχθη εἰς τὰ νομίσματα τῶν βασιλέων τῆς Θράκης. Εἰ δὲ καὶ τῶν βασιλέων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ὀνόματα ὑπάρχουσιν ὅμοια τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ τούτων ἕνεκα ὑπέμετρον δισταγμὸν ἠθέλαμεν δεῖξει, ἐὰν δὲν ἠθέλομεν παραδεχθῆναι ὅτι ὁ Κετρίπορις ὁ ἐν τῷ συμμαχικῷ ψηφίσματι

τούτω ἀναγεγραμμένος ἦν Θραξ, καὶ ὅτι ἐν τῇ στήλῃ (στίχ. 2) ἔκειτο Κετρίποριν τὸν Θρακα καὶ οὕτω πρέπει νὰ συμπληρωθῇ, ἐὰν μάλιστα ἡ συμπλήρωσις κατὰ τινὰ τρόπον ὑποβοηθῆται καὶ ὑπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Εἰς τὴν συμπλήρωσιν ταύτην τῷ ὄντι ἡ στήλη οὐ μόνον δὲν ἀντίκειται, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην τινὰ μόνον συμπλήρωσιν ἐπιτρέπει καὶ ἐνισχύει τὴν περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ Κετριπόριδος εἰκασίαν. Ἡ στήλη, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἦν ἀκριβῶς στοιχηδὸν γεγραμμένη. Ἐκ δὲ τῆς συμπληρώσεως τῶν στίχων 41., ἐνθα ἔκειτο τὸ ὄνομα τῆς πρυτανεύουσας φυλῆς, προκύπτει, ὅτι ἕκαστος στίχος τῆς στήλης δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ὑπὲρ τὰ 44 γράμματα. Διότι ἄλλο μὲν τι μετὰ τὰ ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος πλὴν τῆς φυλῆς βεβαίως δὲν ἔκειτο, οὐδὲν δὲ ὄνομα φυλῆς τιθέμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ χάσματος δύναται νὰ παράσχη εἰς τὸν στίχον γράμματα πλείονα τῶν 44. Ἐκ δὲ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 5 στίχου, ἐνθα μετὰ τὸ ἑνδεκάτη, ἐὰν οἱ στίχοι 4 καὶ 5 πρέπη νὰ ἔχωσιν ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων, δὲν δύναται νὰ παρεμβληθῇ ἡ μέρα, ἔπεται ἀναμφισβητήτως, ὅτι ἐν ἑκάστῳ στίχῳ τῆς στήλης ὑπῆρχον 44 γράμματα, ἡ δὲ πρυτανεύουσα φυλῆ, ἡ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν στίχων $\frac{1}{3}$ ἀπαιτούμενη, ἦν ἡ Ἰπποθωντίς· διότι μόνη αὕτη δύναται νὰ πληρῶσῃ ἀκριβῶς τὸ χάσμα καὶ νὰ παράσχη τὸν ἀριθμὸν 44 γραμμάτων. Κατὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν 44 γραμμάτων, ἅτινα ὑπῆρχον ἐν ἑκάστῳ στίχῳ τῆς στήλης, πληροῦται ἀκριβῶς καὶ ὁ 2^{ος} στίχος διὰ τοῦ ἐθνικοῦ «τὸν Θρακα» καὶ ὁ 3^{ος} διὰ τοῦ ἐθνικοῦ «τὸν Παίονα», ὡς δεικνύει τὸ ἀνωτέρω μικροῖς γράμμασιν ἀντίγραφον.

Διὰ τῆς συμφωνίας ταύτης, ἦν παρατηροῦμεν ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν 4 στίχων τῆς στήλης, ἡ περὶ τῶν συμμάχων εἰκασία προάγεται εἰς τὴν ὑψίστην πιθανότητα καὶ οἱ σύμμαχοι ἀναδεικνύονται ὁ μὲν Κετριπόρις βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, ὁ δὲ Λύππειος βασιλεὺς τῶν Παίωνων, ὁ δὲ Γράβος βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν καὶ εὐρίσκονται ἐν τῇ συμμαχικῇ στήλῃ ἀναγεγραμμένοι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, καθ' ἣν παρὰ Διοδώρῳ ἀναφέρονται οἱ ἐπὶ τὸν Φίλιππον συστάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες ὁδηγοῦσιν εἰς τὰς περὶ τὴν Μακεδονίαν χώρας. Ἡ συμμαχία αὐτῶν

μετὰ τῶν Ἀθηναίων, γενομένη ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος, βεβαίως σκοπὸν εἶχεν οὐχὶ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν συμμαχικὸν πόλεμον, ἀλλὰ νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν αὐξήσιν τοῦ Φιλίππου, ὅπερ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεθύμουν. Καὶ πάνυ πιθανὸν εἶναι, ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι τῶν Ἀθηναίων σύμμαχοι εἶναι οἱ ὑπὸ Διοδώρου ἱστορούμενοι τρεῖς βασιλεῖς οἱ ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος συστάντες ἐπὶ τὸν Φίλιππον. Ὅτι δὲ ἡ συμμαχία αὕτη οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέσχεν αὐτοῖς, καταφαίνεται ἐκ τοῦ Διοδώρου αὐτοῦ, ὅστις προσθέτει εὐθὺς ἀδιόπερ ἀθροιζόντων τὰς δυνάμεις, ἐπιφανεῖς ὁ Φίλιππος ἀσυντάκτοις καὶ καταπληξάμενος ἠνάγκασε προσθέσθαι τοῖς Μακεδόσιν».

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν συμμάχων καὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς συμμαχίας, περὶ ὧν προσθέτομεν, ὅτι, ἵνα μὴ καταφύγωμεν εἰς εἰκασίας, ἤρευνήσαμεν μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς, μὴ εὐρωμεν ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλο τεμάχιον τῆς συμμαχικῆς ταύτης στήλης, ἀλλ' ἡ ἔρευνα ἡμῶν ἀπέβη ματαία. Ἄλλα δὲ τινὰ τοῦ ψηφίσματος λόγου ἄξια εἶναι τὰ ἑξῆς.

Ὁ γραμματεὺς δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ψηφίσματι ἐν τῇ συνήθει θέσει μετὰ τὴν πρυτανεῖαν, ὧν ἀναγεγραμμένος ἄνωθεν ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τῆς στήλης. Ἡ θέσις αὕτη τοῦ γραμματέως δὲν εἶναι πρωτοφανής, εἰ καὶ ὁ λόγος, δι' ὃν γίνεται ἐνίοτε ἡ μετάθεσις αὕτη, δὲν εἶναι ἔτι σαφής (ὄρα Böekh. Epigr. chron. St. σελ. 42), ἀλλὰ πρωτοφανής εἶναι ὁ τύπος, καθ' ὃν ὁ γραμματεὺς εἶναι ἀναγεγραμμένος· διότι ὁ συνήθης τύπος εἶναι ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν. Ἐνεκα δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ τύπου ἀπεκόπη τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τὸ δημοτικὸν τοῦ γραμματέως, ἅτινα δύνανται μὲν νὰ συμπληρωθῶσιν ἐξ ἀντιπαραβολῆς τῶν δύο νῦν ὑπαρχόντων ψηφισμάτων τῶν ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος γεγραμμένων, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ ἀμφιβολίας.

Ἐν τῷ περὶ Νεοπολιτῶν δηλαδὴ ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος ψηφίσματι, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐν Βερολίῳ ἐκδιδομένη ἐφημερίδι Hermes (τόμ. 7. 1873 σελ. 164) ὑπὸ U. Köhler καὶ κατ' αὐτὸν μικροῖς γράμμασι μετὰ τοῦ ἄνωθεν τοῦ ψηφίσματος ὑπάρχοντος ἀναγλύφου ὑπὸ Richard Schöne (gr. rel. σελ. 23. πίν. VIII. 48), τὰ διασωθέντα λείψανα ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ δημοτικοῦ τοῦ

γραμματέως, ἅτινα μετὰ δισταγμοῦ συνεπληρώθησαν ὑπὸ Köhler Λυσ[ίστρατος Λε||υκον]οεύ[ς], δύνανται νῦν νὰ διορθωθῶσι κατὰ τὰ ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ διασωθέντα. Διότι αἱ στήλαι ὀδηγοῦσι πρὸς ἀλλήλας καὶ δεικνύουσι καὶ αὐταί, ὅτι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ψηφίσμασιν, εἰ καὶ τὸ μὲν τῆς συμμαχίας ἐγγραφή ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας, τὸ δὲ περὶ Νεοπολιτῶν ἐπὶ τῆς ἐνάτης, ὑπῆρχεν ὁ αὐτὸς γραμματεὺς (ὄρ. Böckh Epigr. chron. St. σελ. 38). Ἐπειδὴ δὲ ἡ συμπλήρωσις στηρίζεται οὐ μόνον εἰς τὰ γράμματα ΛΥΣ...ΟΕΥ.. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τοῖς στίχοις τῆς στήλης γραμμάτων, ἔπεται νῦν, ὅτι, ἐὰν τὸ δημοτικὸν ἔχη καλῶς, πρέπει ἀντ' αὐτῆς νὰ ἀντικατασταθῇ Λυσ[ίας Λυ]σίου Λε|υκον]οεύ[ς], εἰ καὶ πλεονάζει ἐν γράμμα. Ἀλλὰ σημειοῦμεν, ὅτι τὸ δημοτικὸν τοῦ γραμματέως τὸ συμπληρωθὲν Λευκον]οεύ[ς] δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ, διότι πρὸ τῶν γραμμάτων ΟΕΥ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ στήλῃ δύο ἄλλων γραμμάτων λείψανα, ἅπερ παρελείφθησαν ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, εἶναι δὲ ἐκ ΠΙ μᾶλλον ἢ ἐξ ΟΝ καὶ ὀδηγοῦσιν εἰς τὸ δημοτικὸν Πιθεὺς μᾶλλον, τοῦ θῆτα μὴ ἔχοντος καὶ ἐνταῦθα τὴν στιγμὴν, καθὼς δὲν ἔχει αὐτὴν καὶ ἐν τῇ τοῦ προηγουμένου στίχου τῆς στήλης λέξει Ἐρεχθίδος. Τούτου ἕνεκα τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα τοῦ γραμματέως καὶ τὸ δημοτικὸν μένουσιν ἀμφίβολα.

Ὁ μὴν εἴτε ἡ ἡμέρα τοῦ μηνὸς δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ψηφίσματι, βεβαίως οὐχὶ διότι ἡ πρυτανεία ἦν ἡ πρώτη, ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῷ περὶ Νεοπολιτῶν ψη-

φίσματι, ὅπερ ἦν ἐκ τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ὑπάρχει, οὔτε ἐν τῷ ψηφίσματι περὶ τῶν ἐν Ἄνδρῳ φρουρῶν τῷ ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος (Ὀλ. 105 4=357. π. χ. Ἐφ. ἀρχ. Π. Α. 1630=Ραγκ. Ant. Hel. 393) ἤτοι ἐν ψηφίσματι ἐκ τοῦ προτέρου ἔτους, ὄντι καὶ αὐτῷ τῆς ἐνάτης πρυτανείας, καὶ ἐν γένει ἀνωμαλία τοιαῦται ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων εἰσαγωγῇ δὲν εἶναι σπάνια. Παραδείγματα δὲ τοιούτων ἀνωμαλιῶν τινα συνέλεξεν ὁ Felsen εἰς τὸ περὶ Φορμίωνος καὶ Καρφίνου ψήφισμα (ὄρα Berichte der Berl. Akad. 1856 σελ. 118).

Ὁ Ῥήτωρ τοῦ ψηφίσματος Καλλισθένης εἶναι πάνυ πιθανῶς ὁ αὐτός, οὗ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τῆς ἐκ τῶν ἀγρῶν σκευαγωγίας ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους δις (π. τ. στεφάνου 37 καὶ π. παραπροσβ. 86 Bek.), ὅπερ συνταχθὲν ἔπειτα κατ' ἔνοιαν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν παρενεβλήθη εἰς τὸν περὶ τοῦ στεφάνου λόγον, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς μὲν τὸν ψευδεπώνυμον ἄρχοντα Μνησίφιλον, ἐν δὲ τῇ τοῦ ῥήτορος θέσει ἔχον «Καλλισθένης Ἐτεονίκου Φαληρεὺς εἶπεν». Ἐν τῷ συμμαχικῷ ψηφίσματι ἔκειτο βεβαίως μόνον Καλλισθένης εἶπεν, καθὼς ἐν τῷ περὶ Νεοπολιτῶν ψηφίσματι κεῖται ἀπλῶς Πολύευκτος εἶπεν καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος περὶ τῶν ἐν Ἄνδρῳ φρουρῶν Λύσανδρος εἶπεν. Προσθέτομεν τελευταῖον, ὅτι ἡ συνάφεια τῶν τριῶν στίχων (8—10) τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ εἶναι ἡμῖν ἀσαφής, ἡ δὲ τῶν κατωτέρω στίχων 13 καὶ 14 ἐκ τῶν τύπων συμπλήρωσις ἐγένετο μᾶλλον τοῦ λόγου χάριν.

Ἄριθ. 436.

(Ὅρα τὸν ἀπέναντι πίνακα)

Δημοσιεύεται ἐνταῦθα μικροῖς γράμμασιν ἐν πίνακι ὁ κατάλογος τῶν ἐφηβευσάντων ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχοντος, συμπαγεῖς ἐκ τῶν 13 μικρῶν τεμαχίων, ἅτινα εὑρέθησαν συγχρόνως μετὰ τῶν ψηφισμάτων τῆς ἐφηβικῆς στήλης καὶ ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1861 μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (Π. Α. ἀρ. 4097) καὶ ἐν τῷ Φιλίστορι (Τόμ. 1. σελ. 46. πρβ. σελ. 529), καὶ ἐξ ἄλλων 7 νέων τεμαχίων μικρῶν καὶ μεγάλων εὑρεθέντων

μετὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς, αἵτινες ἐγένοντο τῷ 1871 ἐν τῷ κρηπιδώματι τῆς Πυργιωτίσσης, καὶ κειμένων νῦν ἐν τῷ Βαρβακείῳ.

Ἡ κεφαλαῖος γράμμασι πανομοιότυπος ἀντιγραφὴ τῶν τεμαχίων, ἡ δυναμένη νὰ δείξῃ τὴν συναρμογὴν αὐτῶν, ἐκρίθη περιττή. Τὰ τεμάχια συναρμύζονται πάντα μετ' ἀλλήλων καὶ συμπληροῦσιν ἄλληλα. Ὁ δὲ μικροῖς γράμμασι παρασκευασθεῖς πίναξ περιέχων πάντα τὰ τεμάχια ὁμοῦ

δεικνύει, ὅτι διὰ τῆς συναρμογῆς αὐτῶν συμπληροῦνται ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ καταλόγου τῶν ἐφήβων πλὴν μικρῶν τινων μερῶν, συμπληροῦνται δὲ καὶ οἱ κάτωθεν τοῦ καταλόγου στέφανοι πλὴν ενός. Συνεπληρώθη δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄνωθεν τοῦ καταλόγου στεφάνων τοῦ κοσμητοῦ καὶ τῶν ἐφήβων ὁ κατὰ τὴν δεξιάν γωνίαν τῆς στήλης ὑπάρχων, ἀλλὰ δὲν περιελήφθη εἰς τὸν πίνακα. Ὁ κατάλογος διαιρεῖται εἰς ἕξ σελίδας, ἕξ ὧν τέσσαρας καὶ ἡμίσειαν πληροῦσιν οἱ ἐφήβοι τῶν 12 φυλῶν, τὰ δὲ λοιπὰ οἱ ξένοι.

Χάσμα λόγου ἄξιον μένει ἐν τῇ συναρμογῇ τῶν τεμαχίων κατὰ τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τῆς στήλης κάτωθεν τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ὁ τοῦ παιδοτρίβου στέφανος, οὗ μέρος διεσώθη ἐν τῷ κατωτέρῳ τεμαχίῳ. Ἄν δὲ καὶ ἡ Πανδιονίς φυλὴ κατέληγεν εἰς τὸν 113 στίχον ἢ προέβαινε κατωτέρω, ὡς πρέπει νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τῆς δευτέρας σελίδος, ἣτις ἔχει ἓνα στίχον περισσότερον τῆς πρώτης, τοῦτο δὲν δύναται νῦν νὰ ἐξακριβωθῇ. Διότι καὶ τὸ πρότερον ἐκδοθὲν πᾶν μικρὸν τεμάχιον, ὅπερ περιεῖχε τῶν στίχων 112 καὶ 113 τῆς μὲν πρώτης σελίδος τὰς καταλήξεις τῶν δημοτικῶν τῆς δὲ δευτέρας τὴν ἀρχὴν τῶν ὀνομάτων καὶ ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν ταύτην, δὲν εὐρέθη ἐν τῇ τῶν τεμαχίων ἀναθεωρήσει.

Αἱ σελίδες ἅπασαι ἐν τῷ λίθῳ πλὴν τῆς πρώτης, ἣτις ἴσως εἶναι κολοβή, καὶ τῆς ἕκτης, ἣτις καταλήγει εἰς τὸ μέσον, εἶναι ἰσομήχεις. Ἄλλ' οἱ στίχοι τῶν σελίδων III, IV, V καὶ VI εἶναι πυκνότερον γεγραμμένοι παρὰ οἱ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ὥστε εἰς τὸν 114 στίχον τὸν τελευταῖον τῆς II σελίδος ἀντιστοιχεῖ μὲν ἐν τῷ λίθῳ ὁ τελευταῖος στίχος τῆς III, IV καὶ V σελίδος, ἀλλ' εἶναι 118. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ἐκ τῆς πρώτης σελίδος εἰς καὶ μόνος στίχος δύναται νὰ λείπῃ, ἐὰν λείπῃ· διότι εὐθὺς κάτωθεν ἄρχεται ἡ τῶν παιδευτῶν ἀναγραφή μετὰ τῶν στεφάνων. Ἡ συμπύκνωσις αὕτη τῶν στίχων διετηρήθη καὶ ἐν τῷ μικροῖς γράμμασι παρασκευασθέντι πίνακι, τούτου δ' ἔνεκα αἱ σελίδες III, IV, V καὶ VI ἔλαβον ἰδίαν ἀρίθμησιν.

Ἡ τῶν στίχων τοῦ καταλόγου ἀρίθμησις ἐν τῷ πίνακι εἶναι συνέχεια τῶν στίχων τῆς στήλης, ἥς ὁ στίχος οἱ ἐφήβουσαντες κ.τ.λ. κατὰ μὲν

τὸν Φιλίστορα εἶναι 88^ο, κατὰ δὲ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐφημερίδα 87^ο, διότι ἐν τῷ Φιλίστορι ἀριθμεῖται ὡς πρῶτος στίχος τῆς στήλης ἢ ἐπιγραφῆ ΘΕΟ[I, ἣτις ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι παραλείπεται ἐν τῇ ἀριθμῆσει. Ὁ πίναξ ἀκολουθεῖ τὴν ἀρίθμησιν τοῦ Φιλίστορος.

Περὶ ἀμφιβόλων ἀναγνώσεων ἐν τῷ καταλόγῳ καὶ συμπληρώσεων ὀλίγα τινὰ δύναται νὰ ρηθῶσιν. Ἐν τῇ σελίδι I στίχ. 96 διεσώθη ἐν τῷ λίθῳ ΜΓ, ἐξ οὗ προέκυψε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι ΜΕ ἐν δὲ τῷ Φιλίστορι ΜΙ. Τὸ χάσμα ἀπαιτεῖ Μη[τρ]ιδώρου.—στίχ. 113. Ἐν τῷ λίθῳ ὑπάρχουσι λείψανα ἐκ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' εἰς οὐδὲν τι σαφὲς ἄγουσι. Εἰς τὸ δημοτικὸν Στειριεύς ὀδηγεῖ κατ' εἰκασίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ διασωθὲν λείψανον τοῦ Σ μετὰ τὸ ΙΛΟΥ. Καὶ τοῦ προηγουμένου στίχου τὸ δημοτικὸν ἦν βεβαίως κατὰ τὰ ἀνωτέρω Παιανεύς καὶ οὐχὶ Ηρασιεύς.

Ἐν τῇ σελίδι III στίχ. 97 τὸ καινοφανὲς ὄνομα Δημόνοθος προκύπτει ἀναμφισβήτητον ἐκ τῆς τῶν τεμαχίων συναρμογῆς.—στίχ. 107. Τὰ ὀνόματα Μ[ί]κκος Ἀρτε[μιδ]ώρου εἶναι ἀναμφίβολα.—στίχ. 109. Ὄνομα Γλαυκίας πλήρες ἀντέγραψεν ὁ Πιττάκης, καὶ εἰς τοιοῦτόν τι ἄγουσι τὰ λείψανα τῶν γραμμάτων.—στίχ. 113. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφήβου ἐγένετο κατὰ τὸν συνήθη τύπον, ὅστις ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ πολλάκις ἐπαναλαμβάνεται.

Ἐν τῇ σελίδι V στίχ. 90 ἂν Ἀρχεφῶν ἦν τὸ ὄνομα κατὰ τὸν συνήθη καὶ γνωστὸν τύπον ἢ Ἀρκέθων, ὁ λίθος νῦν δὲν δύναται νὰ παράσχη μαρτυρίαν. Θ(ῆ)τα ἀντέγραψαν ὁ τε Κουμανούδης καὶ ὁ Πιττάκης, ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν τεμαχίων προκύπτων τύπος γεννᾷ ἀμφιβολίαν οὐχὶ μικρὰν νῦν περὶ τοῦ Θ(ῆ)τα.—στίχ. 94. ΣΥβουλίδης κεῖται ἐν τῷ λίθῳ, ὡς ἔχει τὸ κείμενον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος καὶ σημειοῖ ὁ Φιλίστωρ, δυσκόλως δὲ δύναται νὰ εἴπῃ τις, ἂν ΣΥ ἐγράφη ἀντὶ ΕΥ ἢ ἀντὶ ΣΥΜ.—στίχ. 104. Τὸ ὄνομα Γεροντίδης εἶναι σαφές.—στίχ. 106. Δημοτικὸν δὲν ἐγράφη οὐδέποτε, διότι ὁ τόπος εἶναι κενός.

Ὑποσημειοῦμεν τελευταῖον, ὅτι τῶν εἰς τὰς 12 φυλὰς ἀνήκόντων ἐφήβων πλεῖστοι (19) εἶναι οἱ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, ὀλίγιστοι (5) δὲ οἱ τῆς Ἀκα-

μαντίδος. Τῶν τῆς Πανδινίδος φυλῆς ἐφήβων ὁ ἀριθμὸς (8) μένει ἀμφίβολος, ἀλλὰ κατὰ τὸ μῆκος τῶν σελίδων βεβαίως δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 9. Ὡστε οἱ πάντες τῶν δώδεκα φυλῶν ἐφηβοὶ εἴαν δὲν ἦσαν 115, βεβαίως δὲν ὑπερέβαινον τοὺς 116. Ξένοι εἶναι ἀναγεγραμμένοι 26. Ὡστε οἱ πάντες ἐφηβοὶ τῆς στήλης ἦσαν 141 ἢ 142.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν 141 ἢ 142 ἐφήβων τῆς στήλης ταύτης τῶν ἐφηβευσάντων ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχοντος οὐδὲν ἢ μόνον κατὰ μονάδα διαφέρει τοῦ ἐν τῇ ἐπὶ Ληναίου ἄρχοντος στήλῃ ἀριθμοῦ τῶν ἐφηβευσάντων ἐπὶ Ἰππάρχου ἄρχοντος. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφήβων τῶν εἰς τὰς 12 φυλάς ἀνηκόντων διαφέρει οὐχὶ μικρόν. Ὁ κατάλογος τῶν ἐφήβων ἐν τῇ στήλῃ ἐκείνῃ δὲν ἐσώθη πλήρως, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφήβων 141 ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ κοσμητοῦ ψηφίσματι (ὄρ. Φιλίστ. Τομ. Ι. σελ. 90. στίχ. τῆς στήλ. 55). Ξένοι ἦσαν καὶ ἐν τῇ στήλῃ ἐκείνῃ ἀναγεγραμμένοι μετὰ τὴν Ἀτταλίδα φυλῆν, ἀλλὰ μόνον 17. Ὡστε οἱ εἰς τὰς φυλάς ἀνή-

κοντες ἐφηβοὶ ἐν ἐκείνῃ μὲν τῇ στήλῃ ἦσαν 124 ἐν ταύτῃ δὲ 115 ἢ 116. Τοῦ ἀληθοῦς τούτου ἀριθμοῦ δὲν ἀπεμακρύνθη πολὺ ὁ Albert Dumont εἰπὼν ἐξ εἰκασίας ἐν τῇ διατριβῇ τῇ ἐπιγραφομένη *la Population de l'Attique d'après les inscriptions récemment découvertes* (1874. σελ. 8. inscr. VIII.), ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφήβων τῆς στήλης ταύτης τῶν εἰς τὰς 12 φυλάς ἀνηκόντων εἴτε τῶν Ἀθηναίων εἶναι 120 ἕως 125. Ὁ αὐτὸς ἀπὸ τίνος χρόνου μετὰ πολλοῦ ζήλου εἰς τὴν συλλογὴν καὶ ἐξακρίβωσιν τῆς χρονολογίας τῶν Ἀθηναϊκῶν ἀρχόντων τῶν μετὰ τὴν 122 Ὀλυμπιάδα χρηματισάντων ἐνασχοληθεὶς, τάττει πολλῶν πιθανώτερον καὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐφηβικῶν τούτων στήλῶν τὸν μὲν Ἀρίσταρχον τῷ 133 π. Χ. τὸν δὲ Ἰππάρχον τῷ 139 (ὄρ. *Fastes Eponymiques d'Athènes*. Paris. 1874, πρὸς la populat. de l'Attique σελ. 8.), οὓς ἄλλοι τάττουσι περιέπου 100 ἔτη μετὰ ταῦτα (ὄρ. *Westermann Real-Enc. d. Alterth.*, ἐν λ. Archontes).

Ἀριθ. 437.

(Ὁρα πίν. 68. ἀρ. 437)

Ῥολ. 93. 2. (1) [Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας Καλλ. ... Ἀγρυλᾶθεν καὶ χουνάρχοντες, οἷς Λευκονοιεὺς ἐγγραμμά-
 1 τευε, π]αρέδο[σαν τοῖς ταμίαις, οἷς ἐγγραμμά-
 τευεν.
 2 καὶ χουνάρχο[σι, παραδεχάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν Φι.
 Μαραθωνίῳ καὶ χουναρχόντον, οἷς ἡς
 3 οχάρος Ἐλευ[σίνιος ἐγγραμμάτευεν, ἐν τοῖ νεοῖ τοῖ Ἑκατομπέδοι. Φιάλαι
 χρυσαῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτον ΧΧΠΔΔΔΔΗΗΗ. κόρε χρυ-
 4 σῆ ἐπὶ στέλες [ἄσταθμος. ἀπορραντέριον ἀργυρὸν ἄσταθμον
 στεφάνο χρυσοῦ ΙΙ, σταθμὸν τούτοι
 5 ΠΔΔΔ. στέφ[ανος χρυσοῦ, ὄν ἐ Νίκε ἔχει σταθμὸν τούτο ΠΔΔ.
 φιάλαι ἀργυραῖ ΠΙΙΙ, σταθμὸν τούτον ΠΗΗΗΗ. καρχέσι-
 6 ον ἀργυρ[ὸν, σταθμὸν τούτο

Ἐπὶ τοῦ 68 πίνακος ἀπεικονίσασμεν εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους ὡς οἶόν τε πιστότατα καὶ διεστείλαμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 437 τεμάχιον ἀνήκον εἰς τὰς στήλας, αἰτινες περιεῖχον

τὰς πρὸ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος ταμιακὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Ἑκατομπέδῳ ἀνακειμένων ἀναθημάτων. Μεταγράψαντες δ' ἐνταῦθα μικροῖς γράμμασι κατὰ τὴν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος ὄρ-

θογραφίαν τὰ ἐπὶ τοῦ τεμαχίου διασωθέντα καὶ συμπληρώσαντες, ὅπως ἐξ ἀντιπαραβολῆς αὐτῶν πρὸς τὰς γνωστὰς ταμιακὰς ἀναγραφὰς εἰκάζομεν, ὅτι πρέπει νὰ συμπληρωθῶσι, λέγομεν περὶ τοῦ τεμαχίου καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ ἡμετέρων εἰκασίῶν τὰ ἐξῆς.

Τὸ τεμάχιον κεῖται νῦν ἐν τῇ ἐν Ἀκροπόλει συλογῇ τῇ ἐν τῇ θόλῳ, εἶναι λίθου πεντελικοῦ, εἶναι δὲ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς γωνίας τῆς στήλης· ἀλλ' οὔτε τὸ πάχος ἔχει σῶον οὔτε ἄλλης πλευρᾶς δεικνύει ἄκρον. Τὰ γράμματα δὲ εἶναι στοιχηθὸν γεγραμμένα, ἔχουσι δὲ ὕψος 9 ἕως 10 χιλισσῶν τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Τὸ ὀ μικρον ἔχει διάμετρον 5 χιλισσῶν. Οἱ στίχοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων 8 ἕως 9 χιλιστά. Τὰ ἐν τῷ 2 στίχῳ 11 γράμματα κατέχουσι πλάτος τῆς στήλης 12 ἑκατοστῶν, οἱ δὲ στίχοι ἀπέχουσιν ἀπὸ τῆς γωνίας 15 χιλιστά.

Τὸ τεμάχιον εὔρον ἐν Ἀκροπόλει τῷ 1873 οἱ ἐργάται, ἀλλὰ μὴ δηλώσαντες ἐγκαίρως τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως, δὲν ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν ἐρωτηθέντες, ἂν εὔρον ὀπισθεν τῆς τῶν Προπυλαίων βορείας πλευρᾶς, ἣτις ἐκαθαρίζετο τότε ἀπὸ τὰ παρωκοδομημένα τεῖχη τῆς ἐκκλησίας, ἢ ἂν εὔρον ἔμπροσθεν τοῦ τῆς συλλογῆς οἰκίσκου τοῦ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἐρεχθείου κειμένου, ἐνθα ἐκαθαρίζετο συγχρόνως μικρὸν μέρος ἀπὸ τὴν ἐνταῦθα κειμένην δεξαμενὴν.

Ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς τὰς στήλας, αἰτινες περιεῖχον τὰς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀνακειμένων ἀναθημάτων, δεικνύουσι τὰ ἐν τῷ 4 στίχῳ διασωθέντα ΣΕΕΠΙΣΤΕΛΕΣ, ὄντα ἀναμφισβήτητα λείψανα τοῦ ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐκείναις δευτέρου κατὰ τὴν σειρὰν ἀναθήματος.. x ὀ ρ η χ ρ υ] σ ἦ ἐ π ἰ σ τ ἦ λ η ς [ἄ σ τ α θ μ ο ς .. (ὄρα τὰς ἀναγραφὰς ταύτας παρὰ Βοικχίῳ Stsh. 2 β. σελ. 176—195 = CIA. I 144—160 καὶ σελ. 69 κ. ἐφ.).

Τὰ δὲ ἐν τῷ 3 στίχῳ ΟΧΑΡΟΣΕΛΕΥ εἶτε λείψανα ἐξ ὀνόματος ταμίου, εἶτε λείψανα ἐξ ὀνόματος γραμματέως θεωρηθῶσι, δεικνύουσιν, ὅτι τὸ τεμάχιον δὲν ἀνήκει εἰς οὐδεμίαν ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἤδη πεντετηρίδας τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀναθημάτων, ἀλλ' εἰς τινα τῶν ἐτι ἀγνώστων· διότι ἐν οὐδεμιᾷ τῶν γνω-

στῶν οὔτε ταμίας οὔτε γραμματεὺς ὑπάρχει τοῦ ὀνόματος τούτου . . . οχαρους Ἐλευ[σίνιος.

Ἐὰν δὲ ἐκ τῶν γνωστῶν ἀναγραφῶν θελήσωμεν νὰ συμπληρώσωμεν τοὺς στίχους 3, 4 καὶ 5 τοῦ τεμαχίου, παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ 3 στίχος, οὔ ἢ συμπλήρωσις φαίνεται ἀναμφισβήτητος, ἵνα συναφθῇ μετὰ 4 στίχου, λαμβάνει 96 ἕως 97 γράμματα, εἶτε «ἐγραμμάτευεν» τεθῆ μετὰ τὸ Ἐλευσίνιος εἶτε «καὶ χουνάρχουσιν», ἢ δὲ στήλη, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμάχιον, φαίνεται, ὅτι κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλάτους τῶν ἐν τῷ 2 στίχῳ 11 γραμμάτων πρέπει νὰ εἶχε πλάτος ἐνὸς μέτρου καὶ ἐπέκεινα. Ἀλλὰ διὰ τὴν συνάφειαν τοῦ 4 στίχου μετὰ τοῦ 5 αἱ ἀναγραφαὶ παρέχουσι γράμματα 74, διὰ δὲ τὴν συνάφειαν τοῦ 6 στίχου μετὰ τοῦ 5 παρέχουσι γράμματα 84. Ἐκ τούτου κατανοοῦμεν, ὅτι ἐν τοῖς ἄρθροις τῆς ἀναγραφῆς ταύτης ὑπῆρχον προσθῆκαι, αἵτινες εἶναι ἐξ ἄλλων ἀναγραφῶν ἄγνωστοι, ὧν ἕνεκα ἐν τοῖς στίχοις 4 καὶ 5 μένουσι χάσματα.

Ἐπειδὴ δὲ οὔτε εἰς τὰς δύο πρώτας γνωστὰς πεντετηρίδας Ὀλ. 86 3—Ὀλ. 88 2 οὔτε εἰς τὰς δύο ἄλλας τὰς ἀπὸ τῆς Ὀλ. 89 3 μέχρι τῆς Ὀλ. 91 2 προβαινούσας ὑπάρχουσι τοιαῦτα χάσματα, ἐπεταί, ὅτι τὸ τεμάχιον δὲν δύναται νὰ ἀνήκη εἰς τὴν μεταξὺ ἐλλείπουσαν πεντετηρίδα Ὀλ. 88 3—Ὀλ. 89 2 καὶ νὰ συμπληρόνη τυχὸν τὰ ὀνόματα τοῦ γραμματέως Σμικύθου τοῦ γνωστοῦ ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τοῦ προνάου καὶ ἀνήκοντος εἰς τὴν Ὀλ. 89 1 (ὄρα τοὺς πίνακας τῶν ταμιακῶν ἀναγραφῶν καὶ τῶν ταμιακῶν ἀρχῶν παρὰ Βοικχίῳ Stsh. 2. β. σελ. 147. κ. ἐφ. καὶ νῦν καὶ τὸν πίνακα τῶν ταμιακῶν ἀρχῶν ἐν CIA. I σελ. 225).

Ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 91 3—Ὀλ. 92 2 ἦς ἐλλείπουσι τὸ τρίτον καὶ τέταρτον ἔτος, δύναται νὰ ἀνήκη τὸ τεμάχιον τοῦτο· διότι τῆς πεντετηρίδος ταύτης καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ταμίαι τῶν ἐτῶν ἀπάντων εἶναι γνωστοὶ ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ προνάῳ καὶ τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνακειμένων ἀναθημάτων, οὐδεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ διασωθέντα ὀνόματα . . . ο χ ἄ ρ ο υ ς Ἐλευ[σίνιος.

Τὸ τεμάχιον ἄρα πρέπει νὰ ἀνήκη ἢ εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 92 3—Ὀλ. 93 2 ἢ εἰς τὴν ἐπο-

μένην πεντετηρίδα Ὀλ. 93 3—Ὀλ. 94 2, ἧς πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ ἕνεκα τῆς ἐν τῷ τεμαχίῳ γραφῆς τὸ τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου ἔτος (Ὀλ. 94 2).

Ἦδυνάμεθα νὰ προβῶμεν εὐθὺς περαιτέρω ἐξετάζοντες, ἂν τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ διασωθέντα λείψανα ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἔτους δύνανται ἐξ ἀντιπαραβολῆς νὰ ὀρίσωσιν ἀκριβέστερον, εἰς τίνα τῶν δύο πεντετηρίδων καὶ, εἰ δυνατόν, εἰς ποῖον ἔτος αὐτῆς πρέπει νὰ καταταχθῇ τὸ τεμάχιον. Ἄλλ' ἀνάγκη εἶναι πρότερον νὰ ἀντιπαραβάλλωμεν αὐτὸ διὰ τὰ χάσματα, ἅτινα ἀπαντῶμεν ἐν τῇ ἀναγραφῇ, πρὸς ἄλλο τεμάχιον, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀναθημάτων, συμπληρούμενον δὲ κατ' αὐτάς, δεικνύει καὶ αὐτὸ τὰ αὐτὰ χάσματα, ἅπερ καὶ τὸ προκείμενον, νεωστὶ δὲ καὶ εἰς τὰ ἀμέσως πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος ἔτη κατετάχθη.

Ἵνα δὲ διευκολύνωμεν τὴν ἀντιπαραβολὴν καὶ καταστήσωμεν ἐναργῆ τὴν ὁμοιότητα καὶ διαφορὰν τῶν τεμαχίων, ἀπεικονίσασαμεν καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πίνακος ὡς οἶόν τε πιστότατα ἐκ τοῦ λίθου κατὰ μέτρα ἴσα μετὰ τοῦ ἐξεταζομένου (εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους) καὶ διεστείλαμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 437 6.

Τὸ τεμάχιον δημοσιευθὲν κατὰ πρῶτον πανομοιούτως ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ταύτῃ ἐφημερίδι (Π. Α. ἀρ. 174—Ῥαγκ. Ant. Hel. 2. 883), ἐπεξεργάσθη ἐπιμελῶς κατὰ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐφημερίδος καὶ κατ' ἀντίγραφον τοῦ Ῥόσς καὶ συνεπλήρωσεν ὁ Βοϊκχίος (Stsh. 2. 6. σελ. 288). Κατὰ τὴν ἀκριβῆ συμπλήρωσιν τοῦ Βοϊκχίου καὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ ἐκείνῳ ὁ μὲν 6 στίχος, ἔνθα ἄρχεται ἡ τῶν ἀναθημάτων ἀναγραφή, συμπληρούμενος κατὰ τὰς προτέρας ἀναγραφὰς λομβάνει περὶ τὰ 90 γράμματα, διὰ δὲ τὴν πλήρωσιν τοῦ 7 καὶ 8 στίχου τὰ τῶν προτέρων ἀναγραφῶν δὲν ἐπαρκοῦσιν, ἀλλὰ διὰ μὲν τὸν 7 στίχον παρέχουσιν 70 γράμματα, διὰ δὲ τὸν 8 περὶ τὰ 80. Ἐκ τούτου προκύπτουσι μετὰ τὸ τρίτον καὶ πέμπτον ἀνάθημα, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ τεμαχίῳ, χάσματα ἰσομεγέθη.

Ἄλλὰ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο ἐκτὸς τῶν χασμάτων τούτων δεικνύει πλείστας ἄλλας διαφορὰς πρὸς τὰς προτέρας ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ

ἀναθημάτων, δεικνύει πρὸς τούτοις ἀνωμαλίαν ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ πάνυ περιέργον. Γέγραπται μὲν ἐν αὐτῷ ἐτι τὸ λάμβδα κατὰ τὴν πρὸ Εὐκλείδου γραφὴν λ, ἀλλὰ συγχρόνως γέγραπται Ε καὶ Η ἀντὶ Η. Οὕτω γέγραπται (στίχ. 8) ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ, ἀλλὰ (στίχ. 13) ΚΛΕΡΟΥΧΟΙ. Ἀντὶ δὲ Ὡ μέγα γέγραπται ἄπαξ μὲν Ὡ μικρόν, ἄπαξ δὲ Ὡ μέγα. Οὕτω γέγραπται (στίχ. 5) ΕΝΤΩΙΝ[Ε. . .], ἀλλὰ (στίχ. 11) ΤΟΥΤΟΝ ἀντὶ τούτων. Οὕτω γέγραπται ὅτε μὲν Ο ὅτε δὲ ΟΥ ἀντὶ ΟΥ.

Τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην τῆς ὀρθογραφίας θεωρήσας ὁ Βοϊκχίος (ε. α. α. σελ. 291) ὡς λείψανον τῆς πρὸ Εὐκλείδου γραφῆς, ἔθεσε τὸ τεμάχιον εἰς τὰ ἀμέσως μετὰ τὸν ἄρχοντα Εὐκλείδην ἔτη. Ἄλλ' ὁ Michaelis (der Parth. σελ. 299) ἐξετάζων τὸ τεμάχιον καὶ ἀντιπαραβάλλων πρὸς τὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀναθημάτων τὰς πρὸ Εὐκλείδου καὶ τὰς μετ' Εὐκλείδην γενομένας καὶ μὴ εὐρίσκων οὐδένα λόγον, δι' ὃν ἠδύναντο νὰ συμβῶσι μετ' Εὐκλείδην περὶ τὰ ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀναθήματα αἱ μεταβολαί, ἃς τὸ τεμάχιον δεικνύει, εἶκασεν ὀρθῶς, ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφὰς, θεωρεῖ δὲ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς ὀρθογραφίας προσερχομένην ἐξ ἀντιγράφου, γενομένου μετὰ τὴν 100 Ὀλυμπιάδα.

Τελευταῖον ὁ Kirchhoff ἐν τῇ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν συλλογῇ CIA I σελ. 55 d 143, 146) ἔθεσε τὸ τεμάχιον ἐξ ἀντιγράφου τοῦ U. Köhler εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀναρχίαν (Ὀλ. 94 1) πεντετηρίδα (Ὀλ. 93 3—Ὀλ. 94 2) καὶ θεωρεῖ αὐτὸ λείψανον τοῦ 4 καὶ 2 ἢ τοῦ 2 καὶ 3 ἔτους αὐτῆς, ὑποπτέει δέ, ὅτι εἶναι ἐκ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς τῆς στήλης, ἧς ἡ ἔμπροσθεν πλευρὰ περιεῖχε τῆς πρώτης πεντετηρίδος (Ὀλ. 86 3—Ὀλ. 87 2) τὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν Ἐκατομπέδῳ ἀναθημάτων, ἐξ ἧς διεσώθησαν τρία τεμάχια, τὸ μὲν ὑπάρχον νῦν ἐν Γαλλίᾳ (τὸ CIG. 137=CIA I. σελ. 55 a), τὰ δ' ἄλλα δύο (τὰ Ἀρχ. Ἐφ. Π. Α. 17. καὶ 2023=CIA I. σελ. 55 b. c.) ἐν Ἀκροπόλει ἐκ τοῖς Προφυλαίσις. Τὸ νέον ἀντίγραφον, ὅπερ παρέσχεν ὁ Köhler, εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα πάνυ ἀκριβές, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ 5 στίχῳ Ὡ μέγα κατέστησεν ἀμφίβολον· διότι σημειώνει μὲν τὴν ἄνω καμπὴν τοῦ Ὡ μέγα, ἀλλὰ δὲν δεικνύει τὴν δεξιὰν βάσιν αὐτοῦ, ἣτις ἐν τῷ λίθῳ

εἶναι ἔτι πάνυ εὐκρινῆς καὶ ἐπικυρόνει τὴν γραφὴν τὴν ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος καὶ τὴν τοῦ Ῥόσ, ἃς ὁ Βοϊκχίος εἶχεν ὑπ' ὄψιν.

Ὁ λίθος ὑπάρχει ἐν τῇ πινακοθήκῃ, ἔνθα ἴσως δὲν ὑπῆρχεν, ὅτε ἀναζήτει αὐτὸν ὁ ἡμέτερος Ῥαγκάβης. Ἐντεταχισμένος δὲ ὢν ἐν τοῖς πλαισίοις ἐξήχθη νῦν ἐπίτηδες καὶ ἐξετασθεὶς εὐρέθη ἔχων τὸ μέγιστον πάχος 16 ἑκατοστῶν τοῦ γαλλικοῦ μέτρου (οὐχὶ 10 ὡς λέγει ὁ Πιττάχης ἐν Ἀρχ. Ἐφ. Π. Α. ἀρ. 2238 ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ τεμαχίου ἐκδόσει, ἔνθα καὶ πλῆρες Ὁ μικρὸν ἔγραψεν ἐσφαλμένως ἐν τῷ 5 στίχῳ ἀντὶ Ὡ μέγα). Τὰ γράμματα ἔχουσι ὕψος 9 ἕως 10 χιλιοστῶν, τόσην δὲ ἔχει σχεδὸν καὶ τὸ Ὁ μικρὸν τὴν διάμετρον. Ἡ ἀπόστασις τῶν στίχων ἀπ' ἀλλήλων μετὰ τοῦ ὕψους τῶν γραμμάτων εἶναι 13—14 χιλιοστῶν εἰς τοὺς πρώτους 3 στίχους καὶ 12—13 χιλιοστῶν εἰς τοὺς λοιπούς. Ὁ δὲ 4 στίχος, ἔνθα ἄρχεται νέον ἐδάφιον, ἀπέχει ἀπὸ τοῦ 3 στίχου 10 χιλιοστά. Ἐν τῇ ἀντιθέτῳ πλευρᾷ τοῦ λίθου, καὶ τοι ἔχοντος πάχος 16 ἑκατοστῶν, γράμματα, ὡς ἠλπίζετο, δὲν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ἴσως ἡ πλευρὰ δὲκ εἶναι σῶα. Ἡ στήλη ἠδύνατο νὰ ἔχη πάχος 18 ἑκατοστῶν, ὡς ἄλλαι στήλαι τῶν ἀναγραφῶν τῶν πρὸ Εὐκλείδου (ὄρα Ἀρχ. Ἐφ. Π. Β. ἀρ. 427. σελ. 416).

Μένει κατὰ ταῦτα ἄδηλον καὶ τὸ πάχος τῆς στήλης, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμάχιον καὶ τὸ ὀπισθόγραφον αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ πλάτος τῆς στήλης δύναται νὰ πορισθῇ τις ἐκ τῶν ἐξῆς: τὰ ἐν τῷ 13 στίχῳ 16 γράμματα . . ΙΚΙΕΡΟΥΧΟΙΑΝΕΘΕΣ . . κατέχουσι πλάτος ἐν τῷ τεμαχίῳ 18 ἑκατοστῶν. Ἡ στήλη ἄρα, εἴαν κατὰ τὰς συμπληρώσεις τοῦ Βοϊκχίου εἶχεν 90 γράμματα ἐν ἐκάστῳ στίχῳ, ἦν κατ' ἀναλογίαν πλατεῖα περίπου ἐν μέτρον. Τοσοῦτον ὅμως πλάτος στήλης δὲν ὑπεμφαίνουσι τὰ τεμάχια τὰ περιέχοντα τὰ λείψανα τῶν ἀναγραφῶν τῆς πρώτης πεντετηρίδος Ὀλ. 86 3—Ὀλ. 87 2. Διότι ἐπὶ τοῦ μείζονος τεμαχίου ἐκ τῶν δύο τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ὑπαρχόντων (τοῦ CIA. I σελ. 55 b), οὗ τὸ πάχος δὲν ἐσώθη, τὰ ἐν τῷ 3 στίχῳ 18 γράμματα ΗΟΙΣΚΡΑΤΕΣΝΑΥΠΟΝΟΣ, ἐξ ὧν τὸ Η εἶναι πάνυ σαφές καὶ οὔτε ἀνάγκη εἶναι νὰ μεταβληθῇ εἰς T (ὄρα CIA. I σελ. 69 II b)

κατέχουσι πλάτος 22 ἑκατοστῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ στήλη εἶχεν 68 γράμματα ἐν ἐκάστῳ στίχῳ (ὄρα Böckh Stsh. 2 6. σελ. 179), τὸ πλάτος αὐτῆς κατ' ἀναλογίαν ἦν περίπου 83 ἑκατοστῶν. Ὡστε ἡ εἰκασία τοῦ Kirchhoff, καθ' ἣν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο ἐτέθη εἰς τὴν στήλην ταύτην ὡς ὀπισθία πλευρὰ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον κρινομένη, οὐδὲν κῦρος εὐρίσκει, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ πάχους τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχοντος τεμαχίου, εἴαν ἦναι σῶον, κρινομένη, δὲν εὐρίσκει κῦρος. Καὶ τοιαῦται μὲν αἱ περὶ τοῦ τεμαχίου τούτου εἰκασίαι τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων.

Τὰ τεμάχια ἔνεκα τῶν ὑπεμφαινόμενων χασμάτων μετὰ τὰ αὐτὰ ἀναθήματα φαίνεται ὅτι δὲν ἀπέχουσι πολὺ ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὰ ἔτη. Ἡδύνατο δὲ τις νῦν ἴσως καὶ νὰ συνάψῃ τὰ ἐν αὐτοῖς λείψανα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς ἐν τοῖς τεμαχίοις γραφῆς προκύπτει ἀναμφισβητήτως, ὅτι τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους διασωθέντα λείψανα ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ δὲν δύναται νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔτος τῆς πεντετηρίδος, εἰς ὃ ἤθελον καταταχθῆ τὰ λείψανα τὰ διασωθέντα (στίχ. 1—3) ἐν τῷ τεμαχίῳ ἐκεῖνῳ ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους. Διότι, καὶ εἴαν τὰ γράμματα εἶναι ἰσοῦψῆ, διαφέρει ὅμως καὶ ἡ ἀπόστασις τῶν στίχων καὶ ἡ διάμετρος τοῦ Ὁ μικροῦ. Εἶναι δὲ πάντως λείψανα ἐτῶν διαφόρων, καὶ ἔχομεν οὕτως λείψανα τριῶν ἐτῶν ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τούτων. Καὶ ἐκεῖνο μὲν τὸ τεμάχιον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀνωμαλίας τῆς ὀρθογραφίας δὲν δύναται νὰ τεθῆ, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Kirchhoff (CIA. I σελ. 72 6)) πρὸ τῆς Ὀλ. 93 3 οὔτε μετὰ τὴν Ὀλ. 94 1. Ἄν δὲ καὶ τὸ προκείμενον τεμάχιον, δεικνύον τὰς αὐτὰς ἀνωμαλίας ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἀναθημάτων, εἶχε καὶ τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὀρθογραφίας, περὶ τούτου τὸ τεμάχιον πάνυ μικρὸν ὄν οὐδὲν παρέχει ἡμῖν ἀσφαλές τεκμήριον. Ἐνεκα δὲ τῶν χασμάτων μόνον τὸ τεμάχιον δὲν δύναται νὰ τεθῆ μετὰ τὴν Ὀλ. 93 3, διότι καὶ ἐν τῇ τῶν ἀναθημάτων τοῦ προνάου ἀναγραφῇ, ἣτις ἀνήκει εἰς τὴν Ὀλ. 93 1 ἀπηντήθη πρὸ τοῦ 7 ἀναθηματος ὁμοιον χάσμα ἐκ προσθήκης «ἐν κιβωτίῳ στρογγύλῳ», ἣτις μόλις ἐνοήθη πλήρης τελευταῖον ἐκ λίθου, ὅστις ὑπάρχει ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀντιγραφεῖς ἐσχάτως ὑπὸ U. Köhler ἐδημοσιεύθη ὑπὸ

Kirchhoff (ὄρα Böckh Stsh 26. σελ. 249 C στίχ. 8/9 καὶ Kirchhoff Bermerk. zu d. Urk. d. Schatzm. ἐν Abh. d. Berl. Akad. 1864 σελ. 50 καὶ Beil. VII καὶ CIA. I σελ. 54 139 α καὶ σελ. 69 c)).

Ἡδύνατό τις νῦν τούτου ἔνεκα νὰ ἀμφιβάλη ποῖον ἐκ τῶν τεμαχίων ἦναι ἀρχαιότερον καὶ ἂν τὸ τεμάχιον τοῦτο, μὴ δυνάμενον ἔνεκα τῆς γραφῆς νὰ τεθῆ εἰς τὰ μετὰ τὸν Εὐκλείδην ἄρχοντα ἔτη, ἐξ ὧν καὶ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τελευταῖον ἀπεσπάσθη, δὲν πρέπει νὰ τεθῆ εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς κατὰ τὴν ἀναρχίαν πεντετηρίδος (Ὀλ. 93 3—Ὀλ. 94 2), εἰς ἣν καὶ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο κατετάχθη.

Ἐν τῷ τεμαχίῳ ἀναγινώσκομεν μὲν ἔτι χ σ υ ν α ρ χ ο . . καὶ οὐχί, ὡς ἐν τῷ τεμαχίῳ ἐκείνῳ, συνάρχοντες, ὅπερ ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ἀναγραφῇ τοῦ προνάου τῆ ἐκ τῆς Ὀλ. 93 1, ἀλλ' ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης τῶν τεμαχίων δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν. Ἐκ τῆς ἀμφιβολίας ταύτης δύνανται νὰ μᾶς ἀπαλλάξωσι, νομίζομεν, τὰ ἐν τῷ 3 στίχῳ τοῦ τεμαχίου ἀναγινωσκόμενα . . . ο χ α ρ ο ς Ἐ λ ε υ [σ ί ν ι ο ς, ἐὰν ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς τὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ προνάῳ ἀναθημάτων, τὰς διασωθείσας ἐκ τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 92 3—Ὀλ. 93 2 (ὄρα Stsh. 26. σελ. 248—CIA. I. 137—140 καὶ σελ. 68 καὶ 69).

Ἐν τοῖς λειψάνοις τῶν ἀναγραφῶν τούτων ὀνομάζεται εἰς ἐκ τῶν δέκα ταμιῶν τῆς Ὀλ. 93 2 Ἐλευσίσιος καὶ οἱ δέκα οὗτοι ταμίαι ὀνομάζοντο πάντες μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ δήμου. Ἀλλ' ἐν τοῖς αὐτοῖς λειψάνοις ἀναγινώσκεται καὶ τις τῶν γραμματέων . . . η ς Ἐ λ ε υ σ ί ν ι ο ς . . ἀνήκων εἰς τὴν Ὀλ. 93 1. Τὰ ἐν τῷ προκειμένῳ τεμαχίῳ ἀναγινωσκόμενα . . . ο χ α ρ ο ς Ἐ λ ε υ [σ ί ν ι ο ς . . κατὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν πρὸ τῆς ἀναγραφῆς, δύνανται κατὰ συντομίαν τινὰ τύπου νὰ ὑπεμφαίνωσι καὶ ταμίαν (πρβ. τὰς ἐκ τοῦ τοῦ προνάου ἀναγραφὰς τῆς Ὀλ. 92 4 Stsh 26. σελ. 248), ἀλλὰ βεβαίως οὐχὶ τὸν ἐκ τῶν δέκα ταμιῶν ἐκεῖνον τῆς Ὀλ. 93 2 τὸν Ἐλευσίσιον. Διότι οὗτος δὲν ἦτὸν ὁ πρῶτος τῶν ταμιῶν τούτων, ὁ πρῶτος ἦν τις Καλλι . . . Ἀγρυλῆθεν (ὄρα Kirchhoff Bemerk κτλ., νῦν CIA. I σελ. 226). Ἡδύνατο νὰ

ὑπεμφαίνηται καὶ ὁ ταμίαις τῆς Ὀλυμ. 92 4 Ἀμεινιάδης, οὗ τὸ δημοτικὸν μένει ἀγνωστον, ἀλλὰ πολλῶ πιθανώτερον φαίνεται, ὁ . . . ο χ α ρ ο ς Ἐ λ ε υ [σ ί ν ι ο ς οὗτος εἶναι ὁ γραμματεὺς τῆς Ὀλ. 93 1 . . η ς Ἐλευσίσιος. Ἄν δὲ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ ὁ γραμματεὺς ἔχει καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα, παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις ἀναγραφαῖς ὁ γραμματεὺς εἶναι ἀναγεγραμμένος ὅτε μὲν μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ὅτε δὲ ἄνευ αὐτοῦ (ὄρα παρὰ Βοικχίῳ Stsh. 26. σελ. 179 τὰ «Εὐθέας Ἀναφλύστιος ἐγραμμάτευε» καὶ «Εὐθέας Αἰσχρωνος Ἀναφλύστιος ἐγραμμάτευεν» ἐξ ἀναγραφῆς τῶν ἐν τῷ Ἐκατοπέδῳ ἀναθημάτων ἐκ τῆς Ὀλ. 86 3—Ὀλ. 87 2). Κατὰ ταῦτα τὸ τεμάχιον τοῦτο φαίνεται οὐ μόνον, ὅτι εἶναι ἀρχαιότερον ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταταχθῆ εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 92 3—93 2.

Ἐπειδὴ δὲ ἕκαστος τῶν γραμματέων, ἐὰν αἱ ἀναγραφαὶ ἔχωσι πλήρη τὸν τύπον τῆς εἰσαγωγῆς, μνημονεύεται ἐν τρισὶν ἔτεσι κατὰ σειράν, πρέπει νὰ ἐξετασθῆ, ποῖον ἄρα γε ἔτος τῆς πεντετηρίδος εἶναι τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ γραμματεὺς Ἐλευσίσιος εἶναι ἀναγεγραμμένος. Καὶ τὸ πρῶτον μὲν ἔτος τῆς πεντετηρίδος δὲν δύναται νὰ ἦναι, διότι ὁ γραμματεὺς ἐκεῖνος ἀνήκων εἰς τὴν Ὀλ. 93 1 ἠδύνατο νὰ μνημονεύηται εἰς τὸ προηγούμενον ἔτος Ὀλ. 92 4, καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον 93 2, οὐχὶ εἰς τὸ πρῶτον. Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς περὶ συμπληρώσεως τοῦ προκειμένου τεμαχίου ἐρεύνης. Διότι, ἐὰν δοκιμάσωμεν νὰ συμπληρώσωμεν κατὰ τοὺς γνωστούς τύπους τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ λειψάνα τὰ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς διασωθέντα, πειθόμεθα, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἦναι λειψάνα τοῦ πρώτου ἔτους πεντετηρίδος. Ἐπειδὴ εἶναι μὲν τὰ λειψάνα ἀρχῆ ἔτους καὶ τὸ ἐν τῷ 1 στίχῳ κείμενον π α ρ ἔ δ ο σ α ν φαίνεται, ὅτι ὀδηγεῖ εἰς τὰ «τάδε παρέδοσαν», ἀλλ' ἐὰν προβῶμεν εἰς τὴν συμπλήρωσιν «τάδε παρέδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια τοῖς ταμίαις . . .», ὁ μὲν πρῶτος στίχος εὐοδοῦται ἀρκούντως, μὴ ἀπαιτῶν ὑπὲρ τὰ 96 γράμματα, ἵνα περιλάβῃ τὰ τοῦ τύπου μέρη καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ πρώτου τῶν ταμιῶν, οἷς ἡ παράδοσις ἐγένετο ὑπὸ τῶν τεττάρων ἀρχῶν, ἀλλ' ὁ 2 στίχος, ἵνα συναφθῆ μετὰ

τοῦ 3 καὶ περιέχῃ τὰ λοιπὰ τοῦ τύπου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γραμματέων καὶ τοῦ πρώτου τῶν ταμιῶν, οἷς ἡ παράδοσις ἐγένετο, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπὲρ τὰ 150 γράμματα. Ἐὰν δὲ τὸ πηρέδοσαν θεωρηθῇ ὡς λείψανον ἐκ τῶν «οἱ δὲ ταμίαι οἷς ἐγραμμάτευε παρέδοσαν τοῖς ταμίαις...» τὰ ἐπιλοιπα τοῦ τύπου καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ ταμίου καὶ γραμματέως δὲν ἐπαρκοῦσιν εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸν 1 καὶ 2 στίχον. Ἐκ τούτου κατανοοῦμεν, ὅτι τὸ τεμάχιον δὲν δύναται νὰ ᾔῃ ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους πεντετηρίδος.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ αὐτὰ ἀναθήματα καὶ ἐν τῷ ὑστερωτέρῳ ἐκείνῳ τεμαχίῳ ἀναφαίνονται, τὸ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ παρέδοσαν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλην σημασίαν παρὰ τὴν συνήθη τῶν ἐτῶν τῆς πεντετηρίδος καί, μὴ ὄν λείψανον ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους, εἶναι λείψανον ἐκ τοῦ τῶν ἄλλων ἐτῶν τύπου «τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας παρέδοσαν τοῖς ταμίαις», ὅπως συνεπληρώθη ἀνωτέρω διὰ τοῦ προταχθέντος (1) στίχου.

Τὸ τεμάχιον κατὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ πρῶτον ἔτος (᾽Ολ. 92 3) τῆς πεντετηρίδος, ἀλλ' εἰς ἐν ἀπὸ τὰ λοιπὰ τρία ἔτη ᾽Ολ. 92 4, 93 1 ἢ 93 2.

Ἐὰν νῦν δοκιμάσωμεν νὰ συμπληρώσωμεν τοῦ τεμαχίου τοὺς στίχους τῆς εἰς τὴν ἀναγραφὴν εἰσαγωγῆς, παρατηροῦμεν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ 3 στίχος, ἐνθα ἄρχεται ἡ ἀναγραφὴ, λαμβάνει 96 γράμματα, ἐν τῷ 1 καὶ 2 στίχῳ ὑπάρχει τοσοῦτος χώρος, ὥστε ἐν τῷ 2 στίχῳ τὰ παραδεξάμενοι παρὰ τῶν ταμιῶν μετὰ τοῦ γραμματέως οὐ μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ λείπωσιν, ὡς ἐν ἄλλαις ἀναγραφαῖς ἐνίοτε συμβαίνει, ἀλλὰ καὶ πληρέστερα φαίνεται, ὅτι ἔκειντο, ἦν ἴσως ἀναγεγραμμένος καὶ ὁ ταμίαις αὐτός, παρ' ὧν παρέλαβον οἱ παραδιδόντες, ὡς τὸ μικροῖς γράμμασιν ἀντίγραφον δεικνύει. Μνημονεύεται ἄρα ὁ γραμματεὺς . . . ἡς Ἐλευσίνας ἐν ταῦθα, οὐχὶ ὡς γραμματεὺς τῶν ταμιῶν, οἷς ἡ παράδοσις ἐγένετο, οὔτε ὡς γραμματεὺς τῶν ταμιῶν τῶν παραδιδόντων, ἀλλ' ὡς γραμματεὺς τῶν ταμιῶν, παρ' ὧν οἱ παραδιδόντες ταμίαι παρέδξαντο τὰ ἀναθήματα. Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι τὸ τεμάχιον ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὴν ᾽Ολ. 93 1, εἰς ἣν ὁ

γραμματεὺς . . . ἡς Ἐλευσίνας ἀνήκει, ἀλλ' εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος ἦτοι εἰς τὴν ᾽Ολ. 93 2 ἢ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς πεντετηρίδος ᾽Ολ. 92 3—᾽Ολ. 93 2.

Τὸ τεμάχιον κατὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην πίπτει εἰς τὸ ἔτος, καθ' ὃ τὰ ἐν τῷ προνάῳ ἀναθήματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ παρεδόθησαν πάντα πλὴν ἐνὸς στεφάνου ὑπὸ τῶν ταμιῶν εἰς τοὺς ἐλληνοταμίαις διὰ τὰς τότε ἀνάγκας τῆς πόλεως (CIA I σελ. 54 140 καὶ σελ. 69 d)), καὶ ὑποδεικνύει μὲν μετὰ τοῦ τεμαχίου ἐκείνου, ὅτι τὰ ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ ἀναθήματα τὰ ἐν ταῖς πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφαῖς μνημονεύμενα δὲν παρεδόθησαν συγχρόνως μετὰ τῶν τοῦ προνάου εἰς τοὺς ἐλληνοταμίαις καὶ ὅτι μεταβολαὶ τινες συνέβησαν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον δὲν δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ.

Ἐὰν δὲ τὸ τεμάχιον ἀνήκῃ εἰς τὸν ᾽Ολ. 93 2 κατὰ τὴν ἀνωτέρω εἰκασίαν, δυνάμεθα πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ νὰ εἰσαγάγωμεν ἐκ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ προνάῳ ἀναθημάτων τοὺς γνωστοὺς ταμίαις καὶ γραμματεῖς τῆς ᾽Ολ. 93 1 καὶ ᾽Ολ. 93 2 καὶ κατὰ ταῦτα εἰσηγάγομεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀνωτέρω τεθὲν μικροῖς γράμμασιν ἀντίγραφον τοῦ τεμαχίου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ τεμάχιον ἀνήκει εἰς τὴν πεντετηρίδα ᾽Ολ. 92 3—᾽Ολ. 93 2, ἐὰν παραδεχθῶμεν πληρέστερα τὰς εἰκασίας τοῦ Kirchhoff τὰς περὶ τῆς θέσεως, ἣν αἱ πεντετηρίδες κατεῖχον ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἀναγραφῶν τούτων, τὸ τεμάχιον πρέπει νὰ ᾔῃ τὸ κάτω ἄκρον τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς δευτέρας στήλης, ἧς ἡ ἔμπροσθεν περιεῖχε τὰς ἀναγραφὰς τῆς πεντετηρίδος ᾽Ολ. 87 3—᾽Ολ. 88 2, ἐξ ὧν μόνον τινὰ λείψανα διεσώθησαν (᾽Ορα ᾽Ραγκ. Ant. Hel. 102 καὶ 103—Böckh Stsh. 26. σελ. 181 καὶ ἰδίως CIA. I ἀρ. 147—150 a. b σελ. 56) ἐπὶ δύο τεμαχίων διατηρουμένων ἐν τῇ πινακοθήκῃ. Ἄλλ' ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων τὸ μεῖζον καὶ πληρέστερον (τὸ παρὰ ᾽Ραγκ. 102—CIA. I 147—150 a) ἐξετασθέν, μαρτυρεῖ, ὅτι τὰ ἐν τῷ 6 στίχῳ 10 γράμματα . . . ΔΟΦΥΓΕΥΣΕΑ... κατέχουσιν ἐν αὐτῷ πλάτος 115 χιλιοσῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ στίχος εἶχεν 67 γράμματα (᾽Ορα Böckh Stsh. 26. σελ. 181), τὸ πλάτος τῆς πλευρᾶς κατ' ἀνα-

λογίαν δὲν ὑπερέβαινε τὰ 80 ἑκατοστά, ἐνῶ τὸ πλάτος τῆς στήλης, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ προκείμενον τεμάχιον, πρέπει νὰ ὑπερέβαινε τὸ μέτρον. Διότι, ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, τὰ 96 γράμματα τὰ ἐν ἐκάστῳ στίχῳ κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλάτους τῶν 11 γραμμάτων τοσοῦτον ἀπαιτοῦσι πλάτος τῆς στήλης. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι, καθὼς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο (πίν. 68 437 6) δὲν εἶναι, ὡς εἰκάζετο, ἐκ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς πρώτης στήλης, οὕτω καὶ τὸ τεμάχιον τοῦτο (πίν. 68 437) δὲν εἶναι ἐκ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς τῆς δευτέρας στήλης. Ἀλλὰ τούτου ἕνεκα δὲν δύναται τις νὰ μεταβάλῃ τὴν περὶ τοῦ ἔτους εἰκασίαν, εἰς ἣ τὸ τεμάχιον κατετάχθη. Διότι ἐδείχθη ἀλλαγῆ (ὄρα Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. ἀριθ. 427), ὅτι καὶ τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 91 3— Ὀλ. 92 2 τὸ τέταρτον ἔτος τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων δὲν ἦν, ὡς εἰκάζετο, μετὰ τῶν

τριῶν πρώτων ἐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ ἀλλ' ἐν ἄλλῃ στήλῃ ἀναγεγραμμένον.

Σημειοῦμεν δὲ τελευταῖον, ὅτι, ἐπειδὴ ἀμφότερα τὰ τεμάχια, τὸ τε γνωστὸν ἤδη καὶ τὸ νῦν ἐκδιδόμενον, ὑποδεικνύουσι στήλας ἐχούσας πλάτος ἐνὸς περίπου μέτρου, εὐκόλον μὲν εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ προσαφθῶσιν ὡς ὀπισθόγραφα εἰς τὰς στήλας, εἰς ἃς ἄγει ἡ περὶ τῆς θέσεως αὐτῶν εἰκασία τοῦ Kirchhoff, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐκόλον καὶ νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ τεμάχια ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην καὶ ὅτι τὸ μὲν νῦν ἐκδιδόμενον ὡς ἀρχαιότερον εἶναι ἐκ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τῆς στήλης ἐκεῖνο δὲ ἐκ τῆς ὀπισθεν. Πᾶσα δὲ εἰκασία περὶ τούτου νῦν γενομένη ἤθελεν εἶναι ἐπισηφής. Ἴσως ἐν τῷ μέλλοντι εὐρεθῶσι που ἐν Ἀκροπόλει ἄλλα τεμάχια τῆς στήλης καὶ ὁδηγήσωσιν εἰς εἰκασίας ἀσφαλεῖς.

Ἀριθ. 438.

(Ὅρα πίν. 69 A καὶ 69 B)

Τὰ ἐπὶ τῶν πινάκων 69 A καὶ 69 B λείψανα ταμιακῆς στήλης εἶναι μέρη τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς στήλης, ἧτις εἶναι ἐντετειχισμένη ἐν τῇ μεσημβρινῇ τῶν βυζαντινῶν παραστάδων τῆς πύλης τοῦ Παρθενῶνος. Ἀντεγράφησαν δὲ καὶ ἀπεικονίσθησαν ἐπὶ τῶν πινάκων ἀπὸ γυψίνων ἀποτυπωμάτων, τὰ ὅποια ἀποτυπώθεντα ἀπὸ τῶν δύο πλευρῶν τῆς στήλης ὑπάρχουσι νῦν ἐν Ἀκροπόλει.

Ἡ στήλη εἶναι λίθου πεντελικοῦ, κατέχει δὲ ἐν τῇ παραστάδι τὸν ὄγδοον ἐκ τῶν 16 δόμων ἀριθμουμένων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους πρὸς τὰ ἄνω. Ἔχει δὲ κατὰ τὴν καταμέτρησιν, ἣν τῶν τεκτόνων τις παρέσχεν ἡμῖν, πάχος μὲν 29 ἑκατοστῶν τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, μῆκος δὲ 2 μέτρων καὶ πλάτος 1 μέτρου. Ἐκ δὲ τῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένης ἄκρας εἶναι ἀποκεκομμένη ἡ κάτω γωνία.

Ἡ στήλη εἶναι πλαγίως ἐντετειχισμένη ἐν τῇ παραστάδι. Τὰ δὲ γράμματα ὑπάρχουσι ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ αὐτῆς καὶ ἐν τῇ πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένη. Ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ ἀναγινώ-

σκονται ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ὅστε ἡ ἀρχὴ τῆς στήλης εἶναι ἐστραμμένη πρὸς ἀνατολὰς.

Τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος 69 B ἀντιγεγραμμένα διεσώθησαν ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τῆς στήλης. Εἶναι δὲ μέρος μιᾶς τῶν σελίδων, αἵτινες ὑπῆρχον ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ τῆς στήλης. Τὸ μέγιστον πλάτος τῆς σελίδος εἶτε τὸ μῆκος τοῦ μεγίστου ἐν αὐτῇ στίχου (78) εἶναι 360 χιλιοστῶν. Τὸ δὲ μῆκος τοῦ διασωθέντος μέρους τῆς σελίδος εἶναι 870 χιλιοστῶν περίπου. Ἐκ τῶν παρακειμένων σελίδων ὑπάρχουσι σποράδην τινὰ γράμματα καὶ κατ' ἀριστερὰν τῆς διασωθείσης σελίδος, ἧτις ἀπέχει ἀπὸ τῆς κατ' ἀριστερὰν γωνίας 150 χιλιοστά, καὶ κατὰ δεξιὰν, ἔνθα ἡ σελὶς ἀπέχει ἀπὸ τῆς δεξιᾶς γωνίας ὑπὲρ τὰ 500 χιλιοστά, ὃ δὲ πρῶτος στίχος αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἄνω ἄκρας 270 χιλιοστά. Κάτωθεν δὲ τοῦ τελευταίου στίχου τῆς σελίδος, ὅστις ἀπέχει ἀπὸ τῆς κάτω ἄκρας τῆς στήλης 860 χιλιοστά, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀνακαλύψωμεν γράμματα καὶ φαίνεται, ὅτι αἱ σελίδες δὲν προσέβαινον κατωτέρω. Τὰ ἐκ τῶν παρακειμένων σελίδων σπο-

ράδην διασωθέντα ταῦτα γράμματα θεωρήσαμεν μάταιον νὰ συλλέξωμεν εἰς τὸν πίνακα. Φαίνεται δὲ, ὅτι τὰ μέρη κατεξέστησαν ἐπίτηδες, ἵνα τὸ χρίσμα προσκολληθῆ ἑρεώτερον εἰς τὸν λίθον. Ἐκ δὲ τοῦ κατ' ἀριστερὰν τῆς διασωθείσης σελίδος ὑπάρχοντος νῦν κενοῦ μέρους τῆς στήλης κατανοοῦμεν, ὅτι τὸ νῦν πλάτος τῆς στήλης δὲν εἶναι τὸ ἀρχικόν. Διότι βεβαίως ἡ ἐνταῦθα κειμένη σελὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη πλάτος μόνον 150 χιλιοστῶν, ὅσον εἶναι νῦν τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς νῦν γωνίας τῆς στήλης μέχρι τῆς διασωθείσης σελίδος, ἐνῶ τὸ πλάτος τῆς διασωθείσης σελίδος εἶναι 360 χιλιοστῶν. Λείπουν δὲ τοῦλάχιστον 225 χιλιοστά ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ πλάτους τῆς στήλης. Τὰ γράμματα ἔχουσιν ὕψος 5 χιλιοστῶν, οἱ δὲ στίχοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων 5 ἕως 7 χιλιοστά, εἶναι δὲ ἄνισοι τὸ μῆκος, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνονται.

Τῆς πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένης πλευρᾶς μέρος εἶναι τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος 69 Α ἀντιγεγραμμένα. Εἶναι δὲ ὁρατὸν νῦν τὸ μέρος τοῦτο καὶ εὐχερῶς ἀπετυπώθη ἐπὶ γύψου, διότι λείπει ἐξ ἀνατολῶν ἐκ τοῦ τοίχου τῆς παραστάδος ὁ λίθος, ὅστις ἐκάλυπτεν αὐτό. Εἶναι δέ, ὡς ὁ πίναξ δεικνύει, λείψανα τριῶν σελίδων. Τούτων δὲ τὸ πλάτος ὁμοῦ εἶναι 940 χιλιοστῶν, ὅσον εἶναι περίπου τὸ νῦν πλάτος τῆς στήλης. Ὡστε δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη καὶ ἄλλη σελὶς ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ, καί, ἐὰν ὑπῆρχεν, οὐδὲν ἐξ αὐτῆς νῦν σώζεται. Τὸ μῆκος τοῦ ἀποτυπωθέντος μέρους τῆς πλευρᾶς εἶναι 540 χιλιοστῶν. Ὡστε τρία τέταρτα περίπου τοῦ νῦν μῆκους τῆς στήλης κρύπτονται ὑπὸ τὸν τοῖχον, τὰ ὁποῖα ἴσως σώζουσι τὴν κατωτέρω συνέχειαν τῶν σελίδων. Ἀλλὰ καὶ τῶν νῦν φαινομένων μερῶν τῶν σελίδων τὰ μὲν ἄνω πάντα 260 χιλιοστῶν περίπου τὸ μῆκος εἶναι τόσον ἐφαρμένα, ὥστε μόλις ὀρῶνται σποράδην τινὰ γράμματα, ἐξ ὧν συνέλεχθησαν τινὰ εἰς τὸν πίνακα. τῆς δὲ πρώτης σελίδος ἡ ἀριστερὰ ἄκρα κρύπτεται ὑπὸ τὸν τοῖχον, τῆς δὲ δευτέρας τὰ μέσα εἶναι ἐφαρμένα, τῆς δὲ τρίτης ἡ δεξιὰ ἄκρα λείπει. Τὰ γράμματα καὶ ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ἔχουσιν ὕψος 5 χιλιοστῶν, πάντα δὲ ἴσον ἔχουσι μέγεθος καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ τοῦ ἀνωτάτου στίχου, ὅστις ἀπέχει τοῦ νῦν ἄκρου τῆς στήλης 25 χιλιοστά περίπου. Οἱ στίχοι ἀπέχου-

σιν ἀπ' ἀλλήλων 5 ἕως 7 χιλιοστά. Παρατηροῦμεν δὲ, ὅτι τὰ τῆς ἀναγραφῆς μέρη ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ὑποδιηροῦντο εἰς ἐδάφια, διαστελλόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ κενῶν διαστημάτων (ὄρα σελ. II στίχ. 6/7, σελ. III στίχ. 16/17) ἐνὸς ἢ δύο στίχων.

Ἡ ἔμπροσθεν πλευρὰ τοῦ λίθου ὅτι ἦν ἐνεπιγραφος δὲν ἦτον ἄγνωστον. Ὁ μακαρίτης Πιττάκης ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ *L'aneienne Athènes* (σελ. 381) λέγων « les chrétiens ont placé sur la grande porte du Parthenon une pierre portant une longue inscription qui est un catalogue des trésors du temple » ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ λίθου καὶ ἐνομίζετο, ὅτι τὸν λίθον τοῦτον νοεῖ, ὄντα καταφανῆ καὶ ὁρατὸν εἰς τοὺς γυμνοὺς ὀξύτερους ὀφθαλμούς, ἰδὼν καὶ ἀναγνώσας τὰ ἐπ' αὐτοῦ κάτωθεν ὀρώμενα, εἰ καὶ νῦν, ὅτε εὐρέθη καὶ ἐν τῇ βορείᾳ τῶν βυζαντινῶν παραστάδων τῆς πύλης ἐντετειχισμένος ὑπὸ τὸ ἀνώφλιον μέγας ταμιακὸς λίθος, ἀμφίβολον καθίσταται, τίνα τῶν λίθων ἐνόει. Ὁ δὲ καθηγητῆς Ἀθ. Ρουσσόπουλος καὶ ἐδοκίμασέ ποτε ἀπὸ κλίμακος νὰ ἀντιγράψῃ τὴν ἔμπροσθεν πλευρὰν τῆς στήλης, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη, λέγει, ἐνεκα τοῦ ἀνέμου (ὄρα Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. ἀρ. 425. σελ. 409). Ἴσως ἄλλος τις δοκιμάσας ἤθελε προσθέσει, ὅτι καὶ ἐν ἄκρᾳ νηνεμία δύσκολον ἦτον νὰ ἀντιγραφῆ ἀπὸ κλίμακος λίθος ἀσαφῆς καὶ πλαγίως ἐντετειχισμένος.

Τὴν ἔμπροσθεν πλευρὰν τῆς στήλης ὅτι ἦν ἐνεπιγραφος καὶ ἄλλοι τινὲς ἴσως παρετήρησαν εἴτε κατὰ τύχην εἴτε ἐκ περιεργείας, ἀλλὰ τὴν πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένην πλευρὰν ὅτι εἶναι ἐνεπιγραφος ἀνεκάλυψαν ἡμῖν τῷ 1872 οἱ κτίσται οἱ κτίσαντες τὸ τόξον ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν παραστάδων τῆς πύλης τὸ ὑποστηρίζον τοὺς λίθους τοῦ τοίχου τοῦ Παρθενῶνος τοὺς ἀνωθεν τοῦ διαβράγηντος βυζαντινοῦ ἀνωφλίου ὑπάρχοντας. Οἱ κτίσται οὗτοι διαταχθέντες, ἵνα ἀπὸ τῶν ἰκριωμάτων, τῶν ἐγεθθέντων διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ τόξου, καθαρίσωσι καὶ ἐξετάσωσι τοὺς λίθους ἀπαντας τῶν βυζαντινῶν παραστάδων τῆς πύλης, ἀνεκάλυψαν καὶ τὴν πλευρὰν ταύτην τῆς στήλης καὶ ἄλλους τρεῖς ἐνεπιγράφους λίθους ἐν τῇ αὐτῇ παραστάδι ἐντετειχισμένους ἐκτὸς τοῦ πρὸ πολλοῦ

ἤδη γνωστοῦ καὶ ἐκδεδομένου ὑπὸ Πιττάκη (Anc. Ath. σελ. 390—Ἐφημ. Ἀρχ. Π. Α. ἀρ. 4143). Τούτων δὲ τῶν τριῶν εἰς ἐν τῷ αὐτῷ (8) τῆς στήλης δόμῳ ἐντετειχισμένος ἔσωθεν τοῦ ναοῦ περιέχει ψήφισμα προξενικόν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο, ἐντετειχισμένοι ἐν τῷ 14 δόμῳ ὄντες, ὁ μὲν κείμενος πρὸς δυσμὰς περιέχει ἀναθηματικὴν ἐπιγραφὴν Ἀλκιβιάδου τινός, ὁ δὲ κείμενος πρὸς ἀνατολὰς ἔχει ἐγκώμιον περὶ φιλοσόφου τινός Λαίτου. Οἱ αὐτοὶ δὲ κτίσται ἀνεκάλυψαν καὶ ἐν τῇ βορείᾳ τῶν παραστάδων ἐν μὲν τῷ 10 δόμῳ ἔξωθεν τοῦ ναοῦ λίθον ἔχοντα λείψανα ψηφίσματος τῆς πρὸ Εὐκλείδου γραφῆς, ἐν δὲ τῷ 14 δόμῳ τὸν λίθον, ὅστις ἐδημοσιεύθη πέρυσιν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (ἀριθ. 425) ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀθ. Ρουσσουπούλου, ἐν δὲ τῷ 16 δόμῳ ὑπὸ τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας ἄλλον μέγαν ταμιακὸν λίθον, οὗ ἀντίγραφον δημοσιεύεται κατωτέρω ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (ἀριθ. 439).

Ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ἐνεπιγράφων λίθων καὶ ἡ ἐκ τούτων ἐγερθεῖσα ὑποψία, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν πολλοὶ ἐνδέχεται νὰ ἦναι ἐνεπιγράφοι κατὰ τὰς ἀφανεῖς πλευράς, παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς σκέψιν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ βυζαντιναὶ παραστάδες τῆς πύλης δι' ἄλλων νέων ὀρθοστατῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν νὰ στηριχθῇ τὸ τόξον, ὅπερ ἀπητεῖτο, ἵνα ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀνωθεν ἐπικρεμαμένους λίθους τοῦ τοίχου. Ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἐκρίθη πάνυ ἐπικίνδυνος. Τούτου ἕνεκα αἱ μὲν παραστάδες ἀφέθησαν, ὅπως εἶχον, ἐλήφθησαν δὲ ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ἐνεπιγράφων λίθων καὶ τῶν λοιπῶν ἀγνώστων καὶ τῶν δύο πλευρῶν τοῦ προκειμένου ἀποτυπώματα ἐπὶ γύψου, τὰ ὅποια κατετέθησαν ἐν τῇ ἐν Ἀκροπόλει συλλογῇ.

Ἐπὶ τῶν ἀποτυπωμάτων τῆς στήλης ταύτης τὰ πλεῖστα μέρη ἀναγινώσκονται ἀπροσκόπτως ἢ ἐξιχνιάζονται ἀνεκδοιάστως ἐξ ἄλλων γνωστῶν ταμιακῶν ἀναγραφῶν· ἀλλὰ μέρη τινὰ εἶναι τόσον ἀσαφῆ καὶ ἀμφίλογα, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις ἀποβαίνει δυσχερεστάτη καὶ πάνυ ἀμφίβολος. Ἴσως ἐν τῷ λίθῳ τινὰ τῶν μερῶν τούτων δὲν εἶναι τόσον ἀσαφῆ καὶ ἠδύνατο ἐν αὐτῷ νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἢ νὰ ἐξιχνιασθῶσιν εὐχερῶς. Καὶ τὰ μὲν ἀφανῆ μέρη τῆς στήλης καὶ ἀσαφῆ ἐκ τῆς πλευρᾶς Α τῆς πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένης θέλουσι γείνει

γνωστά, ὅταν ποτὲ ὁ λίθος ἐξαχθῇ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκ τῶν παραστάδων· ἀλλὰ μέρη τινὰ ἀσαφῆ τῆς ἐμπροσθεν πλευρᾶς Β εἶναι τόσον περιεργα καὶ πρωτοφανῆ (πρβ. πίν. 69 Β στίχ. 23, 63), ὥστε ἤξιζαν τὸν κόπον, διὰ κλίμακος ἢ καὶ ἰκρίωματος νὰ ἀναζητήσῃ τις αὐτὰ καὶ ἐξετάσῃ ἐν τῷ λίθῳ, ὅπερ ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νῦν νὰ πράξωμεν, παρεσκευάσαμεν δὲ παρ' αὐτὸν ἰκρίωμα στερεόν. Τινὰ τῶν ἐκ τῆς πλευρᾶς ταύτης διασωθέντων δύνανται νὰ ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς τὰ χαλκᾶ σκευῆ τὰ ἐν ἄλλαις ἀναγραφαῖς ὑπάρχοντα, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐκ 4 τεμαχίων ὑπὸ Α. Kirchhoff συναρμολογηθείσῃ στήλῃ τῇ περὶ τῶν ἐν τῇ χαλκοθήκῃ (ὄρα Philologus 1860 τόμ. 15 σελ. 402 καὶ Michaelis der Parth. σελ. 297, 298, 306, 307, 312). Ἐν δὲ τῇ πλευρᾷ Α ἀναγινώσκονται μετ' ἄλλων ἀγνώστων ἐν μὲν τῇ I σελίδι (στίχ. 13) αἱ φιάλαι αἱ Αἰθιοπίδες (ὄρα Michaelis d. Parth. σελ. 304 XXV 185)), ἐν δὲ τῇ II σελίδι ἐν ἰδίῳ ἐδαφίῳ (στίχ. 7—25) ὕδριαί τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος, αἵτινες εἶναι βεβαίως αἱ πρῶται 18 ὕδριαί ἐκ τῶν 27 ὕδριων τῶν γνωστῶν ἐξ ἄλλων ἀναγραφῶν, ἐξ ὧν δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ἐνταῦθα οἱ σταθμοὶ αὐτῶν (ὄρα Ἐφ. Ἀρχ. Π. Β. ἀριθ. 429 στίχ. 22), ἐν δὲ τῇ III σελίδι (στίχ. 17) ὑπάρχουσι τὰ γνωστά ἐκ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι γοργόνειον, κάμπη κ.τ.λ. (ὄρα Stsh. 2 β. σελ. 152—CIA τόμ. I σελ. 73) ἀναγεγραμμένα ἐν ἰδίῳ ἐδαφίῳ ἔχοντι τὴν ἐπιγραφὴν Ἐκ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡ ὀρθογραφία τῆς στήλης δὲν εἶναι ἄνευ ἀνωμαλιῶν· ἡ δίφθογγος ΟΥ γέγραπται κοινῶς διὰ τοῦ Ὁ μικροῦ, ἀλλ' ἐν τῇ πλευρᾷ Β κεῖται σαφῶς τρίς ΟΥ (ὄρα στίχ. 54, 78, 79)· καὶ ἡ δίφθογγος ΕΙ γέγραπται ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ἐνίοτε διὰ τοῦ Ξ φιλοῦ (πρβ. στίχ. 41, 34, 46, 64).

Ἡ τῆς ἀναγραφῆς ἀρχὴ καὶ ἡ ἐπικεφαλὴ ἐν οὐδεμιᾷ τῶν πλευρῶν ἐσώθη οὔτε δύναται νὰ ἐξιχνιασθῇ ἐκ τῆς νῦν καταστάσεως τοῦ λίθου, ἂν ἐν ἑκατέρᾳ τῶν πλευρῶν ὑπῆρχεν ἀρχὴ ἰδίᾳ. Ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ ἐντῆ πλευρᾷ Α καὶ τὰ ἐν τῇ πλευρᾷ Β ἀναγεγραμμένα ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ταμιακὴν ἀναγραφὴν, νομίζομεν ἀναμφίβολον, εἰ καὶ μόνον ἐν τῇ πλευρᾷ Β ἀπαντᾶται ἡ ἀνωμαλία ἐν

τῆς γραφῆς τῆς διφθόγγου ΟΥ καὶ ΕΙ· ἀλλ' ἴσως καὶ ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ ἡ ἀνωμαλία αὕτη δὲν ἔλειπε. Ὅτι δὲ ἡ τῆς ἀναγραφῆς ἀρχὴ ὑπῆρχεν ἐν τῇ πλευρᾷ, ἣν ἐσημειώσαμεν διὰ τοῦ Α, εἰκάζομεν καὶ ἐκ τῶν χρυσῶν μὲν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν, τῶν ἀναγεγραμμένων ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀργυρῶν ὑδριῶν, ὧν τινες (15—18) καὶ ἡ συνέχεια (19—27) ἐν τῇ ἐτέρᾳ μεγάλῃ ταμιακῇ στήλῃ (ὄρα κατωτ. Ἀρχ. Ἐφημ. ἀρ. 439) τῇ ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (Ὀλ. 103 2=367 π. X.) ὑπάρχουσιν ἐν τῇ II σελίδι τῆς πλευρᾶς, ἐν ἣ ὑπάρχει ἡ ἐπικεφαλὴ καὶ ἀρχεται ἡ ἀναγραφὴ. Τούτων ἕνεκα ἐθέσαμεν τὰ λείψανα πάντα κατὰ σειρᾶν, πρῶτα δὲ τὰ ἐν τῇ πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένην πλευρᾷ.

Ἐὰν δὲ ἡ ἐπικεφαλὴ, ὡς εἶναι πιθανόν, καὶ ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἦν μείζοσι γράμμασι γεγραμμένη, καθὼς ἐν τῇ ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (ὄρα ἀριθ. 439 πίν. 70), ἐπειδὴ ἐν τῇ πλευρᾷ Α τῇ πρὸς τὸν τοῖχον ἐστραμμένην τὰ γράμματα καὶ τὰ σποράδην διασωθέντα καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι ἴσα τὸ μέγεθος, ἔπεται, ὅτι τῆς στήλης τὸ νῦν μῆκος δὲν εἶναι τὸ ἀρχικόν, ἀπεκόπη δὲ τὸ ἄνω ἄκρον, ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ ἐπικεφαλὴ. Ἀπεκόπη δὲ καὶ κατὰ τὸ πλάτος καὶ κατὰ τὸ μῆκος ἡ στήλη βεβαίως, ἵνα ἀρμώσῃ εἰς τὸ πλάτος τῆς παραστάδος καὶ τὸ ὕψος τοῦ δόμου τοῦ ἐν τῇ βορείᾳ παραστάδι ἀντιστοιχοῦντος.

Τὸ ἔτος τῆς ἀναγραφῆς δὲν δύναται νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς. Οἱ ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς ἀναγραφῆς ἄρχοντες, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ὀρισθῇ εὐχερῶς τὸ ἔτος, συναπωλέσθησαν μετὰ τῆς ἐπικεφαλίδος. Ἐκ δὲ τοῦ ἐν τῇ ἀναγραφῇ (Α. I στίχ. 18) κειμένου ἄρχοντος Ναυσινίκου ἔπεται, ὅτι αὕτη δὲν δύναται νὰ τεθῇ πρὸ τοῦ ἄρχοντος τούτου, εἴτε πρὸ τῆς Ὀλυμπιάδος 100 3 (=378 π. X.). Τοῦτο ὑποδεικνύει κάπως καὶ ἡ τῆς ὀρθογραφίας τῆς διφθόγγου ΟΥ ἀνωμαλία. Ἐπειδὴ δὲ ἐκτὸς τοῦ ἀριστείου τῆς θεοῦ τοῦ ἐκ τῶν Παναθηναίων τῶν ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος οὐδεὶς ἄλλος στέφανος τῆς θεοῦ ὑπάρχει πλησίον ἀναγεγραμμένος, ἐνῶ τόσοι ἄλλοι στέφανοι καὶ ἀριστεῖα μετὰ τῶν ἀρχόντων μνημονεύονται ἐν τῇ ταμιακῇ ἀναγραφῇ τῇ ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος (Ὀλ. 107 3=350 π. X.) ἐκ τῶν μετὰ τὸν ἄρχοντα Ναυσινίκου Ὀλυμπιάδων 102, 103, 104, 105, 106 (ὄρα Michaelis d.

Parth. σελ. 304), πρέπει νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ἡ στήλη πίπτει εἰς τὰ ἔτη τὰ ἀμέσως μετὰ τὸν ἄρχοντα Ναυσινίκου ἐπόμενα καὶ σύγχρονος εἶναι τῆς ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (Ὀλ. 103 2=367 π. X.) ταμιακῆς ἀναγραφῆς.

Ὁ τόπος, ὅπου τὰ ἀναγεγραμμένα ἔκειντο, δὲν ἐσώθη, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ὠνομάζετο ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς ἀναγραφῆς, καθὼς οὔτε ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς συγχρόνου ταμιακῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος λέγεται. Ἄν ἔκειντο πάντα ἐν τῷ Ἑκατομπέδῳ, ἢ ἂν αἱ ὑδρίαι τῆς Πολιάδος ἔκειντο ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις ἄνευ δισταγμοῦ. Τὰ τῶν ἀναγραφῶν τούτων φαίνονται διατεταγμένα κατὰ κεφάλαια καὶ παραγράφους ἢ ἐδάφια, ἔχοντα ἕκαστον ἴδιον τίτλον εἴτε ἐκ τινος τῶν θεῶν εἴτε ἐκ τινος τῶν τόπων. Τοιοῦτου κεφαλαίου ἔχοντος ἐπιγραφὴν ἐκ τοῦ τόπου λείψανον ἐσώθη ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι τῆς πλευρᾶς Α τῆς στήλης ταύτης, ἔχον τὴν ἐπιγραφὴν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος (Α. III στίχ. 17). Τοιοῦτον μᾶλλον δὲ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῇ ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (ὄρα κατωτέρω ἀριθ. 439 III στίχ. 33). Τοιοῦτον κεφάλαιον εἶναι βεβαίως καὶ τὸ ἀπαντηθὲν ἐν τῷ λείψανῳ τῆς ταμιακῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Λάχηςτος ἄρχοντος, εἰ καὶ ἐκτενεστέραν ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν (Stsh. 2 6. σελ. 292=Ἐφ. Ἀρχ. Π. Α. 106=Ἐρακ. Ant. Hel. ἀρ. 823. πρβ. Ἐφ. Ἀρχ. Π. Β. σελ. 430).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ κεφαλαίου τούτου τῶν ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι τῆς πλευρᾶς Α ἐκ τοῦ Παρθενῶνος ποριζόμεθα μὲν, ὅτι τὰ προηγούμενα εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ σελίδι καὶ τὰ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς πλευρᾶς ταύτης ἢ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα δὲν ἔκειντο ἐν τῷ Παρθενῶνι, ἀλλ' ἂν καὶ τὰ ἐπόμενα εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην γοργόνειον, κάμπη, γρύψ κ.τ.λ. ἔκειντο ἐν τῷ Παρθενῶνι, ὡς πρὸ Εὐκλείδου, δύναται τις νὰ ἀμφιβάλλῃ, διότι ἐκ τοῦ Παρθενῶνος δὲν δύναται βεβαίως νὰ σημαίνῃ ἐν τῷ Παρθενῶνι. Πρέπει μᾶλλον νὰ νοηθῇ ἄλλος τις τόπος, εἰς ὃν εἶχον μετακομισθῆ ταῦτα, ἔκειντο δὲ χωριστὰ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων καὶ σκευῶν τῶν ἐξ ἄλλων τόπων ἢ ἱερῶν. Τὰ ἐν τῇ σελίδι τῆς πλευρᾶς Β χαλκᾶ, σι-

δηρᾶ καὶ λοιπὰ ἀναγεγραμμένα σκεύη ὑπῆρχον ἴσως ἐν τῇ χαλκοθήκῃ. Τοῦλάχιστον εἰς τὴν χαλκοθήκην ἄγουσι τὰ ἐν τῷ τρίτῳ στίχῳ τῆς πλευρᾶς διασωθέντα . . . τοῖ χ ω . . . , εἰ καὶ ὁ λίθος παρεμβάλλει δυσκολίαν οὐχὶ μικράν, ἐξ ἧς φαίνεται, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συμπληρωθῶσιν « ἀσπίδες ἐπίχαλκοι . . . πρὸς τῷ]τοίχῳ . . . », καθὼς ἐν τῇ στήλῃ ἐκείνῃ κεῖται « ἀσπίδες ἐπίχαλκοι ἐν τῇ χαλκοθήκῃ αὐτῇ πρὸς τῷ τοίχῳ ». Κλείς τοῦ Ἑκατοπέδου εἶναι ἀναγεγραμμένη ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ (B στίχ. 54), ἀλλὰ μέρος τι πολύτιμον θύρας ἀπὸ τοῦ Ἑκατοπέδου εἶναι ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ πλευρᾷ A (II στίχ. 29) μεταξύ τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν σκευῶν. Ἐν συντόμῳ τὰ περὶ τοῦ τόπου, ὅπου τὰ ἀναγεγραμμένα ἔκειντο, μένουσιν ἡμῖν ἔτι ἀμφίβολα. Παρατηροῦμεν δὲ ὅτι ἐν τῇ στήλῃ ἦσαν μὲν ἀναγεγραμμένα ἀναθήματα καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Βραυρωνίας (ὄρα A I στίχ. 27) καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Πολιάδος (ὄρα A

II στίχ. 7), ἀλλὰ βεβαίως οἱ ταμίαι ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς ἀναγραφῆς ὀνομάζοντο ταμίαι τῆς θεοῦ ἢ τῶν τῆς θεοῦ, ὅπως ὀνομάζονται ἐν τῇ ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος ταμιακῇ στήλῃ (ὄρα κατωτέρ. ἀριθ. 439). Καὶ ταῦτα μὲν δὴ περὶ τούτων.

Εἰ δὲ καὶ ἡ στήλη περιῆλθεν εἰς ἡμᾶς πάνυ κολοβὴ καὶ οὔτε τὰ μέρη αὐτῆς ἅπαντα ἀνεγνώσθησαν, μᾶς διδάσκει ὅμως οὐχὶ ὀλίγα νέα. Ἐκ τούτων ἡμεῖς ἐνταῦθα σημειοῦμεν τὴν τε τ ρ ἄ κ υ κ λ ο ν (ὄρα B στίχ. 49, 79), καὶ τὸ ἄ χ ρ ι τοῦδε ἐκ μόνων τῶν λεξικογράφων γνωστὸν ἄ μ π ρ ο ν (ὄρα B στίχ. 75) καὶ ἀφίνοντες τὴν τῶν λοιπῶν συλλογὴν εἰς ἄλλους μεταγράφομεν ἐνταῦθα τὰ ἐπὶ τῶν πινάκων μικροῖς γράμμασι κατὰ τὴν κοινὴν γραφὴν καὶ ὀρθογραφίαν συμπληροῦντες μέρη τινὰ δυνάμενα νὰ συμπληρωθῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἐξ ἄλλων ἀναγραφῶν καὶ παραλαμβάνοντες ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν πάνυ κολοβῶν καὶ ἀμφιβόλων.

(Ὅρα τὴν ἐπομένην σελίδα 467)

(πίν. 69) F

-

 ΔΠ . . .
 Ι . . .
- δι [. πρὸς τῷ] τοίχῳ . . . ,
 κρανίδ[ια . . .] ΙΙ, κοῖται χα[λ]καῖ . . . ,
 5 κνημίδε[ς] . ΗΔΔ, κάλοι χαλκοῖ ΙΙΙΙ,
 κυνῆ σιδηρᾶ, κυναῖ ὑπό[ξ]υλοι ΙΙΙΙ,
 κανοῦν μέγα Ι, κανᾶ ἀρχαῖα ΔΔ,
 πίνακες κα[ὶ] κ[α]νᾶ ΙΙΙΙ,
 κανᾶ νυμφικᾶ . . ΙΙ, ὑδρίαι ,
 10 ἀμφορεὺς ἔλαι . . ος, ἀμφορί[σ]κος,
 κάδοι δύο, ὀλκεῖα μικρὰ . ΙΙΙ,
 θυμιατηρίου κ ,
 λεκάνου ψυκτήρ, λυχνεῖου ,
 σκάφη λεοντο ,
 15 κυναῖ χαλκαῖ μεγ[ά]λαι Δ,
 κυναῖ συμπ[ε]φαλο[σ]μένα[ι] ,
 ὀλκεῖα μεγάλα ΙΙΙ, ὀλκεῖ[α] μικ[ρ]ὰ . . . ,
 σκαφεῖον κοτυλ ,
 ἀσπίδες ἐπίχαλκοι ,
 20 φιάλαι ΙΙΙ, σφαγεῖα καὶ ,
 κ ναι κλοι ΔΔΙΙΙ,
 φιάλη βαλανωτῆ [μ]ε[γ]άλῃ,
 οἰνοχόαι καὶ κρ[ι]μοφόροι ΔΔΔΙΙΙΙ,
 κρατῆρες Ἀργολικοὶ ΙΙΙ,
 25 ὑπόστα[τ]α ΙΙ, ἡθμοὶ ΙΙΙ,
 κρατῆρ τριηριτικός, ἕτερος μικρός,
 καδίσκοι καὶ καθ[ε]τῆρες ,
 χαλκία κοῖλα ΙΙΙ, κρατῆρ μέγας,
 ἐσχάραι χαλκαῖ ΙΙ, χοῦς χαλκοῦς,
 30 ποτήρια ΙΙ, κύλι[ξ], κύαθος μέγας,
 κύαθος μικρός, θυμιατήρ(ι)ον μέγα,
 ἕτερον θυμιατήριον μικρό[ν],
 λυχνεῖου χαλκοῦ κλάσματα . Ι,
 ἐπίστατον μέγα, λυχνεῖον μικρόν,
 35 λυχνεῖα δύο ἐν τῷ ἐπιστά[τ]ῳ,
 ὑπόστατον λουτηρίου, χειροπέδαι,
 ἐπίσημα ἀσπίδων ΙΙΙΙ, δελφίς,
 γ]οργόνειον, αἰετός, ἵππος,
 σίδηρος ἀπὸ τροχοῦ, [χ]αρακτ[ῆ]ρες ΙΙΙΙ,
 40 κυναῖ ἀπὸ ἀνδριάντων ΙΙΙΙ,

- κτεῖς σιδηροῦς, χαλκίον Κρόνον ἔχον,
 Κρόνος χαλκοῦς, λόφοι ἀπὸ
 ἀναθημάτων ΙΙΙ, τόρμοι σιδ[ηροῦ] . . . ,
 θερμάστι[α] Δ[Π]ΙΙ, ἕτερα νια ΙΙΙ,
 45 τάλαντον σιδηροῦν, [κ]όραι ἀπὸ τῶν
 κανῶν ΔΙ, λεοντοειδέες ΔΙΙΙ,
 διερισματα τῶν νικῶν ΠΙΙ,
 μηνίσκοι χαλκοῖ ΙΙΙ, δεσμοὶ ἀπὸ τῶν
 τετρακύκλων ΔΔΔΔ, ἦλοι κοῖλοι ΔΙΙ,
 50 ἕτεροι ἐλάττους ΔΔ,
 δεσμοὶ λίθων ΔΔΔΙΙ,
 Κρητικὰ ΠΙΙ, στυράκια . . Ι,
 κρατευταὶ Π, ἀσπίδες ἐπίσημοι . . . ,
 κλείς τοῦ Ἑκατοπέδου, χαλινοὶ
 55 θηλυκοὶ ΠΔΔΔΙΙ, ἄρρ[ε]νος ὑπο[β]άτη[ς],
 ἀσπίδες [ε]πίχαλκοι Χ . . ΔΔΠΙΙ,
 δόρατα Δ[Δ]ΔΔΠΙΙΙ, κύλικ[ε]ς χαλ[καῖ] . . ;
 ποδανιπτῆρ, λεκάνη, κώθων,
 ζώδια χα[λ]κὰ ΙΙΙΙ, . θήματα . . ΔΙ,
 60 ἀκινάχ[αι] ΗΗΗΠ, στλεγγ[ίς] χαλκῆ,
 ὦτα λέβητος ΙΙ, κύαθοι ΙΙ, σκάφη,
 ἀσπίδες Λακωνικαὶ ΧΠ, κο . . λον
 πελώριον, στέφανος χαλκοῦς,
 ἵππος μικρός, κλείς ἀνάπ . . . τος,
 65 ἕτερα κατεαγῦα, ἕτερα ,
 ἀσπίδια πομπικὰ ΙΙΙ, παλλάδιον χαλκοῦν ἓν,
 ὑφάμματα ΠΔΔΔΔΠΙΙ, ποδεῖα ΔΙ,
 λύχνοι χαλκοῖ ΙΙΙ, πτερύγια ἀπὸ
 κρανιδίων . ΙΙΙΙ, λέβητες ἔμπυροι ΠΙΙ,
 70 ἀνδριαντίσκος χαλκοῦς ἀπὸ ἀ[ν]α[θ]ήμα[τ]ο[ς],
 κρα[τ]ήρες Λακωνικοὶ ΙΙΙ, δι . . ωτων
 ὀβελίσκοι . . ΔΔΔΙΙ, γραμματεῖ[α] . Η[Η]Π,
 δερρί[ί]σκοι ΙΙΙΙ, ἦθμοὶ [χαλκ]οῖ . . . ,
 σώρακοι ΠΔΠΙΙΙ,
 75 ἄμπρα ΠΔ, λέβητες μεγάλοι ΠΙΙΙ,
 πνιγεύς, δίσκος χαλκοῦς, [γ]λαῦκες ΔΙΙΙΙ,
 ἀσπίδες ἐπίχαλκοι ἐκ παναθηναίων ΔΠΙ,
 λυχγεῖον χαλκοῦν καὶ ἀνδριαντίσκος ἀπ' αὐτοῦ,
 παραβολίσκοι τῆς τετρακύκλου ΔΙΙΙ,
 80 κραδευταὶ ΙΙΙΙ, ἐνὸς πῆχυς,
 ὑπόζωμα, κρεάγραι ΙΙ,

Ἄριθ. 439.

("Ὅρα πίν. 70)

Ἐκ τοῦ 70 πίνακος λαμβάνομεν γινώσιν μερῶν τινῶν τῆς ταμιακῆς στήλης, περὶ ἧς εἶπομεν ἀνωτέρω (ἀριθ. 438 σελ. 464), ὅτι εἶναι ἐντετειχισμένη ἐν τῇ βορείᾳ πλευρᾷ τῶν βυζαντινῶν παραστάδων τῆς θύρας τοῦ Παρθενῶνος. Ἀντεγράφησαν δὲ καὶ ἀπεικονίσθησαν πανομοιότυπως ἐπὶ τοῦ πίνακος τὰ μέρη καὶ τῆς στήλης ταύτης ἀπὸ τῶν γυψίνων ἀποτυπωμάτων, ἅτινα ἐλήφθησαν ἀπ' αὐτῆς καὶ κεῖνται νῦν ἐν Ἀκροπόλει.

Ἡ στήλη ἐντετειχίζεται ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τῆς παραστάδος δόμῳ, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ βυζαντινὸν ἀνώφλιον τῆς θύρας, ἔχουσα τὴν ἄνω ἄκραν ἐστραμμένην πρὸς δυσμᾶς. Εἶναι δὲ λίθου πεντελικοῦ, ἔχει κατὰ τὴν καταμέτρησιν, ἣν τῶν τεκτόνων τις παρέσχεν ἡμῖν, πάχος μὲν 22 ἑκατοστῶν, μῆκος δὲ 2 μέτρων γαλλικῶν καὶ πλάτος 62 ἑκατοστῶν. Ἄλλ' οὔτε τὸ νῦν πλάτος οὔτε τὸ νῦν μῆκος τῆς στήλης εἶναι τὸ ἀρχικόν, ἴσως δ' οὔτε τὸ πάχος. Ἐκ τοῦ πλάτους τῆς στήλης εἶναι ἀποκεκομμένον ἐκ τῆς δεξιᾶς ἄκρας μέγα μέρος καθ' ὅλον τὸ μῆκος, ὡς βλέπομεν ἐκ τῆς ἀποκεκομμένης τρίτης σελίδος καὶ τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς ἀναγραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μήκους τῆς στήλης λείπει ἐκ τῆς κάτω ἄκρας, ἣτις εἶναι ἢ πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένη, μέγα μέρος, ὡς εἰκάζομεν εὐχερῶς ἐκ τῆς συνεχείας τῶν 27 ὑδριῶν, ἐξ ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δευτέρας σελίδος ἀναγράφεται ἡ πέμπτη καὶ δεκάτη ὑδρία, λείπουν δὲ αἱ πρώται 14, αἵτινες ἦσαν ἀναγεγραμμέναι ἐν τῇ τῆς πρώτης σελίδος κάτω ἄκρᾳ.

Τὰ γράμματα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πλευρᾷ τῆς στήλης τῇ ἐστραμμένῃ πρὸς τὰ ἄνω. Ταύτης δὲ τῆς πλευρᾶς τὸ μέρος τὸ κατὰ τὸ μέσον καλύπτεται καθ' ἅπαν τὸ πλάτος ὑπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ἐπικειμένου βυζαντινοῦ ἀνωφλίου, εἶναι δὲ καὶ ἐφθαρμένον. Τούτου ἕνεκα ἀπετυπώθησαν τῆς πλευρᾶς μόνον τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ἀνωφλίου φαινόμενα καὶ σῶα μέρη. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο ἀνάγκη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ταύτης νὰ στηριχθῇ ὁ ποῦς τοῦ τόξου, τοῦ ἐγερθέντος ὑπεράνω τῆς θύρας, ἵνα ὑποεαστάζη τοὺς ἐπικρεμαμένους λίθους τοῦ τοίχου,

τὰ γράμματα καὶ τῶν μερῶν τούτων ἐκαλύφθησαν νῦν καὶ δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶσι μόνον ἀπὸ τῶν γυψίνων ἀποτυπωμάτων. Τῶν δὲ ἀποτυπωθέντων μερῶν τῆς στήλης τὸ μὲ ἄνω ἔχει μῆκος 56 ἑκατοστῶν, τὸ δὲ κάτω 63. Τὸ δὲ ἐφθαρμένον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνωφλίου καλυπτόμενον μέρος ἔχει μῆκος περίπου 82 ἑκατοστῶν· ὥστε τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον καὶ, ἐὰν ἦν σῶον, ἠδύνατο νὰ περιέχῃ περίπου 60 ἕως 65 στίχους ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν σελίδων. Ἐπὶ δὲ τοῦ πίνακος τοῦτο μὲν τὸ μέρος παρεστάθη διὰ τῆς κατ' ἀριστερὰν γραμμῆς εἰς τὸ $\frac{1}{18}$ τοῦ φυσικοῦ μήκους, τὰ δ' ἄλλα δύο εἰς τὸ $\frac{1}{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους.

Ἡ κάτω πλευρὰ τῆς στήλης οὐδὲν μέρος ἔχει καταφανές. Ὅτι δὲ καὶ αὕτη εἶναι γεγραμμένη, ἠδυνάμεθα νὰ εἰκάζωμεν ἐκ τῆς ἐν τῇ μεσημβρινῇ παραστάδι ἐντετειχισμένης ταμιακῆς στήλης, ἀφ' ἧς δὲν διαφέρει οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος οὔτε κατὰ τὴν γραφὴν οὔτε κατὰ τὴν ἐποχὴν. Ἄλλ' ἴσως ἢ στήλη αὕτη ἀπεκόπη καὶ κατὰ τὸ πάχος, ἵνα προσαρμολῆ εἰς τὸν δόμον τῆς παραστάδος, τούτου δὲ ἕνεκα ἔχει αὕτη μὲν πάχος 22 ἐκεῖνη δὲ 29 ἑκατοστῶν.

Τὰ ἐκ τῆς ἄνω πλευρᾶς ἀποτυπωθέντα καὶ μετενεχθέντα εἰς τὸν πίνακα δεικνύουσι λείψανα τριῶν σελίδων τῆς ἀναγραφῆς καὶ μέγα μέρος τῆς ἐπικεφαλίδος αὐτῆς. Τὰ γράμματα τῆς ἐπικεφαλίδος ἔχουσιν ὕψος 10 χιλιοστῶν, τὰ δὲ τῆς ἀναγραφῆς 5 χιλιοστῶν. Ἡ ἐπικεφαλὶς ἐξετείνετο καθ' ἅπαν τὸ πλάτος τῆς στήλης. Ἐκ δὲ τοῦ ἔκτου στίχου αὐτῆς, οὗ ἢ συμπλήρωσις « παραλαβόντες παρὰ ταμιῶν τῶν τῆς θεοῦ . . . » εἶναι ἀναμφισβήτητος, κατανοοῦμεν, ὅτι τὸ πλάτος τῆς στήλης ἦν περίπου 1 μέτρου καὶ 10 ἑκατοστῶν· διότι 26 γράμματα, ὅσα ἀπαιτοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔκτου στίχου τῆς ἐπικεφαλίδος, κατέχουσιν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι 48 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ἐκ τοῦ πλάτους δὲ τούτου τῆς στήλης δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἐν τῇ πλευρᾷ ὑπῆρχε καὶ τετάρτη σελὶς (columna)· διότι τὸ πλάτος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς

πρώτης σελίδος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς τρίτης εἶναι μόλις 57 ἑκατοστῶν.

Τὸ ἐκ τῆς ἐπικεφαλίδος διασωθὲν μέρος μᾶς διδάσκει ἀκόπως, ὅτι ἡ ταμιακὴ αὐτὴ ἀναγραφὴ εἶναι ἡ γενομένη ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῆς θεοῦ τῶν ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (Ὀλ. 103 2=367 π. X.). Ἐκ τῶν τριῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἐμνημονεύοντο ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι, ἐσώθη πλήρες μὲν τὸ τοῦ Ναυσιγένους ὄνομα, κολοβὸν δὲ τὸ τοῦ Πολυζήλου ἀλλ' ἀναμφισβήτητον. Τὸ τοῦ Κηφισοδώρου τοῦ τρίτου ἄρχοντος ὄνομα ἐπιπτεν εἰς τὸ ἐλλεῖπον μέρος τῆς ἐπικεφαλίδος. Ὁ τύπος, καθ' ὃν οἱ ἄρχοντες ἦσαν ἀναγεγραμμένοι ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς ἀναγραφῆς ταύτης, παραλλάσσει, καὶ ἀντὶ τοῦ συνήθους τύπου ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος κεῖται ὅτε ὁ δεῖνα ἤρχεν, ὡς ἀπηντήθη ἤδη ἐν μικρῷ τινι λειψάνῳ (Ἐφημ. Ἀρχ. Π. Α. 3375=R. Schöne Att. rel. ἀριθ. 71) τῆς ἐπικεφαλίδος ταμιακῆς στήλης «ὅτε Χαρίσ[ανδρ]ος ἤρχεν» (Ὀλ. 101 1=376 π. X.). Ἀναγεγραμμένοι δὲ ἦν βεβαίως καὶ ὁ ἄρχων Κηφισόδωρος κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον. Ἐκ τῶν ταμιῶν ἦσαν ἀναγεγραμμένοι καὶ οἱ δέκα μόνον οἱ παραδόντες μετὰ τοῦ γραμματέως, ἐκ δὲ τῶν πρότερον ἀρξάντων καὶ τῶν παραλαμβανόντων μόνον ὁ πρῶτος καὶ ἄνευ τοῦ γραμματέως. Πρὸς τούτοις οἱ ταμίαι ὀνομάζονται οὐχὶ ταμίαι τῆς θεοῦ, καθὼς ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἀναγραφῇ (CIG 151), ἀλλὰ ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ, ὡς ἐν τῇ ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος ἀναγραφῇ συνεπλήρωσεν ὁ Kirchhoff (δρα Abhandlungen der Berl. Akad. 1867. σελ. 24).

Ὁ τόπος, ἔνθα τὰ παραδιδόμενα ἀνέκειντο, δὲν ἐμνημονεύετο ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι καὶ τῆς στήλης ταύτης. Ἄλλ' οὔτε ἡ θέσις, ἣν ἡ λέξις τάδε κατεῖχεν, εἶναι σαφής. Διάστημα κενὸν 4 γραμμάτων μένει πρὸ τοῦ παρέδοσαν ἐν τῷ 5 στίχῳ τῆς ἐπικεφαλίδος καὶ ἐν αὐτῷ, φαίνεται, ἔκειτο ἡ λέξις, ἔνθα καὶ ἀρμόζει.

Τὰ τῆς ἀναγραφῆς μέρη ἐν ταῖς σελίσιν δὲν βαίνουσι κατὰ συνέχειαν. Διαστέλλονται δὲ ἀπ' ἀλλήλων διὰ κενῶν διαστημάτων καὶ νέων ἐδαφίων καὶ τὰ κεφαλαιώδη ἔχουσιν ἔξωθεν τῆς σελίδος τὸ ἀρχτικὸν γράμμα (πρβ. σελ. II καὶ III). Τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι πρῶτον ἐδάφιον (στίχ. 9—24), ἔνθα

ἄρχεται ἡ ἀναγραφὴ, εἶναι τόσον κολοβὸν καὶ ἐφθαρμένον, ὥστε εἰς μάτην ἐκοπιάσαμεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν, τί ἦν πρῶτον ἐν τῇ στήλῃ ἀναγεγραμμένον. Μόλις δύναται νὰ ἐξιχνιασθῇ ἐν αὐτῷ ἡ λέξις στέφανος (στίχ. 43).

Ἐν τῷ ἐπομένῳ ἐδαφίῳ (στίχ. 25—40) εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ μέρη Νίκης κατὰ ῥυμούς, ὡς συνήθως, ἅτινα φαίνονται ὅμοια πρὸς τὰ τῆς Νίκης τῆς ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ταμιακῆς ἀναγραφῇ (CIG 151=Stsh. 2 β. σελ. 265) μᾶλλον ἢ ἐν τῇ ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος (CIG 150=Stsh. 2 β. σελ. 240) καὶ συμπληροῦνται ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ τινὰ ἐξ ἐκείνου καὶ ῥυθμίζονται ἐκ τούτου αἱ ἐν ἐκείνῳ συμπληρώσεις τοῦ Βοικχίου. Τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ ῥυμῷ τῆς ἀναγραφῆς ἐκείνης (στίχ. 8) συμπληρωθὲν ὑπὸ Βοικχίου περιτρα[χ]ήλιον ἀναγινώσκειται ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ (I στίχ. 36) ἀνευδοιάστως περιτραχηλίδιον. Μανθάνομεν δὲ ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης, ὅτι ἐν τῷ ῥυμῷ τούτῳ ἦσαν ἀναγεγραμμένοι καὶ στολίδες δύο καὶ χρυσία μικρά· ἀλλ' ὁ σταθμὸς τοῦ ῥυμοῦ ὁ ἐνταῦθα πλήρης διασωθεὶς εἶναι μικρότερος τοῦ ἐκεῖ συμπληρωθέντος ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος. Ὁ τρίτος ῥυμὸς ἔχει καὶ ἐνταῦθα τὰ χρυσία μικρά, ὅπως ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἀναγραφῇ, ἐπικυροῖ δὲ καὶ τὴν ἀνάγνωσιν πόδε δύο, ἣν ἐν ἄλλῳ λίθῳ ὑπάρχουσιν (Ἐφημ. Ἀρχ. Π. Α. 19) ὁ Βοικχίος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς συμπληρώσεως ποδῆρης, μετέτρεψε καὶ συνεπλήρωσε κατωρίδε δύο (Stsh. 2 β. σελ. 283). Οἱ ἄλλοι δύο ῥυμοὶ εἶναι πάνυ κολοβοί, διεσώθη ὁμοῦς ἐν τῷ τετάρτῳ χεῖρ δεξιά, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ χεῖρ ἀριστερά, καὶ ἐπιβεβαιούται καὶ ἐκ τοῦ λίθου τούτου ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆ. Ἀλλὰ τὸ κυριώτατον πάντων ἐν τῷ ἐδαφίῳ τούτῳ τῆς στήλης εἶναι ὅτι ἡ Νίκη, ἣς τὰ μέρη ἀναγράφονται, ἔχει ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ τὸ ἐπίθετον οὐχὶ ἐκ τῆς ὕλης ἀλλ' ἐξ ἄλλης τινὸς περιστάσεως, δὲν λέγεται χρυσῆ ἀλλ' ἐπονομάζεται Σώτειρα καὶ ἀριθμεῖται μία, ὅπερ ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ ἀναγραφῇ ἀπηντήθη. Τὰ δὲ λείψανα . . ΚΗΣΩΤ ΜΙΑ τὰ ὀδηγοῦντα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην εἶναι πάνυ σαφῆ ἐν τῷ ἀποτυπώματι.

Τοῦ ἐπομένου ἐδαφίου (στίχ. 41) ἐσώθησαν ἐκ τοῦ πρώτου στίχου τινὰ λείψανα, ἐξ ὧν μόλις δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἡ λέξις *σ τ α θ μ ό ν*. Ὑπάρχει δὲ ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ καὶ γράμμα τι πολὺ μείζον τῶν ἄλλων ἐκ χειρὸς μεταγενεστέρας ὁμοιον τοῦ κεφαλαίου Α ἢ Δ. Τί δὲ περιεῖχον ἢ περιέχουσιν οἱ ἐπόμενοι 60 περίπου στίχοι τῆς σελίδος οἱ κείμενοι μεταξὺ τοῦ ἄνω καὶ κάτω μέρους τῆς σελίδος οὐδεὶς δύναται νὰ εἰκάσῃ.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κάτω μέρους (στίχ. 42—61) τῆς σελίδος δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τῶν ὀλίγων λειψάνων, ὅτι ἦσαν ἀναγεγραμμένοι στέφανοι. Εἰς δ' αὐτῶν ἴσως ἀνετέθη ἐπὶ Ναυσιγένους ἄρχοντος (Ὀλ. 103 4—368 π. Χ.), οὗ τὸ ὄνομα (στίχ. 56) συμπληροῦται ἀνευδοιάστως. Ἐπονται (στίχ. 62—82) κατόπιν μετὰ κοινὸν τίτλον ἴσως « Τάδε ἀργυρᾶ » τινὰ ἐδάφια, περιέχοντα πίνακας, χερνιβεῖα, οἰνοχόας, φιάλας καὶ ἄλλα. Οἱ πίνακες καὶ τὰ χερνιβεῖα καὶ αἱ οἰνοχόαι κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν ἀνεγνώσθησαν ἐν ἄλλῳ ὁμοίῳ τεμαχίῳ (Ἐφ. Ἀρχ. Π. Α. 3117), ὅπερ νῦν κατανοοῦμεν, ὅτι εἶναι ἐλάχιστον μέρος τῆς ταμιακῆς στήλης, εἰς ἣν ἀνήκει, ὁ δὲ κοινὸς τίτλος δὲν ἐνοήθη, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀσαφὴς εἶναι ἐν τῷ τεμαχίῳ ἐκείνῳ καὶ κακῶς ἀντεγράφη. Ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τὸ πρῶτον ἄρθρον (στίχ. 76) εἶναι κολοβὸν καὶ δυσεἰκαστον. Ἡ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ ἄρθρῳ ἐμφανιζομένη νῆττα ἴσως δὲν διαφέρει τῆς ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῇ ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος (ὄρα Χρυσ. τόμ. 3. 1865 σελ. 810—Abh. der Berl. Akad. 1867 σελ. 26), εἰ καὶ ἐνταῦθα εἶχε προσθήκην τινὰ καταγωγῆς.

Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δευτέρας σελίδος ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν 27 ὑδριῶν τῶν γνωστῶν ἐξ ἄλλων ταμιακῶν ἀναγραφῶν (ὄρα Ἐφ. Ἀρχ. Π. Β. ἀριθ. 429 στίχ. 22) ἡ δεκάτη πέμπτη μέχρι τῆς εικοστῆς ἐβδόμης. Ἐκ τῶν σταθμῶν ὁ τῆς 15^{ης} καὶ ὁ τῆς 23^{ης} δεικνύουσι μικρὰν διαφορὰν κατὰ τὸ τέλος, ἀλλ' ἴσως ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἀσαφείας τοῦ λίθου ἢ τοῦ ἀποτυπώματος. Τὸ ἐδάφιον τῶν ὑδριῶν, ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, ἤρχετο ἐν τῇ κάτω ἄκρᾳ τῆς πρώτης σελίδος, ἐνθα ἦσαν ἀναγεγραμμένοι αἱ πρῶται 14 ὑδρίαί. Αἱ 27 αὗται ὑδρίαί ὅτι ἦσαν τῆς Πολιάδος Ἀθηναῶς, ἐδιδάχθημεν ἐκ τῆς ἐτέρας ταμιακῆς

ἀναγραφῆς (ὄρα ἀριθ. 438 Α. Π. στίχ. 7)· διότι οὐδόλως δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ τις, ὅτι ἦσαν ἐκεῖ ἀναγεγραμμένοι αἱ 27 ὑδρίαί, ἐξ ὧν ἀνεγνώσθησαν νῦν αἱ 14, αἱ δὲ λοιπαὶ ἔπονται βεβαίως κατωτέρω. Εἰς δὲ τὰς 27 ταύτας ὑδρίας προστίθενται νῦν ἐν ἰδίῳ ἐδαφίῳ τρεῖς ὑδρίαί ἀργυραῖ καιναὶ καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἐδαφίῳ ὑδρίαί τέσσαρες τῆς Ἀθηναίας Νίκης. Ἐν κατωτέρῳ ἠκολούθουν ἐν τῇ σελίδι ἄλλων θεῶν ὑδρίαί, καθὼς ἐν ἄλλῳ ὁμοίῳ τεμαχίῳ ταμιακῆς ἀναγραφῆς δημοσιευθέντι ὑπὸ Πιττάκῃ ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ (Π. Β. ἀριθ. 4040), εἶναι ἄδηλον.

Τὰ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς σελίδος ταύτης ἀναγινωσκόμενα λείψανα τῶν ἐδαφίων εἶναι τόσον κολοβά, ὥστε οὔτε ἐξ εἰκασίας οὔτε ἐξ ἀντιπαραβολῆς δύναται νὰ προκύψῃ τι ὑγιές. Τὰ ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ (στίχ. 32—36) ἦσαν ἴσως θυμιατήρια ἀργυρᾶ ὑπόχαλκα, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ (στίχ. 37—40) φιάλαι, ὧν τὴν πρώτην ἀνέθηκε Κλέων τις (πρβ. τὴν ταμιακὴν ἀναγραφὴν τὴν δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ Kirchhoff ἐν Abh. der Berl. Akad. 1867 σελ. 14. 4), τὸ ἐν τῷ τρίτῳ (στίχ. 41) ἦν ἴσως γοργόνειον (πρβ. Ἐφ. Ἀρχ. Π. Β. ἀριθ. 429 σελ. 424 στίχ. 52), τὰ ἐν τῷ τετάρτῳ (στίχ. 43—46) ἦσαν ἴσως χρυσία (πρβ. τὴν ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος ἀναγραφὴν (ε. α. α. Π στίχ. 25—28), τὰ ἐν τῷ πέμπτῳ ἐδαφίῳ (στίχ. 47—49) εἶναι πιστῶς ἀντιγεγραμμένα, ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσεἰκαστα, ἄλλοις δ' ἴσως εὐεἰκαστα, ἦσαν δὲ ἀσταθμα, ἴσως ἐν τῷ 49 στίχῳ ἔκειτο *σ τ α θ μ ί α* (ὄρα CIG 151 στίχ. 40), ἐν δὲ τῷ ἕκτῳ ἐδαφίῳ (στίχ. 50—53) ἦν ἀναγεγραμμένον ἀνάθημά τι ἀργυροῦν γυναικὸς τινος μικρὸν μὲν τὸ ὄνομα, ἀλλὰ μέγα τὸν σταθμὸν.

Τῆς τρίτης σελίδος τὸ ἄνω μέρος εἶναι πάνυ ἐφθαρμένον, ἀναφαίνεται ὅμως ἐν αὐτῷ ἡ λέξις *δοκιμεῖον* τετράκις (στίχ. 3, 5, 7, 9), ἧτις ἀπαντᾶται καὶ ἐν τῇ τῆς ἄλλης στήλης τρίτῃ σελίδι (ὄρα ἀριθ. 438 Α. Π.). Ὑπάρχει ἐνταῦθα ἐν τῷ λίθῳ σημεῖον ἐγκεχαραγμένον βεβαίως ὑπὸ χειρὸς μεταγενεστέρας, ὅπερ δεικνύει ὁ πίναξ. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος ταύτης διακρίνονται ἐξ ἐδάφια. Τὰ ἐκ τοῦ πέμπτου ἐδαφίου λείψανα τὰ δε-
Ε . . . | ο ἰ ἔ π ἰ . . . ὑπεμφαίνουσι, νομίζομεν, ἐπε-

τείων παράδοσιν. Τῶν δύο τελευταίων ἐδαφίων τὰ λειψάνα ΓΟΡΓ ΚΑΜ . . . κ. τ. λ. ὀδηγοῦσιν ἀσφαλῶς εἰς τὰ τοῦ Παρθενῶνος γοργόνειον, κάμπη κ. τ. λ. τὰ γνωστὰ ἐκ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφῶν (ὄρα Michaelis der Parth. σελ. 296 καὶ ἐφ.) καὶ ἔχοντα ἐν τῇ ἑτέρᾳ στήλῃ (ὄρα 438 A III στίχ. 17) ὡς ἐπιγραφὴν Ἐκ τοῦ Παρθενῶνος, ἣτις ἐνταῦθα ἦν βεβαίως Τάδε [ἐκ τοῦ Παρθενῶνος. Τινὰ τῶν ἐνταῦθα λειψάνων ἐμφαίνουσι προσθήκας, ἄγνωστα σκεύη ἢ ὄπλα, ὧν ἢ συμπλήρωσις ἀποβαίνει ἀμφίβολος, θέλει δὲ κατορθωθῆ ἴσως, ὅταν αἱ στήλαι ἐξαχθῶσιν ἐκ τῶν παραστάδων, ἀντιγραφῶσι πάντα τα ἐπ' αὐτῶν διασωθέντα καὶ ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς ἄλληλα.

Ἐὰν δὲ νῦν ἀντιπαραβάλωμεν τὰς δύο νέας ταύτας ταμιακὰς ἀναγραφάς, ἃς διέσωσαν ἡμῖν αἱ βυζαντιναὶ παραστάδες τῆς πύλης τοῦ Παρθενῶνος, παρατηροῦμεν, ὅτι συμπίπτουσι μὲν εἰς τρία μέρη, εἰς τὰς ὑδρίας, εἰς τὰ δοκιμεῖα καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ Παρθενῶνος, ἀλλ', ἂν καὶ δὲν ἀπέχουσιν ἴσως οὔτε

10 ἔτη ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν ἐποχὴν, διαφέρουσιν ὁμως κατὰ τὴν τάξιν τῶν μερῶν. Διότι ἐν ἐκείνῃ μὲν (ἀριθ. 438 A III) εὐθὺς μετὰ τὰ δοκιμεῖα ἔπονται τὰ ἐκ τοῦ Παρθενῶνος, ἐν ταύτῃ δὲ (439 σελ. III) παρεμπίπτουσιν ἐν τῷ μεταξὺ πλεῖστα ἄλλα, ἅτινα κατεῖχον τοῦλάχιστον 80 στίχους. Ἀμφότεραι δὲ παρέχουσιν ἡμῖν νῦν πρῶτον ἐννοίαν ἀκριβῆ περὶ τοῦ κολοσσιαίου μεγέθους, ὅπερ εἶχον λάβει αἱ ταμιακαὶ στήλαι κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Μεταγράφομεν δὲ νῦν ἐνταῦθα μικροῖς γράμμασι τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος κατὰ τὸν κοινὴν γραφὴν μετατρέποντες τὴν ὀρθογραφίαν τῆς διφθόγγου ΟΥ, ἣτις γέγραπται διὰ τοῦ Ὁ μικροῦ ἐν τῷ λίθῳ, συμπληροῦντες τὰ μέρη, ὅσα δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ἀνεκδοιάστως ἀφ' ἑαυτῶν ἢ ἐξ ἄλλων ταμιακῶν ἀναγραφῶν, καὶ παραλείποντες τινὰ πάνυ κολοβὰ καὶ ἀμφίβολα.

Τ]α[μ]ίαί τῶν τῆς [θεοῦ ὅ]τε Πολ[ύ]ζηλ[ο]ς] ἤρχε[ν]
 ις Γαργή[τ]ι[ος], Ἀλκίβ[ιο]ς Παιαν[ιεὺς]
 ιας Χολαργεύς, Φιλόφρων Θριάσιο[ς]
 σιος Μαραθώνιος, Ἱερομνήμων Βησαιε[ύς], οἷς ἔγρα-
 5 μμάτευεν, [τάδε] παρέδωσαν ταμίαις τῶν [τῆς θεοῦ ὅ]τε Κηφισόδωρος ἤρχε[ν] Ε-
 ὑ]θύνῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν, [παραλαβόντες παρὰ ταμιῶν τῶν τ-
 ῆ]ς θεοῦ τῶν ἀρ[ξ]άντων ὅτε Ναυσιγένης ἤρχ[ε]ν καὶ συνα-
 ρχόντων.

I

10

13

15

20

25

30

35

40

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

. I. O [σ]τ[α]θ[μ]ῶ[ν]

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

- I
- 42
 ος
 λι ο
 σ]τα[θ]μὸν ΔΔ
- 45 ο
 μο
 σ]τέφανος ο
 αιος
 στέφα]νος ο
- 50 ν
 ο
 ε
 π
 υλ
- 55 ρο
 ἐ[π]ί Ναυσιγέ[νους ἄρχο]ντος
 σταθμ]ὸν
 στ[έφ]ανος
 ΗΙ
- 60 ες δύο
 ὑπόστατον [κρα]τῆρος ὑπόχαλκον ο υ

- Τά]δε ἀργυ[ρᾶ .
 πίναξ ἀργυροῦς σταθμὸν ΔΠΠΠ
- 65 πίναξ ἕτερος σταθμὸν ΠΠΠ
 πίναξ ἕτερος σταθμὸν ΠΠΠΠΠΠ
 χερ]νιβεῖον ἀργυροῦν σταθμὸν ΧΠ
 χερνιβεῖον ἀργυροῦν στ[αθμὸν]
 ΠΠ[ΠΠΠΠ]ΠΔΔΔΔ
- 70 οἶνο[χό]αι ἀ[ρ]γ[υρ]αῖ ἐ[πτε]ὰ [στ]αθμὸν
 Χ . ΠΠΠΠΔΔΔΔΠ
 ἀ]ργυραῖ δύο σταθμὸν
 λη ἀργυρᾶ σταθμὸν
- φι]άλη ἀργυρᾶ ὀμ[φ]αλω[τή]
 75 σταθμὸν
 ΟΑΠ χρυ[σ .] ὑπ
 σταθμὸν Π[Δ]ΔΔΔΠΠΠΠΠΠ
 Νῆ]ττα ἀργυρᾶ ἀπὸ τΟ
 σ]ταθμὸν Δ
- 80 ο ΛΥ
 ν
 ΛΙΑ

- 11 πέν]πτη και δεκάτη σταθμόν
 ΠΗΗ]ΗΗ^ΠΔΔΔΔΤ[Τ]Τ
 έκτ]η και δεκάτη σταθμόν
 ΠΗΗ]ΗΗ^ΠΔΔΔΔΠΤΤΤΤ|||
- 5 έβδ]όμη και δεκάτη σταθμόν
 ΠΗΗ]ΗΗ^ΠΔΔΔΔ[Τ
 όγδό]η και δεκάτη σταθμόν
 ΠΗΗΗ]Η^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤ
 ένατ]η και δεκάτη σταθμόν
 ΠΗΗΗ]Η^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤ|||
- 10 είκοστ]η σταθμόν
 ΠΗΗΗ]Η^ΠΔΔΔΔΤΤ
 μία κα]ι είκοστή σταθμόν ΧΤΤΤΤ
 δευτέρ]α και είκοστή σταθμόν
 ΠΗΗΗΗ]Η^ΠΔΔΔΔΤΤ|||
- 15 [τρίτη κα]ι είκοστή σταθμόν ΧΙ
 τετ]άρ[τη] και είκοστή σταθμόν
 ΠΗΗΗΗ]Η^ΠΔΔΔΔΤ
 πέν]πτη και είκοστή σταθμόν Χ
 έκτ]η και είκοστή σταθμ[όν]
 ΧΠΤΤ[Τ]Τ|||
- 20 έβδ]όμη και είκοστή σταθμόν Χ|||

Υδρίαί άργυραϊ καιναι .

- πρώτη σταθμ[όν] ΠΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤ
 25 δευτέρ]α σταθμ[όν] ΠΗΗΗ . . ΠΤΤ . . .
 τρί]τη σταθμ[όν] ΠΗΗΗΗ . . .

'Αθην]αίας Νίκης [ύδ]ρίαι .

- πρώτη σταθμόν ΠΗΗΗ
 [δευτέρ]α σταθμ[όν]
 30 [τρίτη] σταθμ[όν]
 [τετάρ]τη σταθμ[όν]
-

- Π 32 ον υπόχαλ[χο]ν
. πρ]ός τοῖς [χ]αλκοῖς
[. σταθμὸν]
- 35 ον υπό[χα]λκον
σταθμὸν] . Η^ΑΔ .
- ρική, ἦΓ Κλέων
ἀνέθηκεν σταθμὸν .]ΔΠΗ Π Π Π Π
φιάλη]λωτή
- 40 σταθμὸν]
- ἀπ]ὸ τῆς ἀσπίδος
σταθμὸν]
- στ]αθμὸν . . Η Π Π Π
. ἀπὸ τ]ῶν ἀκρωτηρίων
- 45 ἐπ]ίτηκτον
σταθμὸν]
- νητη . . ον σ.αβλιο
. ον ἀπὸ τῆς θύ[ρας]
. . . Ομια τὰ ἐν τῷ Ε
- 50 . . ἀρ]γυρᾶ ὅ
. ιο
. ἀτη ἀνέθη[κεν
σταθμὸν] ΧΗΗΗΔ
. ΛΕ
-
.
.
.
.
.
.
.
.
- 55 κυ
.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

III

	ο
	ε

	δοκι[μεῖ
	τῆς θ
5	δοκ[ιμεῖ
	. . σ
	δοκ[ιμεῖ
	ε
	δοκ[ιμεῖ
10	. . ε
	κρα
	κυλ[ι
	. ηρ
	. . α

III 15	. . ο
	λε
	γ
	γορ[γόνειον
	τ
20	στέ[φανος
	στέ[φανος
	στέ[φανος, ὄν
	ἀνέθ[ηκεν
	στέφ[ανος, ὄν ἡ βουλή ἀνέθηκεν
25	ἡ ἐπὶ [. ἄρχοντος .
	φ]ιάλ[.
	ξιφο[μάχαιρ
	ξίφη
	Τάδε ἐ[πέτεια παρέδσαν ταμίαι
30	οἱ ἐπὶ [. ἄρχοντος .

στέφ[ανος
 . . . αλ

Τάδε [ἐκ τοῦ Παρθενῶνος

- 35 γοργ[όνειον
 κάμ[πη
 γρυπ[ὸς προτομή . .
 λέον[τος κεφαλή . .
 ἐπίχ[ρυσσα . . .
- 40 κλίν[. . . .
 ΕΓΧΕ
 θώρα
 ἐκ τοῦ
 ΤΟ ἐπ[ί
 πέλ[τ
- 45 λύρ[α
 λύρα
 κράν[. . . .
 ἀσπί
 ἀσπί
- 50 ἀσπί
 λεῖτο[ν
 . . . ε
 κνη[μίδ
 αλαι
- 55 ἀρπ
 μά[χαιρα
 δίφ[ρο
 ἀκ[ινάκ
 σπ
- 60 σπ
 συβ[ήγη
 κοι[τ

ἀριθ. 433—439

Π. Εὐστρατιάδης.

Ἄριθ. 440.

(Ὅρα πίν. 71 καὶ 72)

ΤΡΙΑ ΓΛΥΠΤΑ ΑΡΧΑΪΚΑ.

Ἐν τῷ 71 πίνακι ἀπεικονίσθησαν τρία ἔργα τῆς ἀρχαιοτάτης τῶν Ἑλλήνων γλυπτικῆς. Τὸ μέγιστον τούτων, ὅπερ παριστᾶ καθημένην ἐπὶ θρόνου θήλειαν μορφήν, ἀκέφαλον νῦν καὶ ἠκρωτηριασμένην τὰς χεῖρας, ἀπεδόθη κατὰ δύο ὄψεις, πλαγίαν καὶ κατ' ἐνώπιον, Α, α, καὶ Β, β. Εἶναι ἐκ λίθου λευκοῦ, ἔχει ὕψος 0,79, πλάτος 0,50, καὶ εὐρίσκεται νῦν ἀποτεθειμένον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων Ἐθνικοῦ Μουσείου. Ἐχομίσθη δὲ ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς Ἀθήνας ἐκ Πελοποννήσου, ἐπιμελεία τοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἑταιρίας ἀποστόλου Παναγιώτου Σταματάκη. Ἦδη τὸ θέρος τοῦ 1868 οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Σπυρίδων Φιντικλῆς καὶ Ἰωάννης Γ. Παπαδάκης, περιοδεύοντες τότε πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν τοῦ κράτους γυμνασίων, εἶχαν ἰδεῖ αὐτὸ κείμενον ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Μεγαλόπολεως εἰς Τριπολιτσάν ἀγούσης, καὶ δὴ ἔξω τοῦ πανδοχείου, τοῦ κατὰ τὴν καλουμένην Φραγκόβρυσιν, ἔνθα πού ὑπὸ τῶν τοπογραφούντων ἀρχαιολόγων τίθεται ἡ παλαιὰ Ἀραδικὴ πόλις Ἀσεία. Ἀκριβῶς δ' εἰπεῖν εἶχεν εὐρεθῆ, κατὰ τινα σημείωσιν τοῦ ἐν ἔτει 1871 ἀποστόλου τῆς ἀρχαιολ. Ἑταιρίας Ἀντωνίου Π. Βλαστοῦ, ἐν τῷ ἐκεῖ που φρουρίῳ « Ζουρλοῦ μύλος », ὀνομαζομένῳ οὕτω, διότι ὁμοιάζει μὲ κρέμασιν μύλου». Ἡ ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία δὲν ἐδίστασε νὰ δαπανήσῃ ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ἐδῶ μετακομιδῆς τοῦ ἀρχαῖου τούτου τεχνουργήματος, ἵνα μὴ πλειότερον φθαρῇ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ὁδοιπόρων, οἵτινες εἶχαν συνειθίσει νὰ τὸ μεταχειρίζωνται ὡς ἀναβατήριον λίθον ἐπὶ τοὺς ἵππους των, καὶ οὕτω διὰ τοῦ Σταματάκη τὸ μετεκόμισεν ἐνταῦθα.

Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ ἀρχαῖον τοῦτο, ὃν δηλαδὴ πρὸς τῇ ἀκρωτηριάσει καὶ πολὺ κτυπημένον τὴν ὅλην ἐπιφάνειαν, (καθὼς καὶ ἡ ἀπεικόνισις δεικνύει), δὲν δύναται τις τὰ ἰδιαίτατα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ καλῶς καὶ ἀσφαλῶς νὰ ἐκ-

φράσῃ, εἰμὴ ἂν ἐπ' ἄκρον ἦλθε σοφίας καὶ ἐμπειρίας τῶν κατὰ τὴν ἀρχαίαν τέχνην. Ἀλλ' ὁμως καὶ ἡμεῖς ὀλίγα τινα κρίνομεν ρητέα, οἷον ὑποβοηθοῦντες τὸν βλέποντα μόνον τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀτελεστέραν εἰκόνα, ὅχι δὲ καὶ τὸν λίθον αὐτόν.— Πλεξίδες μὲν τινες τῆς κόμης διακρίνονται ἐπὶ τῶν ὤμων ἐξέχουσαι, λείπει δὲ πάντῃ πᾶσα ἐνδειξις πτυχῆς ἐν τῷ στενῶς περιφυομένῳ εἰς τὸ σῶμα χιτῶνι. Τοῦτο δέ, ἡ ἔλλειψις τῶν πτυχῶν, δὲν πρέπει, καθ' ἡμᾶς, νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐξ ἀδυναμίας τοῦ ἀρχαίου ἀγαλαματοποιοῦ προερχόμενον, διότι αἱ δύο καθήμεναι Ἀθηναῖ, αἱ πάνυ παλαιᾶς ἐργασίας, αἱ ἐπὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως σωζόμεναι, ὧν ἡ ἐτέρα ὑποτίθεται παρὰ τινῶν ἔργων τοῦ Ἐνδοίου, (ἴδε αὐτὴν ἀπεικονισμένην ἐν τοῖς τοῦ Ἄλ. Ραγκάβῃ Πίναξι διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας, Πίν. Ε, ἀρ. 1.) ἔχουσι γεγλυμμένας πτυχὰς καὶ πολλὰς. Ὡσαύτως καὶ ἐκεῖναι αἱ πάνυ παλαιαὶ καθήμεναι μορφαί, αἱ παρὰ τὴν Μίλητον, ὧν τὰς εἰκόνας εὐρίσκει ὁ βουλόμενος ἐν τοῖς Denkmäl. d. alt. Kunst. τοῦ Κ. Ο. Müller καὶ Oesterley, μέρ. Β. πίν. IX, ἀρ. 33. Οὔτε εἶναι δυνατόν τὰ ὑποτεθῆ, ὅτι τοῦ ἐνώπιον ἡμῶν ἔργου ἀπετρίβθησαν τῷ χρόνῳ αἱ πτυχὰι τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἔμεινε καὶ ἐλάχιστον αὐτῶν ἴχνος· διότι ὁ χρόνος, τοῦτο πρόδηλον, ἄλλως πως ἔβλαψε τὸν ἡμέτερον λίθον καὶ οὐχὶ πανταχοῦ ὁμοίως. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι λείπουσιν αἱ πτυχὰι, διότι ἐξέλιπεν ὅλως τὸ χρῶμα, ὅπερ ἐδήλου ποτὲ αὐτάς, καὶ λέγομεν τοῦτο, λαμβάνοντες τὸ ἐνδόσιμον ἐξ ἄλλων τε πολλῶν ἀρχαίων καὶ ἐκ μιᾶς πέρουσι ἐκ τῶν παρὰ τὸ Δίπυλον τόπων ἐξαχθείσας καθήμενης μορφῆς θηλείας, ἧτις ἐπιμελέστατα οὔσα ἐξεργασμένη κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον καὶ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἀλωβήτου τὴν ἐπιφάνειαν, πτυχῶν μὲν, ἐκτὸς δύο τριῶν ὡς γραμμῶν λεπτοτάτων τοῦ ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἱματίου, οὐδεμίαν ἔχει ἐνδειξιν διὰ γλυφῆς, σώζει δὲ ἀριδῆλως λείψανα

χρωματισμοῦ κατὰ ὠρισμένα τινὰ μέρη καὶ ἰδίως κατὰ τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνος περὶ τοὺς πόδας (*).

Ἔργα δὲ γλυπτικῆς λίθινα παλαιὰ ὅτι πολλάκις εἶχαν χρωματισμὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῶμεν ἡμεῖς οἱ Ἑλληνας, ἀφοῦ ὁσημέραι μᾶς τὸ ὑπενθυμίζουσι τὰ ἐκ τῆς ἡμετέρας γῆς ἀνασκαπτόμενα, τὰ ὅποια ὀφείλομεν νὰ παρατηρῶμεν προσεκτικῶς καὶ νὰ τὰ ἀποδεχώμεθα ὡς ἔχουσιν, ἄνευ προλήψεων Φραγκικῶν (**).

(*) Τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μορφῆς ἄλλοτε θέλομεν ἐκδώσει εἰκόνα, ὅτε καὶ τὰ κατὰ τὴν εὔρεσιν αὐτῆς θέλομεν ἐκθέσει ἀκριβέστερον. Ἐμνημονεύσαμεν δ' αὐτῆς ἤδη ἐν Ἀθηναίῳ (τόμ. Β'. τεύχ. Β'. σελ. 137).

(**) Οἱ Φράγκοι, οἱ καὶ λεγόμενοι καὶ ὄντες πρυτάνεις τῆς νῦν ἐν τῷ κόσμῳ σοφίας, ἔπρεπε νὰ εἶναι ὑπέρτεροι προλήψεων, καὶ ὅμως δὲν εἶναι οἱ πολλοὶ τῶν ἐν αὐτοῖς συγγραφότων. Ἐξεῖς πεπαλαιωμένοι κατασκευῶσι δυστυχῶς καὶ κατασκοτίζουσι τὴν ὁμολογουμένως ἀκούραστον ἑταστικὴν τῶν ὁρμῆν καὶ τὴν κρίσιν. Ἐπειδὴ ἐν ταῖς χώραις τῶν δὲν ἔχουσι συχνὰ τοιαῦτα εὐρήματα, ὅποια τ' ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, βλέπουσι δ' ἐκ παίδων ἀρξάμενοι ἐν τοῖς Μουσείοις τῶν τὰ ἐκ τῶν παλαιότερων χρόνων συναχθέντα καὶ πλυθέντα καὶ ξεσθέντα καὶ συμπληρωθέντα πολλαχῶς ἀρχαῖα μάρμαρα, συνείθισαν διὰ τοῦτο νὰ τὰ υποθέτωσιν ἐξ ἀρχῆς ἀχρώμα, καὶ διδαχθέντες εἰς τοιαῦτα μόνον ν' ἀρέσκονται, δυστροποῦσι νὰ παραδέχωνται καὶ ἱστορικῶς τοῦλάχιστον τὸν ποτὲ χρωματισμὸν τῶν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον κλίνουσι νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς καλόν τι. Ἀναφέρονται δ' ἐνίοτε εἰς τὴν βόρειον, ὡς λέγουσιν, αἴσθησίν τῶν, ἧτις τάχα δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ θεωρῶσι κατὰ τὰ παρδαλά, δηλ. τὰ ἔργα τῶν πρωτίστων τοῦ καλοῦ διδασκάλων Ἑλλήνων. Καὶ οἱ λέγοντες ταῦτα εἶναι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἐρχόμενοι εἰς τὰ μεσημβρινὰ μας κλίματα, τέσσαρας, δὲν ἠξέρω διὰ τί, ἀνοίγουσι τοὺς ὀφθαλμούς τῶν καὶ καταμαγεύονται ἀπὸ τὰ λαμπρὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ὄρεων καὶ τῆς θαλάσσης χρώματα, ὡς καὶ ἀπὸ τὰς παρδαλὰς τῶν φουστανελλοφόρων ἐνδυμασίας. Ἐπι οἱ λέγοντες ταῦτα λησμονοῦσιν ἢ ἀποσιγῶσι τὴν πολυχρωμον ἐν τῇ ἰδίᾳ τῶν χώρων πλαστικῆν, ἧτις αἰῶνας ὅλους ἐκεῖ ἐξησχέθη καὶ ἀκόμη πολλαχοῦ ὑπάρχει ἐν χρήσει. Τὴν ἀποσιγῶσι δέ, (ὡς τὸ εἶπω)· διότι ἄλλοτε καταδικάσαντες αὐτὴν θεωρητικῶς, ὡς πιστεύσαντες εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀχρώμου δῆθεν τῶν Ἑλλήνων ἀρχιτεκτονικῆς καὶ πλαστικῆς, τώρα μετὰ τὴν ἀπό τινων δεκαετηρίδων ἱστορικῶς βεβαίωσιν τοῦ ἐναντίου, ἐντρέπονται νὰ φανῶσι μεταβάλλοντες πάλιν δόξαν περὶ τοῦ ἐν τῇ τέχνῃ καλοῦ, ὡσάν τινες ἀπὸ τῆς βιῆς συρόμενοι ὑπὸ τῶν πάλαι Ἑλλήνων. Ὅθεν καὶ γενικώτερον πολλοὶ αὐτῶν δυσχεραίνουσι εἰς πᾶσαν ἐκ νεωτέρων ἐρουῶν ἐπιφαινομένην ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὰ τῆς τέχνης τῆς Ἑλληνικῆς, περὶ ἧς ἔφθασαν νὰ μορφώσωσι μίαν τινὰ θεωρίαν. Ἀπῶς, δὲν θέλουσιν οἱ κύκλοι τῶν νὰ ταράττωνται ἐκ τῶν καταραμένων ἀνακαλύψεων, ἅς τινες ματαιόσχολοι τολμῶσι

Ἐπι ἐπικουρικῶς διὰ τοὺς θεατὰς τοῦ ἐν τῷ πίνακι σχεδιάσματος λέγομεν, ὅτι κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ διὰ τοὺς βραχίονας ἐρείσματος τοῦ θρόνου, ἐκεῖ ὅπου περίπου ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς ποτε ἔφθανε, τῆς νῦν κολοβῆς, ἤτό ποτε γεγλυμμένον ζώου ὁμοίωμα, οὗ μέρος μόνον ἀσαφὲς τοῦ σώματος καὶ τῆς οὐρᾶς τῆς μακρᾶς σώζεται. Ζῶα δὲ ὅλα ἢ ζῶων προτομαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν θρόνων κατὰ τὴν θέσιν, ὅπου ἐρείδονται αἱ χεῖρες τῶν καθημένων, ἐσυνειθίζοντο, ὡς γνωστόν, συχνὰ τὸ πάλαι, καὶ δὴ, ἀετοί, κριοί, Σφίγγες, κ.τ.τ.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸ κυριώτατον τῶν ῥητέων, τὸ τίς εἶναι ἡ καθημένη αὐτῇ. Ἐδῶ δ' εὐτυχῶς ἔχομεν καλὸν ἐρμηνευτήν. Τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος ἐπὶ τοῦ ὡς ὑποποδίου προεξέχοντος λίθου σαφῶς ἐγκεχαραγμένα ἀρχαῖα γράμματα ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ χωροῦντα καὶ λέγοντα Ἄγε μώ, δηλοῦσιν ἡμῖν βεβαίως θεᾶν τινὰ ἐπιχώριον τῆς Ἀρχαδίας καὶ οὐχὶ θνητὴν γυναῖκα· διότι κατ' ἐκείνους τοὺς πᾶν παλαιούς χρόνους μνημεῖα ἐπιτύμβια ἢ τιμητικὰ γυναικῶν καὶ εἰς τοιοῦτο μάλιστα ἐπιδεικτικόν, δός δ' εἰπεῖν καὶ πολυτελὲς σχῆμα, νὰ κατεσκευάζεν ἡ τέχνη, δὲν μας εἶναι γνωστόν, οὔτε πιθανὸν φαίνεται. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα Ἄγε μώ οὔτε ὡς θεᾶς οὔτε ὡς θνητῆς εἶναι ἄλλοθεν γνωστόν. Πολὺ δὲ ὅμως εὐλογον φαίνεται

νὰ κάμνωσιν ἀκέλευστοι. Ἴδε λ. χ. πῶς ἐν νεωτέρῃ βίβλῳ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ, τῇ τοῦ Fr. Reber Kunstgeschichte des Alterthums, Leipz. 1871, ἐν σελ. 206 κ. ἐξ. λέγονται τὰ περὶ τῆς καμπυλότητος τῶν φαινομένων ὀριζοντίων καὶ ἄλλων εὐθειῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ γραμμῶν, μετὰ πόσου δηλ. πυρῶνισμοῦ ἐκτίθενται καὶ πόσον εἰρωνικῶς ἐπικρίνονται πράγματα ἀπὸ τεσσάρων ἤδη δεκαετηρίδων γνωσθέντα καὶ ὑπὸ τινων ἀπρολήπτων (Φράγκων εὐτυχῶς καὶ τούτων) ὀπωσοῦν μὲν ἐξηγηθέντα, πλείοτερον δὲ θαυμασθέντα. Ἀλλὰ τοιαύτας ἀποφάνσεις, ὅποιαί αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, προερχόμενάς ὄχι πάντως καὶ μόνον ἐξ ἀγνοίας, ἀλλ' ὑπεμφαινούσας καὶ ὑπερφορσύνην, καὶ ταύτην διήκουσαν, ὡς μὴ ὤφελεν, εἰς πλείονας τῶν νῦν ἐν Εὐρώπῃ συγγραφέων, τοιαύτας, λέγομεν ἀποφάνσεις δὲν ἤθελεν, εἰμῶτα πεπεισμένοι, οὐδέποτε ἐγκρίνει ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ὁ γνήσιος πατὴρ αὐτῆς Βίγκελμανν, τὸν ὁποῖον μόνον τῷ στόματι ἐν ἐτησίαις ἐροταῖς ὕμνοῦσι τινὲς τῶν ἀρχαιολόγων τῶν μεγάλων ἐθνῶν, τῷ νῶ δὲ καὶ τῇ καρδίᾳ πολὺ αὐτοῦ ἀπέστησαν ἤδη πρὸ πολλοῦ. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ἡμῖν. Ἐχει τι καλὸν καὶ ἡ μικρότης καὶ ἡ ἀσθένεια, νὰ μᾶς προφυλάτῃ ἀπὸ ὑπερφορσύνης.

νά ἐκληφθῆ τοῦτο ὡς ἄλλος τύπος περιττοσύλλαβος τοῦ ἰσοσυλλάβου Ἀγεμόνα καὶ Ἡγεμόνη. Τὸ Ἀγεμόνα εὐρηται ἤδη τρίς ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς δωρικῆς ἐν Λιβύῃ ἀποικίας Κυρήνης (ἴδε C. I. Gr. 5174, 5250, 5278) ὡς ὄνομα γυναικὸς θνητῆς. Τὸ Ἡγεμόνη δὲ ἀναφέρουσι συγγραφεῖς ὡς ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· ἔτι δὲ καὶ μία τῶν Χαρίτων παρ' Ἀθηναίους ἐκαλεῖτο οὕτως (ἴδε τὰ χωρία ἐν τῷ Pape-Benseler λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς). Φαίνεται δὲ εἰς ἡμᾶς πιθανώτατον, ὅτι ὡς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπίθετον εἶν' ἐπιγεγραμμένον τὸ Ἀγεμῶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀγάλματι, διότι τὰ κατὰ τὴν Μεγαλοπολίτιν χώραν τῆς Ἀρκαδίας περιγράφων ὁ Πausanias ἀναφέρει (8, 37, 1) « ἡγεμόνης Ἀρτέμιδος καὶ ἄγαλμα αὐτῆς χαλκοῦν, ἔχον δᾶδας », ἐν τῷ τέσσαρας σταδίοις ἀπέχοντι τοῦ Ἀκακῆσιου ἱερῷ τῆς Δεσποίνης. Τῆς Ἡγεμόνης ταύτης Ἀρτέμιδος ἦσαν ἴσως καὶ ἄλλα ἐν τοῖς περίξ λιθίνα ἀγάλματα ἐσχηματισμένα ἢ ὁμοίως τῷ χαλκῷ ἢ καὶ ἄλλοιότερον, καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐσώθη τὸ ἡμέτερον, ὅπερ, καὶ ὅπως ἔχει νῦν τοὺς βραχίονας, οὐδὲν κωλύει νὰ τὸ φαντασθῶμεν ὡς κρατοῦν ποτε δᾶδας. Ἐσώθη δὲ ὁμοίως ἐπιγεγραμμένον κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, καὶ ὅχι καθὼς μετέγραψε τὸ ὄνομα ὁ περιηγητής, ὅστις καθὰ ἔχομεν λόγους νὰ εἰκάζωμεν ἐσυνείθιζε τὰς μεταγραφάς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλως. Ὅτι δὲ νῦν ἡμεῖς μάλιστα θεωροῦμεν ἐπιστάσις ἄξιον, εἶναι αὐτὴ ἢ ὑπαρξίς ἐπιγεγραμμένου θεοῦ ὀνόματος ὑπὸ τῷ ἀγάλματι. Ἰσως ἔχομεν ἐν αὐτῷ τὸ παλαιότατον ἄμα καὶ μέχρι τοῦδε μοναδικὸν παράδειγμα τοιαύτης ἐπιγραφῆς ἐπὶ λιθίνου ἀγάλματος λατρείας. Δὲν δύναται τις, νομίζομεν, νὰ εἴπῃ, ὅτι, ἐπειδὴ τῶν πλείστων ἀγαλμάτων τῶν θεῶν δὲν ἐσώθησαν τὰ σφέλα ἢ τὰ βάρη, διὰ τοῦτο δὲν ἔχομεν τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπιγεγραμμένας ὀνομασίας· διότι καὶ ἰκανῶν δὲ θεοτήτων τὰ κάτω ἐσώθησαν, ἀλλ' ἄνευ ἐπιγραφῶν. Ῥητέον δὲ μᾶλλον, ὅτι μόνον ἐν τοῖς λίαν παλαιοῖς χρόνοις θὰ ἦτο τὸ ἔθος τῶν ἐπιγραφῶν, ὅτε ἡ τέχνη διὰ τὴν νηπιότητά της ἀδυνατοῦσα νὰ χαρακτηρίξῃ ἰκανῶς τοὺς θεούς, ἔχρηζε τῆς τοιαύτης ἐπικουρίας, ἔπειτα δὲ γενομένης προκοπῆς ἐν τῇ τέχνῃ, ὅπως ἐξέλι-

πεν (*). Ἐκ τῶν ἀλλοίων ἔργων τέχνης ἐπὶ μὲν τῶν ἐξωγραφημένων ἀγγείων ἀπὸ τῶν παλαιότατων χρόνων διετηρήθη μέχρι τῶν ὑστάτων τὸ ἔθος τῆς τῶν θεῶν ὀνομάτων ἐπιγραφῆς, ἐν δὲ τοῖς τορευτικοῖς ἔργοις, ἐν ἀναγλύφοις, ἐν πίναξιν ἐξωγραφημένοις καὶ ἐν τῇ τοιχογραφίᾳ, ὡς ἔτι καὶ ἐπὶ νομισμάτων καὶ σφραγιδολίθων, τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἶναι ὁπωσοῦν σπάνια, νομίζω, κατὰ τὴν παλαιότεραν καὶ τὴν μέσῃν τῆς τέχνης ἐποχὴν. Ὅτε δὲ ὅλως παρήκμασεν ἡ τέχνη, ἐτιμήθη πάλιν πολὺ τὸ παλαιὸν ἔθος, διότι, μὰ τὸ ναί, ἦσαν καὶ ἀναγκαῖοτάτα τότε αἱ ἐπιγραφαί· τόσον εἶχαν καταστήσει δυσδιάγνωστοι αἱ παριστάνομεναι μορφαὶ δι' ἔλλειψιν φυσικότητος καὶ χαρακτηρισμοῦ. Οὕτω ἐπὶ τῶν πρώτων ἤδη κυρίως Βυζαντινῶν νομισμάτων παρὰ τὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ἀναγινώσκομεν τὸ Ἐμμανουὴλ καὶ τὰ γνωστότατα IC XC καὶ MP ΘY, ὡσαύτως καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἁγίων ὀνόματα, καὶ οὕτω διαρκεῖ τὸ ἔθος μέχρι καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων ἐν ταῖς ἀγιογραφίαις τῆς ἡμετέρας Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐν ταῖς τῶν Δυτικῶν, ὡς ὅχι πολὺ χρήσιμον, ἐξέλιπε πρὸ πολλοῦ (**).

Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος ὑπὸ στοιχεῖον Β μικρό-

(*) Διάφορον τι εἶναι τὸ ὅτι συχνὰ ἐπὶ ἀναθημάτων ἀναφέρεται ἐν πλαγίᾳ πτώσει ὁ θεός, εἰς δὲ ἢ ἀνάθεσις. Ἴδε λ. χ. ἐν τοῖς Denkm. d. a. K. τοῦ Müller καὶ Oesterley, ἐν Β' μέρει τὸν ἀρ. 9. — Διάφορον καὶ τὸ ὅτι ἐπὶ ἐνὸς ἀγάλματος Ἀφροδίτης (ἴδε αὐτόθι Β. 275) ἀναγινώσκονται τὰ « ἀπὸ τῆς ἐν Τρωάδι Ἀφροδίτης Μηνόφαντος ἐποίησε ». Τὰ δὲ « Ἀθηναῖα εἶρηνοφόρος » τὰ ἀναγινωσκόμενα ἐπὶ τῆς βάσεως Ἀθηναῖς τινος τοῦ ἐν Βενετίᾳ Νανιανοῦ Μουσείου, ἐκρύψης ὕψους 6 παλαιστῶν, φαίνονται ἡμῖν διὰ πολλοὺς λόγους ἀπόκρυφα, εἰ καὶ ἀνυπόπτως αὐτὰ δέχονται οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἴδε C. I. Gr. 6833 μετὰ τῶν ἐκτὶ παρατεθειμένων παλαιότερων βιβλίων, ἰδίως τὸ βιβλίον τοῦ Pacciaudi, Monumenta Peloponnesiaca, I, p. 35, ὅπερ ἔχει καὶ ἡ ἐνταῦθα Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη.

(**) Τὰ ἀνωτέρω, ὡς καὶ ἔλον τοῦτο τὸ ἄρθρον, ἦσαν ἤδη ἐν τῇ τυπογραφίᾳ πρὸς στοιχειοθέτησιν, ὅτε ἔτυχεν ἀργὰ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖράς μας τὸ βον φυλλάδιον τοῦ βου τόμου τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος Βερολίνου, τὸ ἐκδοθὲν ἐν μηνί Δεκεμβρίῳ τοῦ 1873, ἐν ᾧ εἶδομεν ἐκτετυπωμένον ἄρθρον τοῦ Carl Curtius περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀγάλματος, ὅπερ, λέγει, « αὐτὸς ἀνεῦρεν ἐν Ἀρκαδίᾳ τῷ 1870, ἀνεσκαμμένον ὄν πρὸ ἐνὸς περιπόου ἔτους ». Ἀλλὰ τὰ περὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐρέσεως εἴπομεν ἡμεῖς ἀνωτέρω ἀκριβέστερον. Εἰκόνα ὁ Curtius τοῦ ἀγάλματος δὲν ἐδημοσίευσεν. Ἡ δὲ περιγραφή αὐτοῦ καὶ αἱ εἰκασίαι ἐν πολλοῖς διαφέρουσι τῶν ἡμετέρων. Οἱ ἐπαίοντες ἄς κρίνωσι.

τερον τεμάχιον γλυπτικῆς ἐπίσης ἀρχαίας, εἰ μὴ καὶ ἀρχαιοτέρας, εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἀνήκεν εἰς στήλην ὁμοίαν τῆς γνωστοτάτης ἐκείνης τοῦ Ἀριστίωνος, τῆς ἐν τῷ Θησείῳ. Εὐρέθη τοῦτο ἐν τινι οἰκίᾳ τῶν Ἀθηναίων, ἀδελφον πῶς καὶ πόθεν ἐκεῖ κατανησάν, καὶ ἠγοράσθη προπέρουσιν ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογ. Ἐταιρίας. Ὁ λίθος εἶναι λευκός, ὑπογλαυκίζων. Ἔχει ὕψος 0,47, πλάτος 0,38, πάχος 0,10. Εἶναι δὲ τὸ τρίτον περιωθὲν παράδειγμα τῶν τοιούτων μονοπροσώπων ἐπιτυμβίων στήλῶν τοῦ Ἀττικῆς ἔργαστηρίου. Τέταρτον ἀποτελοῦσι παράδειγμα τὰ δύο τεμάχια, περὶ ὧν κατωτέρω ἰδίᾳ θὰ ὁμιλήσω. Πρώτη λοιπὸν ἡ τοῦ Ἀριστίωνος στήλη, σχεδὸν ἀκεραία. Δευτέρα ἄλλη ὁμοία κατὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ κολοβή καὶ εἰς δύο τεμάχια νῦν οὐ προσκολλώμενα ἀλλήλοις σωζομένη. Ταύτης τὸ ἄνω τεμάχιον (τὰ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι περίπου τῶν μέσων πλευρῶν) παρετηρήθη ὑπὸ ΑΙ. Conze τῷ 1858 ἐν τινι ἐκκλησιδίῳ παρὰ τὸ οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων χωρίον Λεβῆ καὶ ἀνασωθὲν ὕστερον ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας ἀπετέθη ἐν τῷ Θησείῳ (ἴδε ἀπεικόνισιν αὐτοῦ ἐν Ἐφημ. ἀρχαιολ. Βερολίνου, ἔτ. 1860, πίν. 135, 2. παράβαλε καὶ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπὸ Kekulé τὸ 1869 ἐκδοθέντι γερμανιστὶ Καταλόγῳ τῶν τοῦ Θησείου γλυπτῶν, ἐν σελ. 143). Δεύτερον τεμάχιον σημαντικὸν τῆς στήλης ταύτης (τὰ ἀπὸ τῶν γονάτων ἕως κάτω μετὰ καὶ τῆς συμφουῶς βάσεως τῆς ἀνεπιγράφου) εὐρέθη πρὸ ἐτῶν ἐν τινι τῶν Ἀθηναίων οἰκίᾳ κατακειμένον καὶ περιελθὸν εἰς κτήσιν τοῦ ἀρχιτέκτονος Κωνσ. Δεινοκράτους ἐδωρήθη παρ' αὐτοῦ τῷ 1871 εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν, κεῖται δὲ νῦν ἐν τῷ Βαρβακείῳ. Τοῦτο, ὅσον ἠξεύρω, εἶναι ἐτι ἀνέκδοτον, πλὴν ἔκτυπον αὐτοῦ λαβὼν ὁ ἐδῶ γυψοπλάστης Ναπολ. Μαρτινέλλης ἐκόμισεν εἰς τὴν περυσινὴν ἔκθεσιν τῆς Βιέννης. Τρίτον παράδειγμα τῶν τοιούτων στήλῶν εἶναι τὸ σήμερον ἐκδιδόμενον τεμάχιον, ὅπερ ὅτε πρῶτον ἐγὼ εἶδα, ἠύχθη νὰ ἦτο τὸ μεσαῖον λεῖπον μέρος τῆς ἀνωτέρω ὡς δευτέρας καταλεχθείσης στήλης, ἀλλ' εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐβεβαιώθη, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἐκείνην, διότι εἶναι ἄλλων διαστάσεων καὶ διαφορετικοῦ λίθου. Καὶ ἐβλάφθη μὲν πρόπαλαι πολὺ ἢ ἐπιφάνειά του, ἀποκεκρουσμένον εἶναι

καὶ τὸ ἐξέχον ποτὲ μετρίως ἐνθεν καὶ ἐνθεν περιθωρίον του καὶ χρώματος δὲν σώζει νῦν οὐδὲν λείψανον (ὡς οὐδὲ τὰ δύο τεμάχια τῆς β'. στήλης), ἄλλως ὅμως ἀποδείκνυται πολὺ περιέργον τέχνης ἔργον. Πᾶς τις θέλει παρατηρήσει πρῶτον, ὅτι τὰ κατὰ τοὺς μῦς ἀπὸ τῶν γλουτῶν καὶ κατωτέρω εἶναι λίαν φυσικῶς καὶ δραστηκῶς ἐκπεφρασμένα διὰ τοῦ γλυφάνου, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοπαρατήρητος φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἐκτὸς τῆς ὀλίγον προκλινοῦς στάσεως, ἢ ὅλως κατὰ κάθετον γραμμὴν παρὰ τοὺς γλουτοὺς τεταμένη χεὶρ μὲ τὴν παλάμην καὶ τοὺς δακτύλους ὄχι συγκεκαμμένους ἀλλ' ἐν ἐντάσει τελείᾳ ἐπικεκολλημένους τῷ μηρῷ, ὅστις σχηματισμὸς τῆς παλάμης καὶ τῶν δακτύλων δὲν ἔχει οὕτως οὔτε ἐν τῇ στήλῃ τοῦ Ἀριστίωνος, οὔτε ἐν τῷ ἐκ Θήρας Ἀπόλλωνι, τῷ ἐν τῷ Θησείῳ, οὔτε ἐν τῷ ἐκ Τενέας τῆς Κορινθίας Ἀπόλλωνι, τῷ νῦν ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας (*), πᾶσι τούτοις ἔργοις τῆς ἀρχαίας τέχνης· καὶ λέγω, ὅτι ἴσως οὕτω ὡς τοῦ ἡμετέρου τεμαχίου τεταμέναι ἦσαν αἱ χεῖρες τοῦ λίαν ἀρχαϊκοῦ ἐκείνου ἀνδριάντος τοῦ Ἀρραχίωνος, ἔργου τῶν ἀμέσως μετὰ τὴν νδ'. Ὀλυμπιάδα χρόνων (πρὸ Χρ. 564), ὃν ὁ Πausανίας εἶδε τὸν β'. μ. Χρ. αἰῶνα σωζόμενον ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Πελοποννήσου καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ (8, 40, 1) τάδε· « οὐ διεστᾶσι μὲν πολὺ οἱ πόδες, καθεῖνται δὲ παρὰ πλευρὰν αἱ χεῖρες ἄχρι τῶν γλουτῶν ». Ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ κλίνω πολὺ νὰ θεωρήσω τοῦτο τὸ τεμάχιον ὡς ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλυπτικῆς μετὰ γε τοὺς λέοντας τοὺς ἐπὶ τῆς πύλης τῶν Μυκηναίων. Ἡ δὲ πατρις ἡμῶν ἔχει τὴν παρηγορίαν ταύτην, ὅτι ἂν τῆς ἀνεπτυγμένης καὶ ἐν ἀκμῇ τελείᾳ τέχνης πολλὰ καὶ καλὰ δείγματα ἀπώλεσεν ἐπηρείᾳ τῶν χρόνων καὶ συλῆσει βαρβάρων καὶ οὐ βαρβάρων, ἔσωσεν ὅμως ὄχι ὀλίγα τῶν παλαιοτάτων, ἐν τοῖς τελευταίοις μάλιστα ἔτεσιν ἀνακαλυφθέντα, καὶ οὕτω τὴν σήμερον ταῦτα ἔχουσα ἀναδεικνύει κατὰ τὸ μέρος

(*) Ὁ ποτὲ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας Πρόξεσχος ἐξήγαγε τοῦτον τῆς Ἑλλάδος λάβρα πρὸ τῆς τελευταίας μεταπολιτεύσεως καὶ τὸν ἐπώλησεν εἰς Μόναχον. Ἐχομεν δὲ αὐτοῦ γύψινον ἔκτυπον ἐν τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ συλλογῇ, ὅπερ ἐχάρισεν εἰς τὴν ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ὁ Ἄλ. Ρ. Παγκαθῆς τῷ 1866.

τοῦτο ὑπερτεροῦντα τῶν ξένων τὰ ἑαυτῆς Μουσεῖα· διότι ὑπάρχουσιν ὄντως ὄχι μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πολλὰ ἄλλα ἐτι ἀξιόλογα ἀρχαιότατα ἔργα γλυπτικῆς, ἐξ ὧν τινα ἄλλοτε ἐπιφυλαττόμεθα νὰ καταγράψωμεν ἐνταῦθα, ἴσως καὶ νὰ ἀπεικονίσωμεν.

Τὰ ἀνωτέρω εἶχομεν γράφει τὸν Ἰούνιον τοῦ 1873, ἵνα συνοδεύσωσι κυρίως δύο μόνον γλυπτὰ ἔργα, ὧν τὴν ἐκδοσιν τότε ὡς ταχίστην ἠλπίζομεν. Ἐπειδὴ δὲ μέχρι σήμερον ἐβράδυνεν ἡ τύπωσις, ἐποίησαμεν νῦν ἐν τῷ ἄρθρῳ μικρὰς μεταβολὰς περὶ λέξεις τινὰς δηλωτικὰς χρόνου καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτο, καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ ὃν ποτὲ δύο μετετρέψαμεν εἰς τρία, ἀφοῦ ἀποφασίσαμεν νὰ συνεκδώσωμεν καὶ τρίτον ἔργον ἀρχαῖόν. Τέλη δηλ. Ἰουλίου καὶ ἀρχὰς Αὐγούστου 1873 εὐρέθησαν ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, καὶ δὴ ἐν ταῖς θεμελίαις τοῦ ἐκεῖ Θεμιστοκλείου περιβόλου, ἐπιγραφή ἐπιτύμβιος ἀρχαῖκή Ξενοφάντου τινὸς καὶ δύο τεμάχια στήλης ἀναγλύπτου ὡσαύτως ἀρχαῖκῆς, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον, ἐφ' οὗ κεφαλὴ νέου ἀγενείου δυσκοροῦντος ἐφάνη εἰς πάντας ὅσοι τὸ εἶδαν τέχνης ἐξαισίας καὶ ἐκδόσεως ἀξία. Τὴν ἐπιγραφὴν ἐξεκώκαμεν εὐθὺς τότε (τῇ 10 Αὐγούστου) ἐν Ἀθηναίου ἔτ. Β'. τεύχ. Β'. σελ. 136 κ. ἐξ. μικροῖς μὲν γράμμασιν ἐν συνόλῳ, προσθέντες δὲ διὰ ξυλογραφίας καὶ ἑνδεκα τὰ μᾶλλον παραλλάσσοντα τῆς συνήθους γραφῆς γράμματα. Εἶπομεν δὲ τότε βραχέως καὶ τὰ ἀναγκαιότατα περὶ τῶν γλυπτῶν τεμαχίων (*) καὶ συνεσχετίσαμεν αὐτὰ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς. Σήμερον δέ, εἰ καὶ ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ ἀπεικόνισμα τῶν δύο τούτων γλυπτῶν τεμαχίων, ὡς καὶ ἡ ἐπιγραφή πανομοιότυπος μετὰ ἐρμηνείας

(*) Ἀνεκινώθη ἡμῖν κατ' αὐτὰς παρὰ τοῦ φίλου Ἀθ. Δημητριάδου, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Βερολινείου Μουσείου ἀγγείῳ τοῦ Ἐπικτιῆτου (ἀρ. 1607 τοῦ καταλόγου τοῦ Gerhard) ὁμοίως κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ νεανίας τὸν δίσκον, περιμένων τὴν στιγμήν καθ' ἣν μέλλει μεταλαβὼν αὐτὸν εἰς τὴν δεξιάν καὶ σχηματισθεὶς ὡς δεῖ, νὰ τὸν ῥίψη. Ἴδε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐπικτιῆτου ἀγγείου παρὰ Panofka, Bilder antiken Lebens, II, 2.

ἐκτενοῦς Γερμανιστὶ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Α. Κιρχόφου καὶ Ε. Κουρτίου ἐν ταῖς Abhandlungen der kön. Akademie der Wissenschaften zu Berlin, 1873 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ὅπερ βιβλίον ἦλθεν εἰς Ἀθήνας μέσα Ἀπριλίου, ἐκρίναμεν ὁμῶς καὶ ἡμεῖς πρέπον νὰ ἐκδώσωμεν πανομοιότυπος διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐνταῦθα τὰ ἀξιόλογα ταῦτα εὐρήματα τῆς ἡμετέρας Ἑταιρίας. Καὶ δὴ ἐν τῷ αὐτῷ πίνακι 71 ὑπ' ἀρ. Γ, α, καὶ Γ, β ἐξετυπώθησαν τὰ ἀπεικασματα τῶν γλυπτῶν, ἐν δὲ τῷ 72 πίνακι ἐξετυπώθη ὡς πιστότατα τὸ ἐνεπίγραφον βᾶθρον τῆς στήλης, σχεδιασθὲν ὑπὸ τοῦ συμβούλου τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας Ἰω. Γ. Παπαδάκη κατὰ τὰς δύο ὄψεις του, τὴν στενὴν πλαγίαν, τὴν ἔχουσαν τὸ ἐπίγραμμα·

Σῆμα πατὴρ Κλε. βουλος ἀποφθιμένῳ Ξενοφάντῳ
θῆκε τὸδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σοφροσύνης.

καὶ τὴν κατ' ἐνώπιον πλατεῖαν, ἐνθα τὰ (Ξενοφάντος Π) ἄ ρ ι ο ς (μετὰ τῆς κατ' εἰκασίαν συμπληρώσεως ἐν ἐνὶ συμμέτρῳ στίχῳ), δηλοῦντα καθ' ἡμᾶς ὄχι τὸν τεχνίτην, ἀλλὰ τὸν ἀπεικονισμένον νεκρόν. Προσέτι ἀπεδόθη εἰς μικροτέρας ἀναλογίας καὶ τὸ ὅλον βᾶθρον οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ ἄνω ἐπιμήκης καὶ ἀνώμαλος κοιλότης, ἡ δὲ διὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς ἀνηκούσης αὐτῷ στήλης. Ὁ λίθος τοῦ τε βᾶθρου καὶ τῶν γλυπτῶν εἶναι λευκός, ἀλλ' ἂν τοῦ αὐτοῦ λατομείου ἢ ὄχι, ἐπέχομεν.

Διὰ τῆς οὕτω γενομένης ὀλοσχεροῦς ἐκδόσεως τῶν τριῶν σωζομένων τεμαχίων τοῦ ἐνός καθ' ἡμᾶς μνημείου ἠθελήσαμεν νὰ παράσχωμεν εἰς τοὺς φιλαρχαίους πάντα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαιτούμενα εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ ἐκδοχὴν καὶ ἐρμηνείαν. Συντείνει δὲ πρὸς τοῦτο νὰ εἴπωμεν ἐτι καὶ τὸ πῶς ἀκριβῶς ἕκαστον τῶν τριῶν αὐτοῦ συστατικῶν τεμαχίων εὐρέθη, διότι ἡμαρτημένως ἐν τῇ Γερμανικῇ ἐκδόσει λέγεται ἐν σελ. 156, ὅτι τὰ 2 ἀνάγλυπτα τεμάχια εὐρέθησαν τῇ 24 Ἰουλίου 1873 ἐν τῷ βορείῳ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ ἐν σελ. 161, ὅτι τὸ ἐνεπίγραφον βᾶθρον εὐρέθη 30 περίπου μέτρα ἀπὸ τοῦ ἀναγλύφου, 45 δὲ μέτρα ἀπὸ τοῦ «ὄρου τοῦ Κεραμεικοῦ» — Τὸ δὲ ὀρθὸν ἔχει οὕτω τὸ ἐνεπίγραφον βᾶθρον ἐξήχθη ἐκ τοῦ πρὸς βορρᾶν τοῖχου τοῦ περιβόλου 25 μέτρα καὶ

80/0, ἀπὸ τοῦ « ὄρου τοῦ Κεραμεικοῦ » ἀνατολικῶς, αὐτόθι δὲ κολλητὰ εὐρέθη καὶ τὸ μικρὸν τεμάχιον τὸ παριστάνον κνήμην· καὶ ταῦτα μὲν τῇ 24 Ἰουλίου, τῇ δὲ 7 Αὐγούστου εὐρέθη τὸ μεῖζον τεμάχιον, τὸ τῆς κεφαλῆς, 15 μόνον μέτρα ἀνατολικώτερον ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς κνήμης, πρὸς τῇ αὐτῇ γραμμῇ τοῦ τείχους, ὡς εἴπομεν ἐν τῷ Ἀθηναίῳ, ἐνθα μόνον ἀριθμοὶ μέτρων ὑφ' ἡμῶν δὲν προσετέθησαν καὶ ἀντὶ τῆς 7 Αὐγούστου εἶναι γεγραμμένον τὸ εἶτα. Ὑπισχνοῦμεθα δὲ τῶρα ἐν τῷ προσεχῶς ἐκδοθησομένῳ τὸ δεύτερον πίνακι τῆς ἀνασκαφῆς νὰ δηλώσωμεν ἐπ' ἀκριβῆς τὰ σημεῖα, ὅπου εὐρέθησαν τὰ τρία τεμάχια. Τότε θὰ φανῆ, νομίζομεν, ὅτι ὁ δεχόμενος, ὡς ποιεῖ ὁ Κούρτιος, τὴν κνήμην καὶ τὴν κεφαλὴν ὡς προσανήκοντα ἀλλήλοις, εὐλογον εἶναι νὰ δεχθῇ καὶ τὸν συσχετισμὸν τῆς ὅλης ἀναγλύπτου στήλης πρὸς τὴν

παρ' ἣ κολλητὰ εὐρέθη ἡ κνήμη ἐπιγραφὴν, ὅπερ ὁμως δὲν ἐδέχθη οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ Κιρχόφιος. Εἰς ἡμᾶς τοῦτο φαίνεται σχεδὸν ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον μάλιστα καὶ τὰ ἐν τῷ ἐπιγράμματι «ἀρετὴ καὶ σαοφροσύνη» εἰς νέον, ὁποῖος ὁ ἀπεικονισμένος, εἶναι ἀρμόζοντα. Τέλος σημειοῦμεν, ὅτι ἐν τῷ τέλει τοῦ ἁ. στίχου τοῦ ἐπιγράμματος μετὰ τὸ Ε ἡ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου εἶναι οἷον ἐπίτηδες ἐξεσμένη εἰς σχῆμα στρογγύλον. Ἴσως ἀπεδοκιμάσθη ἐν ποτε ἐκεῖ χαραχθὲν Ο, ὕστερον δ' ἔμεινεν ὁ τόπος κενός· ὅθεν πιθανὴν θεωροῦμεν τὴν τοῦ Κιρχόφου ἀνάγνωσιν Κλεῖβουλος, ἐκλαμβανομένου δηλ. τοῦ ἀπλοῦ Ε ἀντὶ τῆς διφθόγγου. Ἡμεῖς ἐν τῷ Ἀθηναίῳ εἶχομεν συμπληρώσει Κλε(ὸ)βουλος.

Ἐρ' Ἀθήναις, τῇ 5 Μαΐου 1874.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

Ἄριθ. 441.

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΤΑΦΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Κατὰ τὴν ὁδὸν Κηφισιάς μεταξὺ τῆς Ῥιζαρείου σχολῆς καὶ τοῦ κτισθέντος νῦν πτωχοκομείου οἱ ἰσοπεδοῦντες τὴν ὁδὸν ἀνεῦρον τείχους ὡς δέκα μέτρων λείψανον ἐκ πλίνθων λιθίνων μεγάλων συγκεῖμενον, ὁποῖοι οἱ μιγάδες τοῦ παλαιοῦ περιβόλου τῶν Ἀθηναίων, καὶ τάφους ἀρχαίους πηλίνους καὶ λιθίνους. τῶν λιθίνων τρεῖς ἦσαν παρακείμενοι οὐχὶ κατὰ τὴν αὐτὴν φορὰν, ἀλλ' οἱ μὲν δύο εἶχαν θέσιν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ὁ δὲ τρίτος ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν. ἕκαστος δ' ἦν πεποιημένος ἐξ ἑνὸς πωρίνου λίθου, τὸ δὲ ἐπίθεμα ἑκάστου συνέκειτο ἐκ δύο πλακῶν τοῦ αὐτοῦ λίθου.

Τοῦ ἑνὸς τούτων τὸ περιεχόμενον, ἀνοιχθέντος τῇ 19 τοῦ μηνὸς τούτου, εἶδα χθὲς καὶ ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ περιγράψω αὐτὸ χάριν τῶν φιλομαθῶν, ὡς παρέχον τι νέον τῇ ἐπιστήμῃ. εἶχεν ὁ τάφος ἐντὸς ὀλίγον χῶμα καὶ ὀστάρια ὀλίγα, ἐξ ὧν δὲν ἠδυνήθησαν ἡ δὲ ἐπρόσεξαν νὰ διακρίνωσιν οἱ σκαλίσαντες τὸν τάφον ποῦ ἔκειτο ἡ κεφαλὴ τοῦ νεκροῦ πρὸς δυσμὰς ἢ πρὸς ἀνατολὰς.

ἀγγεῖα δὲ ἐνεῖχεν ἡ λάρναξ ἑνδεκα: ἐξ πήλινα τρία ἀλαβάστρινα, δύο χάλκινα.

Τῶν πηλίνων δύο ἦσαν ταπεινὰ ληκύθια μαύρου, χρώματος, δύο πυξίδια εὐτελεῖ καὶ ἐν σχῆμα μὲν ὑδρίας ἔχον τρίωτον, μικρότατον δὲ καὶ εὐτελέστατον ἄνευ χρώματος καὶ γανώσεως. τὸ μέγιστον δὲ καὶ ἄριστον πάντων ἦν μία πυξίς καλὴ καὶ ὅλως σῶα, ἔχουσα μορφήν δισκοειδῆ, ἧς ἡ διάμετρος 0,172 τοῦ γαλλ. μ. καὶ τὸ ὕψος ἡ πάχος 0,08· περίξ εἶχε κόσμημα ἀνθινὸν ἐρυθρὸν τῶν συνήθων, ἐπάνω δὲ τὸ σκέπασμα εἶχεν ἐρυθρὰς εἰκόνας ἐρώτων καὶ γυναικῶν κοσμουμένων ἐπὶ μελανῆς βάσεως. ἐν τῷ κέντρῳ δὲ τοῦ σκεπάσματος τῆς πυξίδος ἦν μετάλλινον δισκάριον μετὰ κρίκου, ὁ ἀπέτριψέ τις ἀπροσέκτως λαβὼν τῇ χειρὶ μετὰ τὴν εὔρεσιν, καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πάματος τῆς πυξίδος ἡ θέσις αὐτοῦ ἡ κυκλικὴ μετὰ τρύπας ἐν τῷ κέντρῳ μικρᾶς, ὡςπερ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς εἶδαμεν. ἐνέκλειε δὲ ἡ πυξίς αὐτὴ πολλὰ λευκὰ δυσκάρια ψιμυθίου, λίαν κανονικῶς πεποιημένα, ὡς

ἂν ἦσαν ἐν καλουπίῳ ἰδίῳ χυτά. εἶναι δηλαδή ὀλοστρόγγυλα, ἄνω ἐπίκυρτα ὀλίγον, κάτω δὲ ὑπόκοιλα καὶ πάντα ἴσα. τοιαῦτα δὲ εἶναι πάντα τὰ εὐρισκόμενα ἐν τάφοις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ· πλὴν ὅτι τὰ δισκάρια ὅτε μὲν εἰσι παχύτερα, ὅτε δὲ λεπτότερα· σπανίως δὲ εὐρίσκεται τὸ ψιμύθιον κεχυμένον ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ὡς ὕλη ἄμορφος ἢ καὶ ὡς βῶλος. ἢ εἰκῶν δὲ τοῦ ἀγγείου τούτου δὲν παρέχει τι νεώτερον καὶ ἄγνωστον· διότι γυναικῆς καθήμεναι καὶ κάτοπτρα κρατοῦσαι καὶ εὐτρεπιζόμεναι ὑπὸ ἄλλων παρισταμένων, καὶ ἔρωτες κομίζοντες πυξίδας ἢ ταινίας ἢ ἄλλα δῶρα ἵνε συνήθης παρὰστασις ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων τῶν ἀττικῶν πυξίδων. τοιαύτη δὲ τις καθόλου φαίνεται καὶ ἡ παρούσα παράστασις. ἂν ἔχει δὲ τὸ ἀγγεῖον καὶ ἐπιγραφὰς θὰ φανῆ καὶ τοῦτο ἀφοῦ καθαρισθῆ· νῦν δὲ ἐγὼ εἶδα αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ τάφου πίνου κεκαλυμμένον. τὸ σχῆμα δὲ τοῦ ἀγγείου ἵνε λίαν κομψὸν καὶ ὁ πηλὸς αὐτοῦ λίαν καλός. ἐνεῖχε δὲ ἢ πυξίς καὶ βελονοειδὲς τι χάλκινον ἐργαλεῖον μακρὸν ὡς 0,10 καὶ λεπτόν, ὃ ἐγὼ εἶδα εἰς δύο τεμάχια τεθλασμένον.

Τῶν τριῶν ἀλαβαστρίνων σκευῶν τοῦ τάφου τούτου τὰ μὲν δύο ἦσαν τοῦ κοινοῦ καὶ ἐπιμήκους σχήματος τορεύματα, τὸ δὲ τρίτον πυξίς ὁμοία μὲν ἐξωτερικῶς βλεπομένη κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὴν ἀνωτέρω πηλίνην, περιεργότερον δὲ τετορνευμένη· διότι τοῦ σκεπάσματος τὰ χεῖλη δὲν εἰσχωροῦσιν εἰς ἐντομὴν μικρὰν πεποιημένην ἔξω περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ἀγγείου ὡς ἐν ἐκείνῃ, ἀλλὰ κατέρχονται μέχρι τῆς βάσεως τοῦ σώματος τῆς πυξίδος οὕτως ὥστε ἀφοῦ ἀνοιχθῆ φαίνεται ὡς νὰ συνέκειτο τὸ ὅλον ἐκ δύο ἀγγείων ἐπιτεθειμένων οὕτως ὥστε τὸ ἄνω εὐρυχωρότερον νὰ σκεπάζῃ ἀκριβῶς τὸ κάτω καὶ ἔξωθεν νὰ μὴ διακρίνηται· ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς, ἀλλὰ νὰ φαίνεται τὸ ὅλον ὡς εἰς δίσκος. αἱ ἀλαβάστριναι πυξίδες τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ὧν πολλὰς εἶδα, ἔχουσι συνήθως τὸ σχῆμα τῆς ἄνω εἰρημένης πηλίνης, ὅτε μὲν ὅλως ὁμοίον ὅτε δὲ ὀλίγον παραλλάσσον· τοιοῦτον δὲ σχῆμα ὁποῖον ἢ παρούσα πυξίς ἔχει δὲν εἶδα ἄλλοτε ἔξ ἀλαβάστρου, ἐκ πηλοῦ ὁμως πολλάκις καὶ ἐξ Ἀττικῆς καὶ ἐκ Κορίνθου καὶ συνηθέστατα ἐκ Βοιωτίας. ὅλη δὲ ἢ παρούσα πυξίς ἵνε

τορνευτὴ ἐκ δύο τεμαγίων μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ λεπτότητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ μάλιστα τῆς προεξεχούσης τοῦ σώματος ἄνω καὶ κάτω στεφάνης· ἐπάνω δὲ τὸ σκέπασμα ἔχει φανερά ἴχνη χρυσώσεως, καὶ τοῦτο πρωτοφανὲς ἐμοὶ εἰς ἀλαβαστρίνας πυξίδας. ἴσως ἀναφανῶσι καὶ εἰκόνες ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος μετὰ τὴν καθαρῶν· τρύπαν δὲ ἐν τῷ μέσῳ δὲν ἔχει τὸ σκέπασμα τοῦτο, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἀλαβαστρίνων πυξίδων, ὅσας εἶδα. περὶ τὸ σῶμα τῆς πυξίδος, ὅπερ ἐστὶ τοῦ σκεπάσματος συνέχεια, ὡς εἶπα, σώζεται γραπτὸν κόσμημα ζωηροῦ κοκκίνου βαθέος χρώματος, ἄνθη ἐν ἑλικί παρέρχον. χρώμασι δὲ ἐπληθισμένας ἀλαβαστρίνας πυξίδας εἶδα καὶ ἄλλας πολλάκις καὶ πιθανῶς ἀπασαι εἶχαν καὶ ἐξεπλύνθησαν ἢ τῷ χρόνῳ ἢ ὑπὸ τῶν ἀπροσέκτων εἰς τοιαῦτα τυμβωρύχων.

Ἀλαβάστρινα σκευὴ ἐπιμήκη τῶν συνήθων εὐρίσκονται πολλὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, πυξίδες δὲ τροχοειδοῦς σχήματος εὐρέθησαν μέχρι τοῦδε, ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, ἐν Ἀθήναις, ἐν Μεγάροις, ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν Κορίνθῳ, ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ πλεῖστα, ἀκομψότεραι δὲ, ἐν Κρήτῃ. καὶ ἄλλου περιεργότερου σχήματος ἀλαβάστρινα ἀγγεῖα εὐρέθησαν ἐν Ἀττικῇ καὶ μάλιστα κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν ὁδῷ Κηφισίας πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν. περιεργότατον δὲ σχῆμα εἶδα ἐν ἔξ Ἀττικῆς καὶ πολλὰ ἐκ Βοιωτίας τοιόνδε· δισκοειδὲς βάσις ἐπὶ τριῶν μικρῶν κυβικῶν ποδῶν στηριζομένη συνέχεται μετὰ ποδὸς ὑψηλοῦ ἔξ ἐνὸς τεμαχίου ἀλαβάστρου μετὰ τῆς βάσεως τετορνευμένου· ἐπὶ τούτου τοῦ ποδὸς ἔπειτα ἐναρμόζεται ἐν ἐμβόλῳ καὶ ὁπῆ τὸ σῶμα ἀγγείου ἔξ ἐτέρου τεμαχίου ὁμοιονκρατῆρι βοιωτικῶ τῶν κομψῶν. ἄνω δὲ ἔχει ἀκριβῶς ἐναρμοζόμενον (πολλάκις καὶ μετὰ δύο ὑποχωρούντων ὀδόντων) σκέπασμα μετὰ ὑψηλῆς καυλοειδοῦς λαβῆς περιέργως τετορνευμένης· τὸ κάτω δὲ μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἀγγείου καὶ τὸ ἄνω περικοσμεῖται διὰ προεξεχούσης ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου τετορνευμένης στεφάνης καὶ γίνεται τὸ ὅλον σχῆμα λαγυρὸν καὶ κομψόν. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα, ὅσα εἶδα, ἦσαν ἔξ ἀλαβάστρου, ἐν δὲ μόνον, καὶ τοῦτο ἐκ Βοιωτίας, ἢ ἐκ πηλοῦ ἀχρωματίστου ἀλλὰ στιλπνοῦ. τὰ ἀγγεῖα ταῦτα ἦσαν χρώμασι ἐπληθισμένα, ὡς πολλάκις εἶδα ἴχνη ἐν

δὲ ἐκ Βοιωτίας εἶχε ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατὰ τὴν κοιλίαν ἀρματηλάτην, ἐρυθροῦ χρώματος, ὅσον ἐνθυμοῦμαι· ὡς δ' ἤκουσα ἠγόρασεν αὐτὸ ὕστερον ἢ ἀρχαιολογικῆ ἑταιρίᾳ.

Ὅταν τις βλέπῃ τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα ἐν Ἑλλάδι, νομίζει ὅτι εἰσὶν ἔργα τῆς Φλωρεντίας νέα· διότι μὲ ταῦτα τῷ ὄντι ὁμοιάζουσι πολὺ· ἀλλὰ τὰ ἑλληνικὰ ἀλαβαστρίνα ἀγγεῖα εἰσι πολλῶ λεπτότερα καὶ κομψότερα ἐξαιρησμένα, πλὴν τῶν κρητικῶν.

Ὁ χρόνος τῆς ποιήσεως τῶν τοιούτων ἀγγείων πολὺν χρόνον μὲ ἐβατάνιζε καὶ οὐδέποτε κατῴρθωσα νὰ μάθω τι ἀκριβὲς παρὰ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν τυμβωρύχων· ψεύδονται γὰρ συνήθως οἱ πλεῖστοι καὶ ἀποκρύπτουσι καὶ τὸν τόπον τῆς εὑρέσεως καὶ τὰ συνευρεθέντα. ἢ τοῦ ἀνωτέρω οὖν εἰρημένου τάφου ἀνακάλυψις παρέσχε μοι φῶς· διότι ἡ ἀλαβαστρίνη πυξίς περὶ τῆς λέγω εὑρέθη ἐν τῇ αὐτῇ λιθίνῃ λάρνακι μετὰ τῆς πυξίδος τῆς ἐχούσης ἐρυθρὰς γραφὰς ἐπὶ μελανῆς βάσεως· αὕτη δὲ δὲν φαίνεται νεωτέρα τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ· καὶ ἡ κατασκευὴ λοιπὸν τῶν τοιούτων ἀλαβαστρίνων σκευῶν δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸν τρίτον τοῦλάχιστον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. περίεργος δὲ ἔνε καὶ ἡ ἀχρωμάτιστος ὑδρία ἢ μικροσκοπική, ἢ συνυπῆρχεν ἐν τῷ τάφῳ μετὰ τῶν δύο πυξίδων καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων· διότι φαίνεται ἐσχάτης παρακμῆς καὶ ἀμελείας ἔργον· καὶ βλέπει τις ἐκ τούτου πόσον διαφέρουσιν ἔργα τῶν αὐτῶν χρόνων, ὡς πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ἀφοῦ συνευρέθησαν ἐν τῇ αὐτῇ λάρνακι. τὰ δύο μαῦρα ταπεινὰ ληκύθια οὐδὲν περίεργον παρέχουσιν εἰς σημείωσιν ἐνταῦθα, πλὴν ὅτι ἡμαρτημένως λέγονται, ὡς ἐγὼ νομίζω, τὰ τοιαῦτα ἀρύβαλοι μὲν ὑπὸ τῶν λογίων, δακρυρρόα δὲ ὑπὸ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, ὧν τις ἐν Κυθήροις ἐγγράψας ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοιοῦτου ἀγγείου πρὸ ἐτῶν τὰς λέξεις δ α κ ρ ὺ ω ν

ῥ ο ἢ ἐξηπάτητέ τινα τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγων νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἀγγείου ὡς γνησίαν καὶ νὰ εἰκτολογήσῃ παράδοξα.

Τὸ κάτοπτρον τὸ συνευρεθὲν ἐν τῷ τάφῳ ἔνε χάλκινον λίαν ἐμβριθές· ἡ διάμετρος αὐτοῦ 0,19 γαλλικοῦ μέτρου· ἔχει δὲ καὶ λαβὴν χαλκίνην καὶ ἐπὶ τῆς ρίζης τῆς λαβῆς ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα τῶν συνήθων ἐν κατόπτροις ἐλικοειδὲς κομψόν· ἡ λαβὴ ἀπολήγει εἰς ὄξυ ὀβελισκοειδὲς ἔμβολον ὡς περ καρφίον· εἶχε δὲ περικάλυμμα ἐλεφάντινον ἢ λαβὴν, οὗ δύο τεμάχια εὑρεθέντα ἐν τῷ τάφῳ συνῆρμοσα καὶ ἐπίσθη ὅτι ἐκεῖθεν ἀπεχωρίσθησαν· καὶ τὸ κάτοπτρον δὲ συντελεῖ εἰς προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου τοῦ τάφου καὶ τῆς ἀλαβαστρίνης πυξίδος, καλῆς τέχνης ὄν· πᾶν δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ τάφου ἀποδεικνύει γυναῖκα τὴν ἐντεθαμμένην καὶ δὴ ἐκ τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Καὶ πέρυσιν αὐτόθι καὶ ἄλλοτε εὑρέθησαν τάφοι, κατὰ σειρὰν εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ εἰς Κηφισίαν καὶ ἀπέναντι τῆς Ῥιζαρσίου σχολῆς· εἰσὶ δὲ οἱ τάφοι καὶ ἐνταῦθα, ὡς συνήθως ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐντὸς τοῦ ἐσκαμμένου βράχου ἐμβεβλημένοι, οὐχὶ ἐντὸς χαλαροῦ χώματος, ὡς σπανιώτερα εὐρίσκονται καὶ εἰς τόπους, ὅπου ἐπάλληλα διαφόρων χρόνων μνήματα κεῖνται· ὡς δ' ἐκ τῶν τάφων τούτων φαίνεται, ἡ νέα ὁδὸς καίται ἐπὶ τῆς φορᾶς ἀρχαίας ὁδοῦ ἐνταῦθα τοῦλάχιστον· εὑρέθησαν δὲ ἄλλοτε καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ ἐν τῇ Ῥιζαρσίου σχολῇ τάφοι, ὡς καὶ νῦν μαρτυροῦσι ἐπιγραφαὶ στηλῶν καὶ βάσεις αὐτῶν αὐτόθι ἀποκείμεναι, ὧν ἐξέδωκα ἄλλοτε τὰς περιεργότερας ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἀπριλίου 1874.

Ἄθαν. Σ. Ρουσόπουλος.

Ἄριθ. 442.

-
 ἀπ'] Αἰ[νι-
 άνων διὰ παντός καὶ τὰ λοιπὰ τίμια, ὅσα κ]αὶ τοῖς ἄ[λ-
 λοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ]κοινοῦ τῶν Αἰ-
 νιάνων δίδονται. Ἐγγυοὶ τὰς προ]ξενίας κατὰ τὸν ν[ό-
 5 μον οἷ τε Αἰνιάρχαι Ἄγιος Τολμ]αίου, Ἴππαρχος Βουθῆ]ρα,
 Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδ]ας Κυδολάου, Νικόλαος
 Μενε καὶ]σθένης Κλεοσθένης, Ἄ-
 [7]
 Θεός τύ]χαν ἀγαθάν.
 Αἰνιάρχούτων] Ἄγιος τοῦ Τολμαίου τὸ τρίτον, Ἴπ[πά-
 10 ρχου τοῦ Βουθῆ]ρα, Μοσχίωνος τοῦ Σιττύρα τὸ δεύ[τε-
 ρον, Σπερχίδ]α τοῦ Κυδολάου, Νικολάου τοῦ Μενε
 Ἐπειδὴ]άτιος Γναθίου Κορκυραῖος, εὔνοος καὶ εὐχρη-
 στος γενόμενος τοῖς Αἰνιάνοις, διατελεῖ ἐμ πᾶν τὸ παρακ[α-
 λούμενον ἐπιδίους αὐτὸς αὐτὸν προθύμως, σπουδᾶς καὶ φ[ι-
 15 λοτιμί]ας οὐθὲν ἐνλείπων, ἔδοξε τοῖς Αἰνιάνοις, δεδόσ[θαι
 αὐ]τῷ προξενίαν τε καὶ πολιτείαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰ[νι-
 άνων καὶ γᾶς ἐνκτησιν καὶ οἰκίας ἐν τᾷ Αἰνίδι καὶ ὑπάρχε[ιν
 αὐτῷ τε καὶ τοῖς τούτου ἀσφάλειαν καὶ πολέμου καὶ εἰ[ρά-
 να]ς τὰ ἀπ' Αἰνιάνων διὰ παντός καὶ τὰ λοιπὰ τίμια, ὅσα κ[αὶ
 20 τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν
 Αἰ]νιάνων δίδονται. Ἐγγυοὶ τὰς προξενίας κατὰ τὸν ν[ό-
 μ]ον οἷτε Αἰνιάρχαι Ἄγιος Τολμαίου, Ἴππαρχος Βουθῆ]ρ-
 ρα, Μοσχίων Σιττύρα, Σπερχίδ]ας Κυδολάου, Νικό-
 λος Μενε[. κ]Αἰ Χαριγένης, Κλεόστρατος ο[Ι
 25 ΜνάσΩΝΟ]ς

Εἰς τὰ λείψανα τῶν δύο συντόμων προξενικῶν ψηφισμάτων τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων τὰ εὐρεθέντα ἐν Ὑπάτῃ καὶ ἀντιγραφέντα ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ῥόσος τῷ 1834 μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ δημοσιευθέντα ὑπὸ Karl Keil (ἐν Archäolog. Aufs. τόμ. 2 1864 σελ. 467) προστίθενται νῦν τὰ λείψανα δύο ἄλλων ἐκτενεστέρων προξενικῶν ψηφισμάτων, διασωθέντα ἐπὶ λίθου ἀνορυχθέντος τὸ φθινόπωρον τοῦ 1873 ἐν Ὑπάτῃ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου.

Τὴν ἀνόρυξιν τοῦ λίθου ἀνήγγειλεν ὁ διδάσκαλος τοῦ ἐν Ὑπάτῃ Ἑλληνικοῦ σχολείου Π. Πανόπουλος καὶ ἔπεμψε τοῦ λίθου ἀντίγραφον κεφαλαίοις γράμμασι γεγραμμένον, εἶτα δὲ διορθώσεις

εἰς αὐτὸ καὶ ἐξ ὁδηγίας ἀποτυπώματα ἐπὶ χάρτου κείμενα νῦν ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας (πρ. 8266 Ὀκτώβρ. 1873 482/2r).

Τὰ ἀποτυπώματα ταῦτα τοῦ κυρίου Πανοπούλου παρέσχον ἀσφαλῆ καὶ ἀναμφίβολον τὴν ἀνάγνωσιν πάντων τῶν ἐν τῷ λίθῳ διασωθέντων, οἷα δημοσιεύεται ἀνωτέρω μικροῖς γράμμασι μετὰ τῶν πιθανωτάτων συμπληρώσεων, πλὴν τῶν ἐν τῷ 24 στίχῳ Α καὶ Ι καὶ τῶν ἐν τῷ 25 στίχῳ ΩΝΟ τῶν κεφαλαίοις γράμμασι σεσημειωμένων, ἅτινα ἐν μὲν τοῖς ἀποτυπώμασιν εἶναι ἀσαφῆ καὶ ἀμφίβολα, ὑπάρχουσι δὲ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ διδασκάλου. Τοῦ δὲ ἐν τῷ 14 στίχῳ ἐπιδίους ἔχουσι τὸ ἴδιον τὰ ἀποτυπώματα, ἀλλ' οὕτως προσκεκολλημένον

εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν τοῦ Δ, ὥστε φαίνεται σφάλμα τοῦ λιθοξόου μᾶλλον ἢ ἰδιωτισμὸς διαλεκτικός καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐπιδοῦς ἢ μᾶλλον νὰ διορθωθῇ ἐπιδιδούς. Καὶ ἐν τῷ 19 στίχῳ τὰ ἀποτυπώματα δεικνύουσι σαφῶς ΤΑ, ὅπερ ἠθέλωμεν κάλλιον ΤΑΝ, ἵνα συμφωνήσῃ πρὸς τὸ ἀσφάλειαν.

Κατὰ τὰ ἀποτυπώματα οἱ πρῶτοι 7 στίχοι εἶναι ἀραιότεροι τῶν ἐπομένων, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι τὰ ψηφίσματα δὲν ἐγράφησαν συγχρόνως. Μεταξὺ δὲ τοῦ 7 καὶ τοῦ νῦν 8 στίχου ὑπάρχει διάστημα κενόν, ὑποδεικνύον, ὅτι παρενέπιπτε μεταξὺ αὐτῶν στίχος, μὴ προβαίνων μέχρι τέλους, εἰς ὃν κατέληγε τὸ πρῶτον ψήφισμα. Τὰ δὲ γράμματα ἐν τῷ λίθῳ δὲν κεῖνται στοιχηδόν, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα εἶναι παχύτερα οὕτως, ὥστε φαίνονται τινα, λ. χ. τὸ Υ, τὸ Χ, συγχείμενα ἐκ σφηνῶν ἢ τριγῶνων συμπίπτόντων κατὰ τὴν κορυφήν.

Αἱ συμπληρώσεις τῶν λειψάνων δὲν ἔχουσι ἀνάγκην λόγων. Τὸ αἰνιαρχούντων, ὅπερ εἰςηγήγομεν εἰς τὸν λίθον (στίχ. 9), χορηγεῖται ὑπὸ τῆς λέξεως Αἰνιάρχαι (στίχ. 22), αἱ δὲ λοιπαὶ συμπληρώσεις χορηγοῦνται ὑπὸ τῶν ψηφισμάτων αὐτῶν. Περὶ δὲ τῶν διαλεκτικῶν «Αἰνιάνοις» καὶ «ἐμ π ἄ ν τὸ παρακαλούμενον» παραπέμπομεν εἰς τὸν H. L. Ahrens (de gr. ling. dialectis I σελ. 236, II σελ. 230 καὶ 239).

Ἐκ τῶν ψηφισμάτων τούτων μαθάνομεν νῦν, ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων ὠνομάζοντο Αἰνιάρχαι, ἦσαν δὲ πέντε τὸν ἀριθμόν. Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῷ 17 στίχῳ κειμένων ἐν τῷ Αἰνίδι, ὧν ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀναμφισβήτητος, μαθάνομεν, ὅτι ἡ χώρα τοῦ κοινοῦ ὠνομάζετο Αἰνίς, οὐχὶ Αἰνία, ὡς ἤθελε τις ἴσως νομίσει. Περὶ τοῦ γράμματος Δ ἐν τῇ λέξει Αἰνίδι μηδεὶς ἀμφιβαλλέτω, διότι τὰ ἀποτυπώματα εἶναι εὐκρινῆ ἐνταῦθα. Σημειοῦμεν δὲ τοῦτο μετὰ τῶσάτης λεπτομερείας, διότι λυπηρὸν εἶναι νὰ βλέπη τις τὰς πολυτίμους ἐργασίας τῶν εἰς τὰ ἐπιγραφικὰ ἐνασχολουμένων ἀνδρῶν ἀσχημιζόμενας διὰ σφαλμάτων προερχομένων ἐκ τῆς ἐπιπολαίου τῶν λίθων ἢ ἀποτυπωμάτων παρατηρήσεως ἢ ἐξ εἰκασίῶν μὴ στηριζομένων εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν λίθων γραφήν. οὕτω μετὰ λύπης εἶδομεν κατ' αὐτὰς τοὺς ἐκ Ταινάρου λίθους, οὓς ἐδημοσιεύσαμεν μικροῖς

γράμμασιν ἐξ ἀποτυπωμάτων ἐν τῇ ἐφημερίδι Παλιγγενεσία (Σεπτ. 1868 ἀριθ. 1501) ἐκτεδομένου κεφαλαίως γράμμασιν ὑπὸ Paul Foucart ἐν τῇ τοῦ Le Bas συλλογῇ (inscr. gr. et latin. 2me partie supplément ἀριθ. 255 α καὶ 255 β σελ. 518) καὶ ἔχοντας ἀμφοτέρους τὴν δασεῖαν τετράγωνον μετὰ γραμμῆς ὀριζοντείας ἐν τῷ μέσῳ, εἰ καὶ εἶδε τὰ ἀποτυπώματα ὁ C. Blondel καὶ ἀντέγραψεν, ὅσον ἐνθυμούμεθα, ὁ A. Dumont, ἡμεῖς δὲ ἐσημειώσαμεν τὸ διάφορον σχῆμα τῆς δασείας ἐν τοῖς μικροῖς γράμμασιν ἀντιγράφοις, ἐν οἷς φαίνεται, ὅτι ἐν μὲν τῷ τῆς Νεαρέτης λίθῳ, ἐν ᾧ τὸ ἦτα γράφεται διὰ τοῦ Ξ ψιλῶ, ἡ δασεῖα ἔχει σχῆμα τετράγωνον μετὰ τομῆς ὀριζοντείας ἐν τῷ μέσῳ, ἐν δὲ τῷ τοῦ Ἡρακλείδου λίθῳ καὶ τὸ ἦτα καὶ ἡ δασεῖα ἔχουσι τὴν αὐτὴν μορφήν, ἣτις εἶναι ἡ τοῦ κεφαλαίου ἦτα. Νῦν δὲ καὶ οἱ λίθοι εὐτυχῶς εἰς Ἀθήνας μετακομισθέντες καὶ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς παιδείας ὑπάρχοντες μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ τὴν διαφορὰν ταύτην τοῦ σχήματος τῆς δασείας ἐν τοῖς δυοῖν λίθοις. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ περὶ τούτων.

Ὁ δὲ πρόξενος . . ἄτιος Γναθίου Κορκυραῖος, περὶ οὗ ἐγένετο τὸ δεύτερον ψήφισμα, μένει ἡμῖν κατὰ τὸ κύριον ὄνομα ἄγνωστος, ἀλλ' οὐχ ἦττον μᾶς διδάσκει τὰς σχέσεις τῶν Αἰνιάνων μετὰ τῶν Κερκυραίων. Ἐγγυοὶ δὲ καὶ τῶν δύο προξενίων εἶναι ἐν τοῖς ψηφίσμασι τούτοις οἱ Αἰνιάρχαι αὐτοὶ καὶ μετ' αὐτῶν δύο ἄλλοι ἄνδρες, ὧν ἡ κοινή ὀνομασία, ἐὰν ὑπῆρχε, δὲν ἐσώθη. Ὁμοίως ἐν ψηφίσματι προξενικῷ τῶν Ὑπαταίων, ἐκδοθέντι ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ (Π. Α. ἀριθ. 823—Ραγκ. Ant. Hel. ἀριθ. 748) ἔγγυοι τῆς προξενίας ἀναγράφονται οἱ ἄρχοντες· ἂν δὲ μετ' αὐτοὺς εἶπετο «καὶ δημ[όται]», ὡς εἰκάζει ὁ Ραγκαβῆς μεταβαλὼν τὸ γράμμα Η τοῦ πανομοιότυπου τῆς ἐφημερίδος εἰς Ο, εἰ καὶ φαίνεται πιθανόν, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν ἀρμόζει, νομίζομεν ἀμφιβολίαν δὲ διεγείρει καὶ ὁ λίθος αὐτός, ἂν ὑπῆρχε κοινή τις ὀνομασία τῶν 2 ἀνδρῶν, μὴ ὑποδεικνύων τὸ ἀνάλογον διάστημα εἰς τὰς δύο θέσεις. Ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥὸς ἀντιγραφείοι ψηφίσμασι τῶν Αἰνιάνων ἔκειντο, φαίνεται, πρῶτον οἱ δύο ἔγγυοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Αἰνιάρχαι, ἀλλ' ἴσως διὰ τὴν χρονολογίαν τῆς προξενίας, μὴ ὑπάρχουσαν ἐν τῇ ἀρχῇ.

Τούτων ἕνεκα ἐν τῇ συμπληρώσει τοῦ μέρους τοῦ-
του τοῦ λίθου περιωρίσθημεν εἰς μόνον τὸν ΚΑΙ,
εἰς ὃν ὀδηγοῦσι, νομίζομεν, τὰ γράμματα ΑΙ (στίχ.
24), ἀφίνοντες εἰς τοὺς μέλλοντας λίθους νὰ μᾶς
φωτίσωσι περὶ τῆς κοινῆς ὀνομασίας τῶν λοιπῶν
ἐγγύων.

Τοῦ δὲ ἐν τῷ 6 στίχῳ ὄνομα τοῦ πρώτου τῶν
ἐγγύων ἦν ἴσως Κλεοσθένης, ὡς τὸ τοῦ πατρὸς αὐ-
τοῦ ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἐτολήσαμεν νὰ συμπληρώ-
σωμεν αὐτό, εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐκάμαμεν χρῆσιν τῆς
τοιαύτης συμπληρώσεως. Διότι πρόσφατον ἔχομεν
παράδειγμα, ὅτι ἡ τοιαύτη συμπλήρωσις δὲν εἶναι
ἀσφαλῆς πάντοτε. Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις εὑρε-
θείσῃ ἐπιγραφῇ περὶ τοῦ Ἡρώος Ἰατροῦ, ἣτις ἐδη-
μοσιεύθη ἐν τῇ ἐν Βερολίῳ ἐκδομένη ἐφημερίδι
Hermes (τόμ. 8 1874 σελ. 350), συνεπληρώθη
μὲν ὑπὸ G. Hirschfeld κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον

Ἡρωι ἰα[τρῷ
Εὐκλῆς Εὐ[κλέους
Κεφα[λῆθεν
ἀνέθ[ηκεν

ἀλλὰ τὸ ἐλλεῖπον τεμάχιον διασωθὲν παραδόξως
καὶ ὑπάρχον νῦν μετὰ τῶν λοιπῶν τεμαχίων ἐν
τῷ μουσεῖῳ διδάσκει, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ Εὐ-
κλῆς Εὐνόμου. Σημειωθῆτω πρὸς τούτους,
ὅτι τὰ τεμάχια πάντα εὑρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀθη-

νᾶς ἀπέναντι τῆς βρύσεως τῆς τοῦ Βορέα καλουμέ-
νης οὐχὶ μακρὰν τοῦ ἐκκλησιδίου τῆς ἁγίας Μαύ-
ρης τοῦ ἄλλοτε ἐν τῇ ὁδῷ ὑπάρχοντος (ὄρα Mom-
msen Ath. Christ. πίν. 6'. 169).

Τελευταῖον παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ τὰ ψηφίσματα
ταῦτα τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων δὲν δύνανται νὰ
ὀρίσωσιν ἀκριβῶς ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν
ἀνήκουσι, καὶ νὰ μᾶς διδάξωσιν ἐποχὴν τινα ἄγνω-
στον, καθ' ἣν ὑπῆρχεν ἔτι τὸ κοινὸν τοῦτο. Δὲν
πρέπει μὲν ἕνεκα τῆς γραφῆς τὰ ψηφίσματα νὰ τε-
θῶσι πρὸ τῆς ὑπὲρ τοῦ Κασσάνδρου τιμητικῆς ἐπι-
γραφῆς, ἐν ἣ τὸ κοινὸν τῶν Αἰνιάνων ἀναγέγρα-
πται μετὰ πολλῶν ἄλλων κοινῶν παρακειμένων
(ὄρα Gerhard's Archäolog. Zeit. 1855 N° 75),
ἀλλ' ἴσως δὲν πρέπει νὰ τεθῶσιν οὔτε μετὰ τὴν
τῶν Γαλατῶν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα (279 π.
Χ.). Διότι πάνυ πιθανὸν εἶναι, ὅτι πρὸ τῆς εἰς-
βολῆς ταύτης τὸ κοινὸν τῶν Αἰνιάνων εἶχε δια-
λυθῆ, ἀναγκασθέντων τῶν Αἰνιάνων ὑπὸ τῶν Αἰ-
τωλῶν νὰ προστεθῶσιν εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτῶν
καὶ νὰ μετονομασθῶσιν Ἰπαταῖοι ἐκ τῆς πόλεως
αὐτῶν Ἰπάτης, ἣτις μετὰ ταῦτα πολλαχοῦ παρὰ
Πολυβίῳ μνημονεύεται εἰς τὰς τῶν Αἰτωλῶν μετὰ
τῶν Ῥωμαίων ἐριδας (ἀνάγν. τὰ ὑπὸ Ῥόδου περὶ τοῦ
κοινοῦ τῶν Αἰνιάνων προταχθέντα εἰς τὰ ψηφί-
σματα ε. α. α. σελ. 400 κ. ε.).

Π. Εὐστρατιάδης.

Ἄριθ. 443.

Θεός. Ἀγαθὰ τύχα. Ἀρχοντας Ὀρθομενείδα ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν
Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, συντελοῦσιν δὲ ἐν Ὀ-
ποῦντι· ἐπειδὴ Σωτέλης Σωσίνου ἀνὴρ καλὸς κάγαθος διὰ προγόνων
8 εὔνοους ὑπάρχων τοῖς τεχνίταις καὶ λέγων καὶ πράσων τὰ συ[μ]φέρ[ον]-
τα καὶ καθ' ἰδίαν ἐκάστῳ κ[α]ὶ κατὰ κοινὸν πάσα τῶ συνόδοι, ἀ[π]όδει-
ξιν τὰς καλλίσταν ποι[ο]ύμενος τὰς ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας
καὶ τὰς ποτὶ τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν εὐνοίας, ὁμοίως δὲ καὶ [ἀ-
γυιὰ αὐτοῦ Ξενο[λό]α] ΑΜΕινία ἐν τῇ ἀνιερῶσει, ἧ ἐποιήσαντο
τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Μούσαις, πρόνοιαν ἐ[ποι-
10 ἧσαντο κατὰ κοινὸν τῶν ἀρίσταν ὑπὲρ τῶν συνόδου τῶν [τε-
χνιτῶν, διασαφήσαντες] ἐν τῇ ἀνιερῶσει, ὅπως καθ' ἕκαστον
ἐνιαυτὸν λαμβάνῃ ἡ σύνοδος τῶν τεχνιτῶν ἀργύριον θ[υ-
σίας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Μούσαις· ὅθεν

15 διὰ πάντα τὰ προειρημένα φιλοφρόνως ἡ σύνοδος ἀποδεξα-
μένα τὰν [ἐπαγγελίαν] Σωτέλεος καὶ Ξενόλας, ἐκάλεσε . . .

.
.

Τὸ ψήφισμα τοῦτο τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας τῶν ἐν Ὀποῦντι διεσώθη » ἐπὶ στήλης λευκοῦ μαρμάρου ἐχούσης ἀέτωμα, ἣτις ὑπάρχει ἐντετειχισμένη ἄνωθεν τῆς αὐλείας θύρας τῆς διαλελυμένης μονῆς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ ἐπιλεγομένου τοῦ Κάρκαρη, κειμένης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λοκρίδος ἐν τῷ δήμῳ Ἐλατείας ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ζέλι, ἀφ' οὗ ἀπέχει δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν ἢ 4 χιλιόμετρα (ὄρα τὸν γεωγραφικὸν πῖνακα τῆς Ἑλλάδος, Carte de la Grèce, τὸν ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου τῶν Γάλλων συνταχθέντα καὶ κοσμοῦντα ἅπαντα σχεδὸν τὰ γραφεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους δημόσια καὶ δημοτικά).

Ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου Ἀταλάντης Πάτροκλος Κανακᾶς, μεταβὰς κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας εἰς τὴν μονὴν ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ δημοδιδασκάλου Κατσιφα, ὅστις ἐγνώριζε τὸν λίθον, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐπεμψεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τρία ἀποτυπώματα ἐπὶ χάρτου πᾶν εὐκρινῆ.

Ἀπὸ τῶν ἀποτυπωμάτων τούτων, τὰ ὁποῖα κεῖνται νῦν ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ ὑπουργείου (πρωτ. 5337 1873 482/1), ἀνεγνώσθησαν καὶ μετηνήχθησαν μικροῖς γράμμασι κατὰ τὴν κοινὴν γραφὴν πάντα τὰ ἀνωτέρω τοῦ ψηφίσματος τὰ ἐκτὸς τῶν ἀγκυλῶν κείμενα, ἐν οἷς ἐτηρήθησαν πᾶσι αἱ ἀνωμαλῖαι καὶ ἰδιοτροπῖαι τοῦ λίθου (ὄρα στίχ. 4, 5, 12). Ἐκ τῶν ἐν ἀγκύλαις κειμένων ἡμετέρων συμπληρώσεων ἢ ἐν τῷ 15 στίχῳ ἐλήφθη ἐκ τοῦ ὁμοίας ὑποθέσεως Θηραίου λίθου τοῦ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ὅρος δημοσιευθέντος (Inscr. gr. ined. ἀριθ. 198—Ραγκ. Ant. Hel. ἀριθ. 764), ἐνθα κεῖται « ἀποδεξαμένους τὴν ἐπαγγελίαν ». Τοῦ δὲ ἐν τῷ 8 στίχῳ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τῆς Ξενόλας Ἀμεινία ἀνιχνεύονται μετὰ δυσκολίας τὰ τρία πρῶτα γράμματα.

Ἡ στήλη εἶναι τὸ κάτω μέρος κολοβή, τὰ δὲ γράμματα ἔχουσι τὰ ἄκρα κεκοσμημένα κε-

ραίαις (arices), τὸ δὲ Λ ἔχει καὶ τὴν τομὴν γωνιώδη, οὔτε δὲ στοιχηδὸν κεῖνται ἐν τῇ στήλῃ. Ἐκ δὲ τοῦ 2 στίχου μαθάνομεν, ὅτι ὁ λίθος εἶναι ἐξ Ὀποῦντος καὶ ἐκεῖθεν μετεκομίσθη εἰς τὴν μονὴν καὶ ἐντετειχίσθη, ὅτε ἴσως ἡ μονὴ ἐκτίζετο, ὑπεράνω τῆς πύλης. Ἀπέχει δὲ ἡ μονὴ ἀπὸ μὲν τοῦ Ταλαντίου περίπου 10 ὥρας, ἀπὸ δὲ τῆς θέσεως, ἐνθα κοινῶς τάσσεται ἡ πόλις Ὀποῦς, περίπου 14 ὥρας. Οἱ τῆς μονῆς κτίτορες βεβαίως μὴ ἐννοήσαντες, ὅποιοι εἶναι οἱ τεχνῖται οἱ ἐν τῇ στήλῃ ἀναφερόμενοι, ἐξέλαβον αὐτοὺς ὡς κοινούς τεχνίτας οἰκῶν καὶ ἐπέτρεψαν νὰ ἐντετειχίσθῃ ἐπὶ τῆς πύλης ἢ στήλῃ, μετακομισθεῖσα ἐξ Ὀποῦντος.

Περὶ τῶν τεχνιτῶν τούτων τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἐν γένει καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν θιάσων πρὸς τοῖς ἀρχαίοις ἔχομεν νῦν βιβλίον πολλοῦ λόγου ἄξιον, συγγεγραμμένον ὑπὸ τοῦ νῦν παρ' ἡμῖν διαμένοντος Otto Lüders καὶ ἐπιγραφόμενον Die dionysischen Künstler (Berlin 1873). Τὰς τοῦ Paul Foucart περὶ τῶν αὐτῶν ὑποθέσεων πραγματείας Associations religieuses chez les Grecs καὶ De collegiis artificum sceniorum apud Graecos γνωρίζομεν ἔτι ἐκ μόνῃς τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐκ δὲ τοῦ βιβλιαρίου τοῦ κυρίου Lüders (σελ. 79 καὶ 89) μαθάνομεν, ὅσα μέχρι τοῦδε εἶναι γνωστὰ ἐξ ἐπιγραφῶν καὶ περὶ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Νεμέας. Ἄλλ' εἰς τὰς τέσσαρας ἐν αὐτῷ μνημονευόμενας ἐπιγραφάς, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἀνήκει εἰς τὴν Τέον (CIG ἀριθ. 3068), ἡ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας (Αρχ. Εφημ. Π. Α. ἀριθ. 213), αἱ δὲ δύο ἄλλα: ἡ ἐκ Δελφῶν (CIG 1689) καὶ ἡ ἐκ Θηβῶν (Keil Syll. Inscr. Bæot. σελ. 80) ἀμφιβάλλονται, ἂν εἶχον « Ἴσθμὸν καὶ Νεμέαν », ὡς διίσχυρίζονται τινες, ἢ « Ἴσθμὸν καὶ Πιερίαν », ὡς διατείνονται ἄλλοι, ἔπρεπε νὰ προστεθῇ ἢ ἐπιγραφῆ, ἢ ὁ A. Conze καὶ A. Michaelis εὐρόντες ἐν Ἀργεὶ καὶ ἀντιγράψαντες πρῶτοι ἐδημοσίευσαν ἐν τοῖς Annali dell' Instit. di corr. ar.

chäol. τόμ. 33 σελ. 17 και ιδιαίτερος (Roma 1861). Ἀληθῶς ἡ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐπεξεργασία τοῦ Paul Foucart, εἰς ἣν παραπεμπόμεθα ὑπὸ Lüders (σελ. 181), ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ *Revue archéol.* 1870—71 σελ. 107 και νῦν ἐν τῇ τοῦ Le Bas συλλογῇ (*Inscr. grecq. et latin.* 2me partie ἀριθ. 106 α) εἶναι λαμπρὰ και πολλοῦ λόγου ἀξία, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀπὸ τῆς τοῦ Conze και Michaelis ἐκδόσεως τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἦσαν γνωστοὶ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῆται οἱ ἐξ Ἰσθμοῦ και Νεμέας τῆς ἐν Ἀργεὶ συνόδου.

Ἐκ δὲ τοῦ λίθου τούτου, ὃν διέσωσεν ἡμῖν ἡ μονὴ τοῦ Κάρχαρη, μανθάνομεν νῦν, ὅτι σύνοδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ και Νεμέας συνετέλει ἐν Ὀποῦντι, ἣτις και ψήφισμα ἐξέδωκεν, ὡς ἡ ἐν Ἀργεὶ ὑπὲρ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Ἐκατοδώρου, οὕτω και αὕτη ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν αὐτῆς Σωτέλους και τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξενόλας, διότι ἐν τῇ ἀφιέρωσει, ἣν ἐποίησαντο τοῖς θεοῖς τῷ Ἀπόλλωνι και τῷ Ἑρμῇ και ταῖς Μούσαις, ἔλαβον πρόνοιαν, ὅπως χορηγῆται κατ' ἔτος εἰς τὴν σύνοδον τὸ ἀργύριον τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὰς θυσίας τὰς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα και τὸν Ἑρμῆν και τὰς Μούσας γινομένας. Ἐκ τούτου δὲ μανθάνομεν, και ὅτι οἱ θεοὶ οὗτοι ἐτιμῶντο ἐν Ὀποῦντι και σκηνηκοῦς εἶχον ἀγῶνας.

Ὁ ἄρχων τοῦ ψηφίσματος Ὀρθομενίδας, ὁ ἔχων ὄνομα νῦν πρῶτον γνωστὸν γινόμενον, δύσκολον εἶναι νὰ διακριθῇ, ἀν εἶναι ἄρχων τῶν Ὀπουντίων και δύναται νὰ προστεθῇ εἰς τοὺς τῶν Ὀπουντίων ἄρχοντας τοὺς ὄχι πρὸ πολλοῦ γνωστοὺς γενομένους ἐκ τῶν προξενικῶν ἀναγραφῶν, αἵτινες ἐν Ἀταλάντῃ εὑρεθεῖσαι και ὑπὸ Π. Σταματάκη ἀπο-

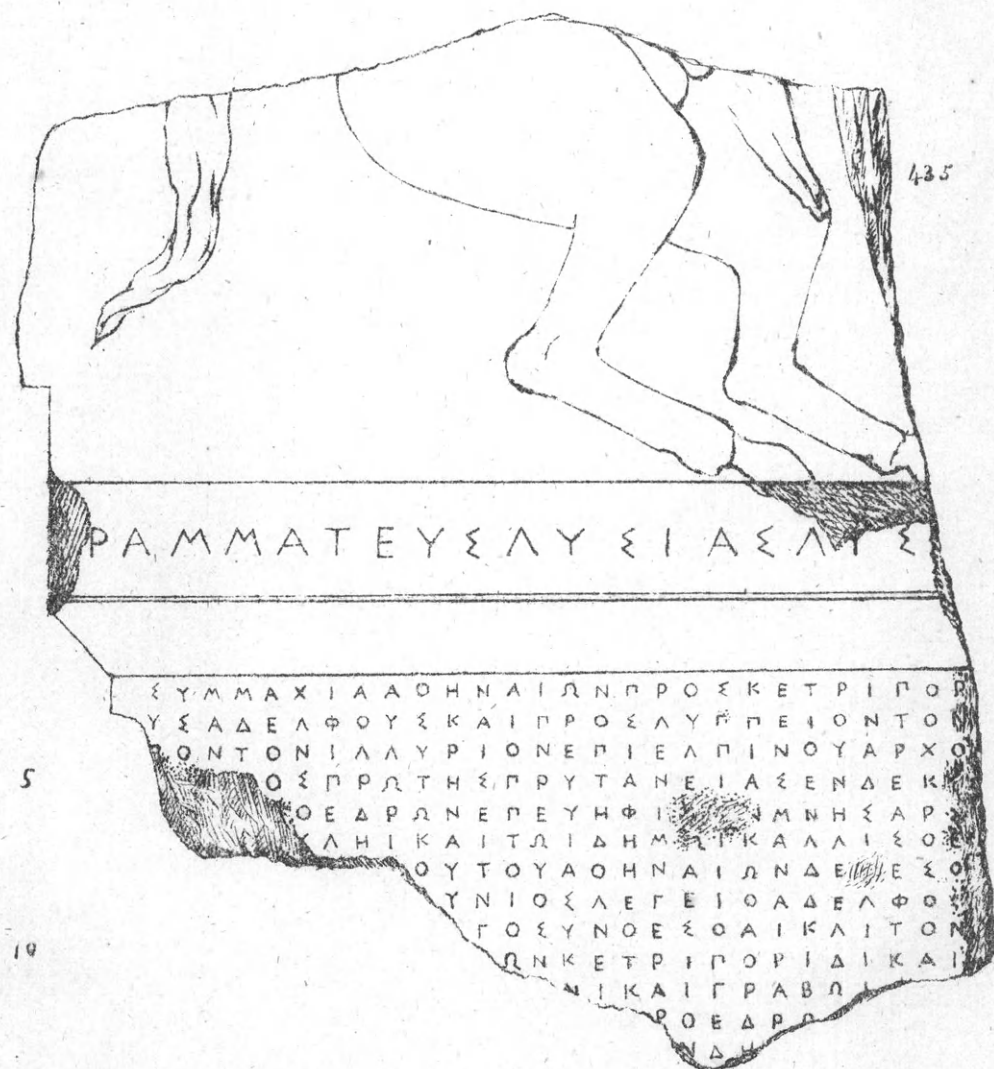
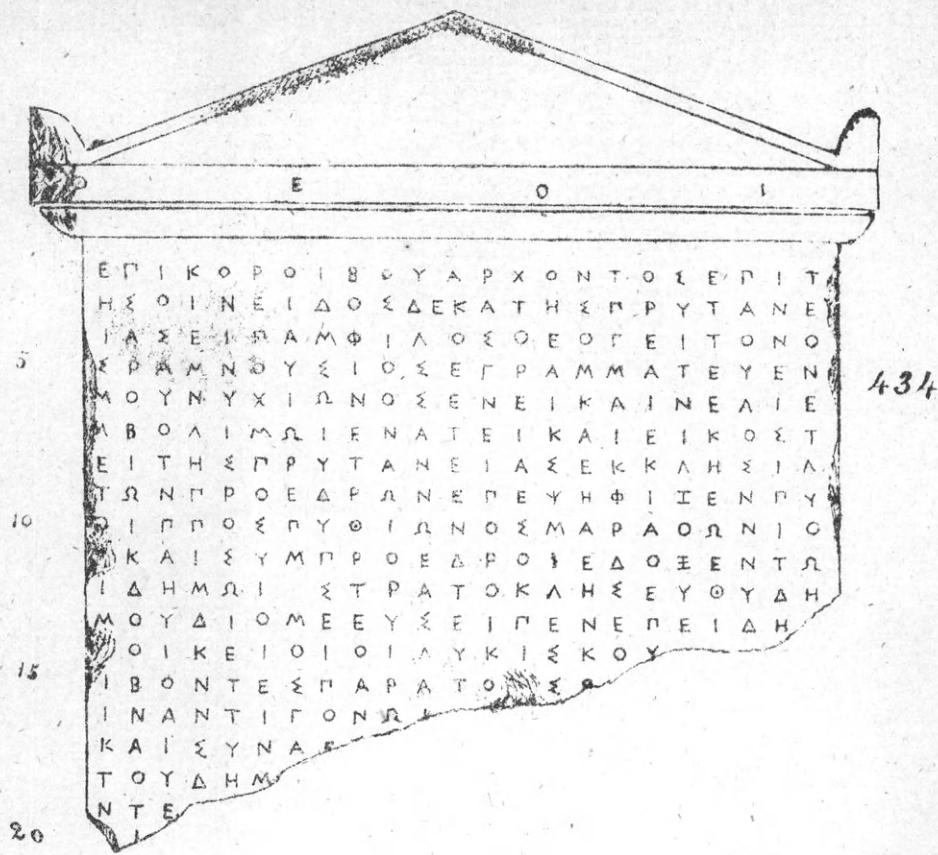
τυπωθεῖσαι ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ Στ. Κουμανοῦδου ἐν τῷ Ἀθηναίῳ (τόμ. Α. σελ. 484 κ. ἐφ.), ἡ ἦν ἄρχων τῆς συνόδου· διότι και αἱ σύνοδοι εἶχον ἄρχοντας (ὄρα CIG 682) και Lüders ε. α. α. σελ. 143 και 185). Ἀλλ' εἰκάζομεν, ὅτι ἦν ἄρχων τῶν Ὀπουντίων, και διότι ἡ δωρεὰ ὄφειλε νὰ χορηγῆται εἰς τὴν σύνοδον κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἱερῶν τῆς πόλεως. Και νῦν μὲν ὁ ἄρχων οὗτος Ὀρθομενίδας γίνεται ἡμῖν γνωστὸς ἐκ ψηφίσματος τῆς ἐν Ὀποῦντι θυμελικῆς συνόδου, θέλει δὲ ἴσως ἐντὸς ὀλίγου εὑρεθῇ εἰς ἄλλους ἐξ Ὀποῦντος λίθους, περιέχοντας ψηφίσματα τῆς πόλεως.

Ἡ γλῶσσα τοῦ ψηφίσματος εἶναι ἡ τῶν Ὀπουντίων Δωρικὴ (ὄρα Ahrens de gr. ling. dialectis I σελ. 235, II σελ. 11). Ἐκ δὲ τῶν διαλεκτικῶν ἰδιωμάτων σημειώσεως ἀξία εἶναι ἡ δοτικὴ τᾶ συνόδοι ἡ εὐκρινῶς διὰ τοῦ ΟΙ γεγραμμένη, ὡς ἐν τινι ἐκ Κρήτης ἐπιγραφῇ (CIG 2556. Ahrens ε. α. α. II σελ. 227) και ἐν τῇ ἐξ Ἀργους (στίχ. 14) κατὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ Foucart. Φαίνεται δὲ, ὅτι αἱ σύνοδοι αὗται τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, ὅτε περιπολοῦσαι ἐλάμβανον ἀνάγκην, ἵνα γράψωσι ψήφισμα ἢ τι ἄλλο, μετεχειρίζοντο τὴν τοῦ τόπου, ἐνθα διέτριβον, γλῶσσαν, ἣς τὸ ἰδίωμα βεβαίως ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ ὁ γραμματεὺς τῆς συνόδου. Διότι βεβαίως ἡ σύνοδος αὕτη δὲν ἦτο μόνιμος ἐν Ὀποῦντι οὔτε οἱ συγκροτοῦντες αὐτὴν ἦσαν πάντες Ὀποῦντιοι, εἰ και ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν μετασχόντων εἰς ἀγῶνας ἢ νικησάντων ἐν αὐτοῖς ἀναγινώσκονται και Ὀποῦντιοι (ὄρα Lüders ε. α. α. σελ. 186 και 188).

Π. Εὐστρατιάδης.

(Ἐξεδόθη 10 Ἰουλ. 1874).

1 ΔΙΝΕΞΑΙΑΞΕΚΛΗΠΙΑΔΗΝ
 2 ΟΝΕΥΝΟΙΑΞΕΝΕΚΑΚΑΙΦΙ
 3 ΟΥΣΒΑΕΙΛΕΙΞΕΚΑΙΤΟΝΔΗ
 4 ΚΑΙΤΟΥΞΑΛΛΟΥΞΕΛΛΗΝΑΣ
 5 ΥΤΟΝΧΡΥΞΕΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΠΟ
 6 ΚΑΙΑΝΕΙΠΕΙΝΤΟΝΞΕΤΕΦΑΝΟΝ
 7 ΜΕΓΑΛΩΝΤΡΑΥΛΙΔΩΝΤΩΙΑΓΩΝ
 8 ΩΙΚΑΙΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΝΑΠΑΞΕ
 9 ΠΟΛΙΞΕΤΙΟΗΞΙΟΡΩΞΑΝΕΙΔΩ
 10 ΟΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝΜΕΜΗΤΑΙΚΑ
 11 ΙΔΩΞΙΝΥΦΩΝΑΝΕΥΠΑΘΕΙΚΑΙΤΙ
 12 ΚΡΩΙΑΞΙΩΞΕΤΩΝΕΥΕΡΤΕΞΙΩΝΞΕΤΗΣ
 13 ΗΜΟΝΕΙΚΟΝΑΧΑΛΚΗΝΕΝΒΥΙΑΝΤΙΩΙΑΣ
 14 ΔΟΥΑΠΟΤΟΙΞΕΧΙΛΙΩΝΔΡΑΧΜΩΝΚΑΙΣΤ
 15 ΞΑΙΑΥΤΟΝΧΡΥΞΕΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΠΟΧΙΛΙ
 16 ΧΜΩΝΟΠΩΞΔΑΝΟΤΕΞΕΤΕΦΑΝΟΣΑΝΑΓΟΡΕ
 17 ΕΝΒΥΙΑΝΤΙΩΙΚΑΙΗΕΙΚΩΝΞΕΤΑΘΕΙΗΑΣΚ
 18 ΑΔΟΥΧΕΙΡΟΤΟΝΗΞΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΡΕΙΣΑ
 19 ΞΕΞΑΘΗΝΑΙΩΝΑΠΑΝΤΩΝΟΙΤΙΝΕΣΑΦΙΚΟ
 20 ΕΙΞΕΒΥΙΑΝΤΙΩΝΑΞΕΙΟΞΟΥΞΙΝΤΟΝΔΗΜΟ
 21 ΙΑΝΤΙΩΝΥΗΦΙΞΑΞΟΑΙΤΟΝΞΕΤΕΦΑΝΟΝ
 22 ΥΞΑΙΕΝΤΩΙΟΞΕΑΤΡΩΙΔΙΟΝΥΞΙΩΝ
 23 ΑΙΤΗΝΕΙΚΟΝΑΞΕΤΗΣΑΙΤΗΝΑΣΕΚΛΗ
 24 ΕΙΑΤΟΡΑΙΗΝΘΔΗΜΟΣΟΑΘΗΝΑΙΩΝ
 25 ΑΥΤΟΥΚΑΙΔΙΔΑΣΚΕΙΝΑΥΤΟΥΣ
 26 ΑΤΤΟΝΤΕΞΧΑΡΙΟΥΝΤΑΙΤΩΙΑ
 27 ΗΞΕΩΞΕΤΟΥΞΕΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΤ
 28 ΗΝΗΝΑΙΤΟΝΕΠΙΤΕΙΔΙΟ
 29 ΠΡΕΦΕΝΤΩΝΠΡΕΞΒΕΛΝ
 30 ΠΡΕΦΕΝΤΩΝΠΡΕΞΒΕΛ
 31 ΟΥΔΗΜΟΥΠΕΝΤΗΚΟΝ
 32 ΚΑΤΑΥΗΦΙΞΜΑΤΑ
 33 ΑΝΑΓΡΑΥΑΙ
 34 ΑΤΟΝΚΑΤ
 35 ΑΙΣΤΗΣ
 36 ΡΗΝΤΗΣ
 37 ΤΤΡΙ
 38 ΙΣΜ

ΑΡΕ Δ Ο
 ΑΙΧ Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο
 Ο Χ Α Ρ Ο Σ Ε Λ Ε Υ
 Σ Ε Ε Π Ι Σ Τ Ε Λ Ε Σ
 Δ Δ Δ : Ε Τ Ε Φ
 Ο Ν Α Ρ Χ Ο

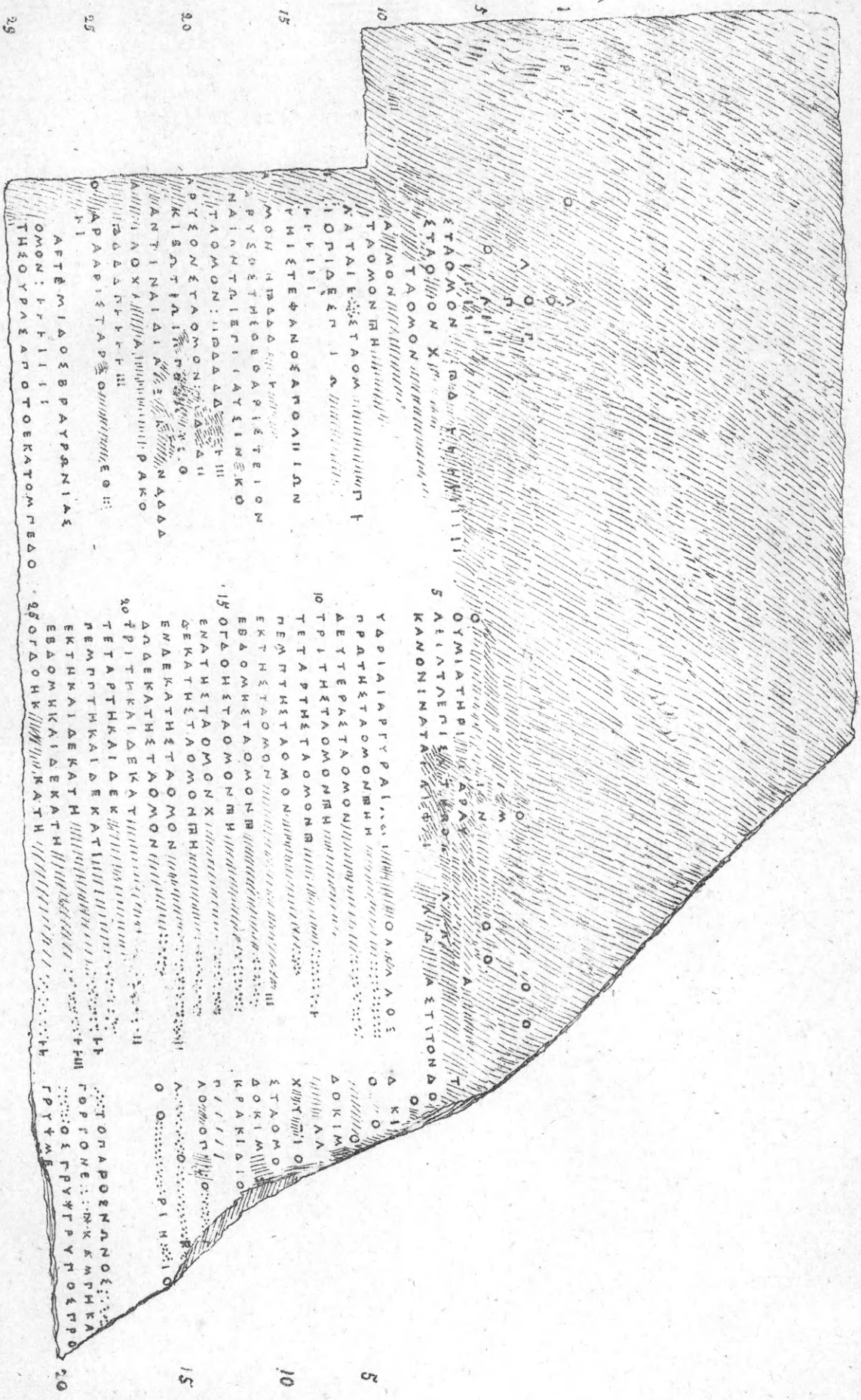
437

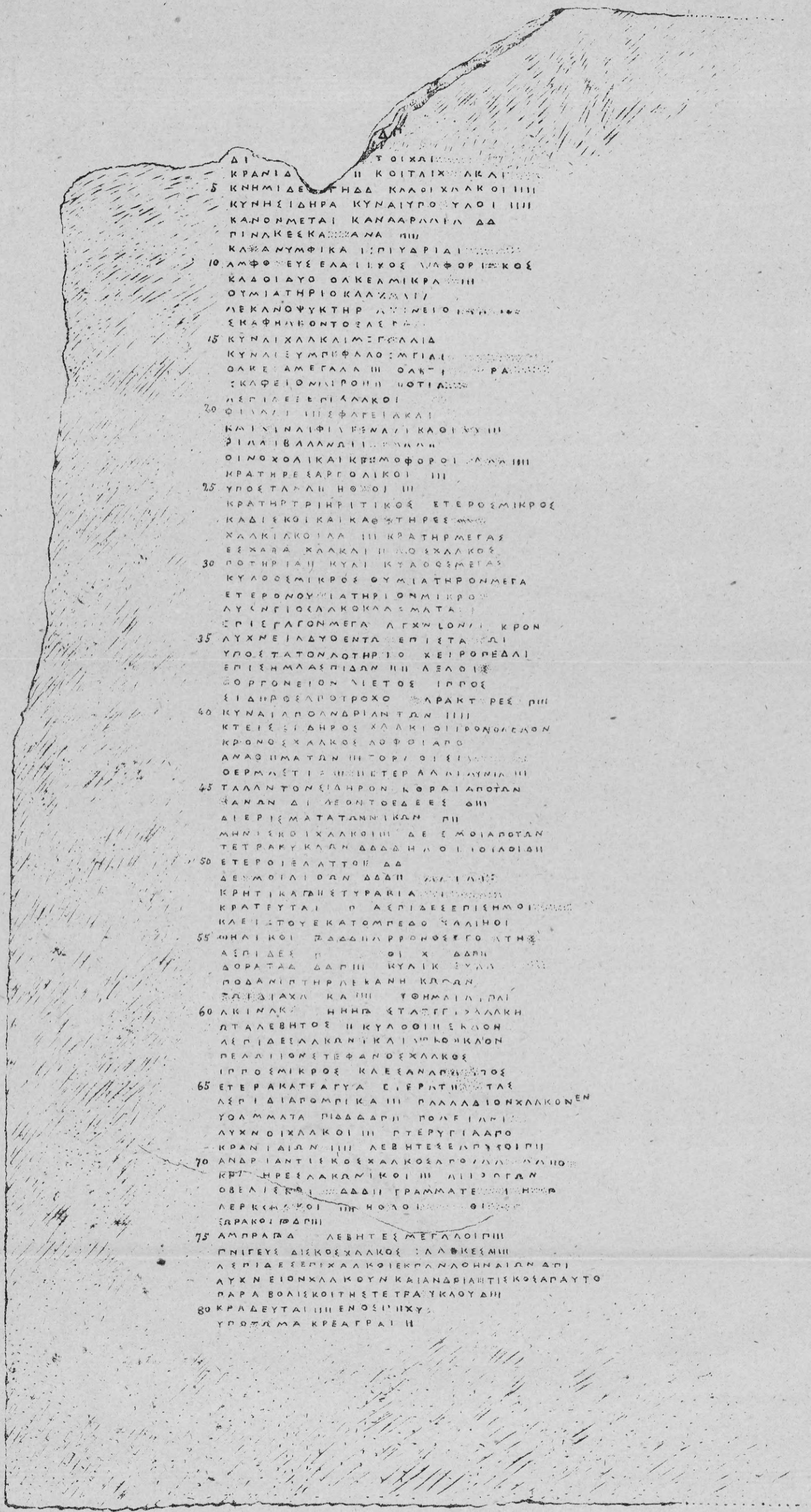
Α
 Ο : Τ : Χ
 Ο Χ Σ Τ Ε
 5 Α Ν Ε Υ Σ Κ Α Ι Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο
 Ν Α Ρ Χ Ο Υ Ε Ι Π Ε Ν Τ Ω Ν
 Α Σ Δ Ο Μ Ο Σ Α Γ Ο Ρ Ρ Α Ν
 Δ Δ Δ Τ Ε Φ Α Ν Ο
 10 Η Η Η : Κ Κ Ρ Η Σ Ι Ο Α Ρ Ι
 Κ Ε Ι Ο Τ Ο Δ Ι Ο Ε Τ Ο Υ Γ Ο
 Α Ν Ο Ι Χ Ρ Υ Σ Ο Ι Τ Ε Τ Α
 Ν Τ Ο Υ Τ Ο Ν Η Η Δ Δ Δ
 Ο Μ Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο Δ Δ Γ Η Ι Ι Ι
 Ι Κ Λ Ε Ρ Ο Υ Χ Ο Ι Α Ν Ε Ο Σ
 15 Τ Α Ο Μ Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο Δ Δ
 Α Ο Μ Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο
 Δ Δ Η Σ Τ Ε Φ Α
 Β Ο Υ Α Ν Ε Ο
 Ι Τ Ρ Ε Σ
 19 Ο Ι Ν

437 B.

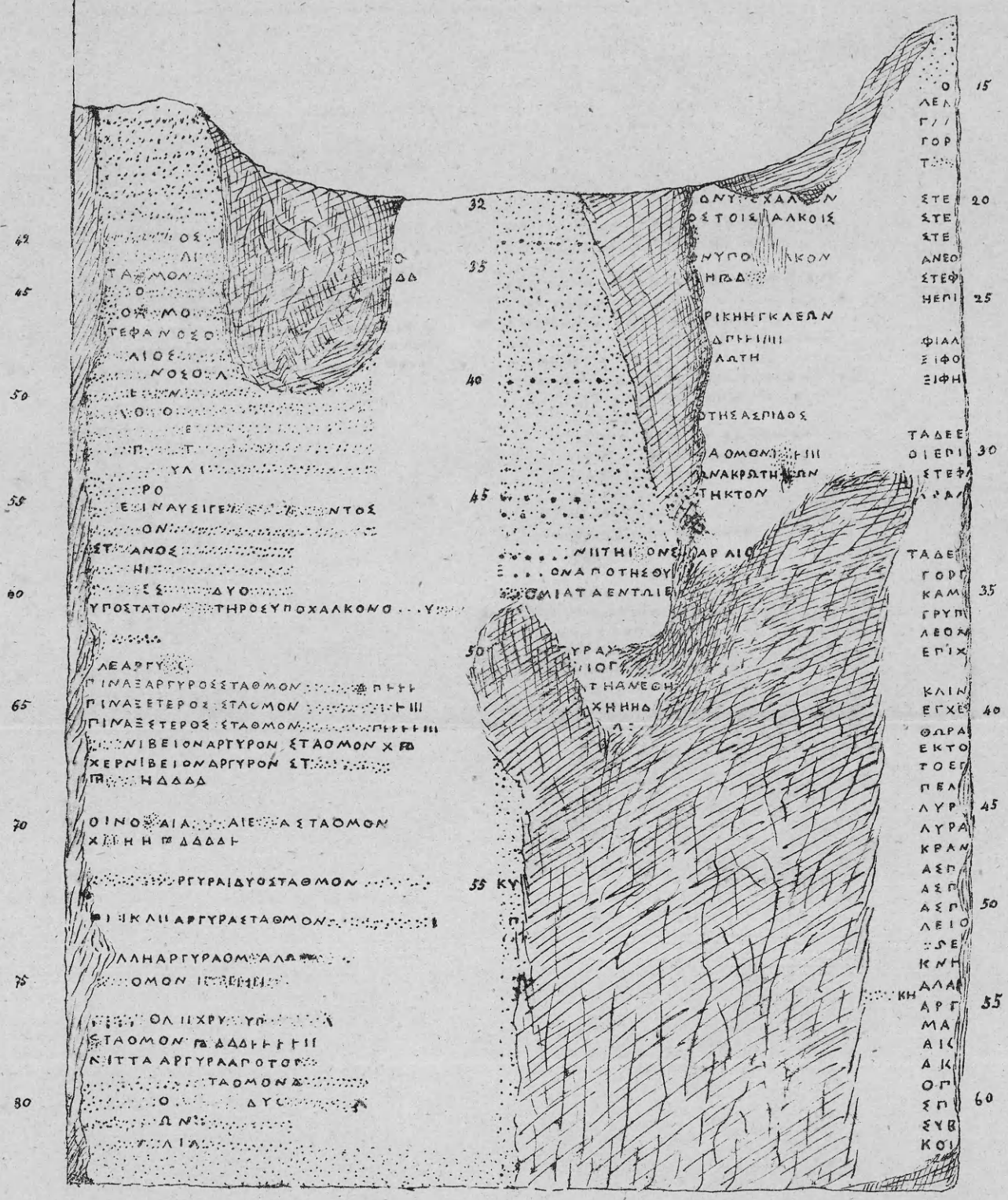
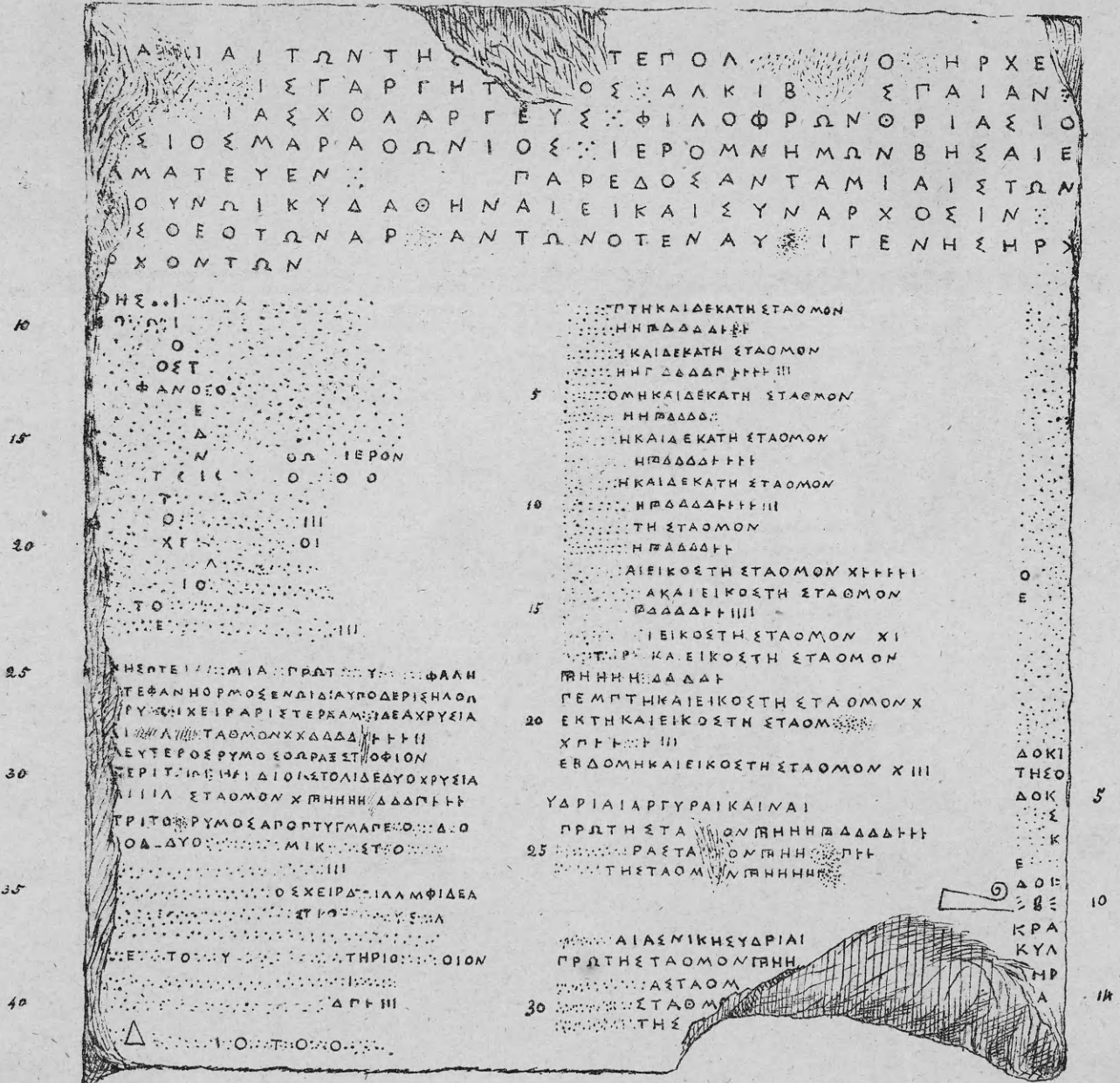
5
10
15
19

Αριθ. 438. α.

ΔΙ ΤΟΙΧΑΙ...
 ΚΡΑΝΙΑ...
 5 ΚΝΗΜΙΔΕ...
 ΚΥΝΗΣΙΔΗΡΑ...
 ΚΑΝΟΜΕΤΑΙ...
 ΠΙΝΔΚΕ...
 ΚΑ...
 10 ΑΜΦΟ...
 ΚΑΔΟΙ...
 ΟΥΜΙΑΤΗΡΙΟ...
 ΜΕΚΑΝΟΥΚΤΗΡ...
 ΣΚΑΦΗ...
 15 ΚΥΝΑΙ...
 ΚΥΝΑΙ...
 ΟΑΚΕ...
 ΣΚΑΦΕ...
 20 ΜΕ...
 ΟΥ...
 ΚΑ...
 ΟΙ...
 ΚΡΑΤΗ...
 25 ΥΡ...
 ΚΡΑΤΗ...
 ΚΑΔ...
 ΧΑΛΚ...
 ΕΞ...
 30 ΡΟΤΗ...
 ΚΥ...
 ΚΥ...
 ΕΤΕ...
 ΔΥ...
 ΕΡ...
 35 ΔΥ...
 ΥΡ...
 ΕΡ...
 ΒΟ...
 ΣΙ...
 40 ΚΥ...
 ΚΤΕ...
 ΚΡ...
 ΑΜ...
 ΟΕ...
 45 ΤΑ...
 ΔΑ...
 ΔΙ...
 ΔΙ...
 ΜΗ...
 ΤΕ...
 50 ΕΤΕ...
 ΔΕ...
 ΚΡ...
 ΚΡ...
 ΚΛ...
 55 ΜΗ...
 ΑΣ...
 ΔΟ...
 ΜΟ...
 ΕΡ...
 60 ΔΙ...
 ΔΤ...
 ΔΕ...
 ΡΕ...
 65 ΕΤΕ...
 ΑΣ...
 ΥΟ...
 ΔΥ...
 ΚΡ...
 70 ΑΝ...
 ΚΡ...
 ΟΒ...
 ΑΕ...
 ΕΡ...
 75 ΑΜ...
 ΠΝ...
 ΑΕ...
 ΔΥ...
 ΡΑ...
 80 ΚΡ...
 ΥΡ...

Ο ἰ ἐ φ η θ ε ὑ [σ α ν] τ ε ς ἐ π' ἰ Ἀ ρ ι σ τ ἄ ρ χ ο υ ἄ ρ χ ο ν τ ο ς

Ἐ ρ ε χ θ [ε ἴ δ ο ς

- (Φιλ. σ'χ.) 90 Διονύσιος Διονυσίου Ἀναγ[υ]ράσιος.
- Ἀρχέδημος Πολυεύκτου Κηφ[ι]σιεύς.
- Μέν[αν]δρος Ἡρωτογέν[ου] Λαμπτρεύς.
- Νικόμαχος Σωσιγέ[ου] Λαμπτρεύς.
- Θεοδόσιος Γλαυκ[ί]ου Παμβωτάδης
- 95 Νικοκλῆς Γοργίου Κηφισιεύς.
- Σώπατρος Μ[ε]τρ[ο]δώρου Φηγούσιος.
- Αἰ γ ε ἴ δ ο ς
- Μνησικ[λ]ῆς Μνησικλέους Γαργήτιος.
- Δίων [Α]λκιμένου Φιλιάδης.
- 100 Ἀρχ[ί]ας Διονυσίου Φηγαιεύς.
- [Ἀπο]λλώνιος Ἀρχελ[ά]ου Ἀγκυλῆθεν.
- ...ων Ἀπολλωνίδου Ὀτρυνεύς.
- Μενεσθεύς Μενεσθέως Ἀγκυλῆθεν.
- Χ[ρ]έμης Φιλωνίδου Κολλυτεύς.
- 405 Π α ν δ ι ο ν ἴ δ ο ς.
- Σ[ω]σίας Ἀρτέμωνος Παιανιεύς.
- Κ[α]λλικρατίδης Συνδρόμου Στειριεύς.
- Θεωρικὸς Συνδρόμου Στειριεύς.
- Φίλων Ζηνοδότου Κυδαθηναίεύς.
- 110 Ἀρτεμίδωρος Νικάνωρος Στειριεύς.
- Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Στειριεύς.
- Ἰατροκλῆς Ἰατροκλέους Π[...ε]ύς.
- ...ίου Σ[τειριε]ύς.

- Λ ε ω ν τ ἴ δ ο ς
- Σωτίων Σωτίωνος Φρεάρριος.
- Κλεοκράτης Κλεοκράτου Χολλείδης.
- Τιμοκράτης Εὐδήμου Αἰθαλίδης.
- Τιμησίων Καλλιθέμιδος Ὑθάδης.
- Ἄγρων Θεμιστνκλέους Κολωνῆθεν.
- Ἀπολλωνίδης Χαρίνου Εὐπυρίδης.
- Ἰππόνικος Ἰππονίκου Κρωπίδης.
- Σωσίπατρος Σωσιπάτρου Σκαμβωνίδης.
- Φιλοκλῆς Ζωπύρου Χολλείδης.
- Εὐδήμος Ἀπολλωνοδότου Φρεάρριος.
- Π τ ο λ ε μ α ἴ δ ο ς.
- Τίμαρχος Σιμάλου Φλυεύς.
- Σπαρτοκίων Ἀπολλωνίου Βερενικίδης.
- Δημήτριος Σώσου Βερενικίδης.
- Σωσίβιος Θερσιλόχου Βουτάδης.
- Ἀμφίλοχος Ἀμφιλόχου Βερενικίδης.
- Ἀσκληπιάδης Λυσιμάχου Φλυεύς.
- Κλεόδωρος Κλεοδώρου Φλυεύς.
- Φίλων Δημητρίου Φλυεύς.
- Καρπόδωρος Εὐθιότου Φλυεύς.
- Διονύσιος Ἀπολλοδώρου Φλυεύς.
- Πάμφιλος Ἀριστοβούλου Ἀφιδναῖος.
- Μνησα[γ]όρας Μνασέου Προσάλτιος.
- Μενεκλῆς Μενεδήμου Θημακεύς.
- Κ[ρι]τόβουλος Ἡγησίου Ἀφιδναῖος.

- Ἀ κ α μ α [ν] τ ἴ δ ο ς.
- 90 Ἀθηναγόρας Ἀσκληπιάδου Σφήττιος.
- Ἀπολλοφάνης Ἀριστοκλέους Σφήττιος.
- Δαμόκριτος Βουθήρου Εἰταῖος.
- Δίφιλος Μενίππου Ἰφιστιάδης.
- Μητροφάνης Διονυσίου Ἰφιστιάδης.
- 95 Ο ἰ ν ε ἴ δ ο ς.
- Δημήτριος Θεοξένου Ἀχαρνεύς.
- Νυμφόδωρος Δημονόθου Ἐπιμηφίστιος.
- Αἰσχύλος Εὐθ[ύ]του Θριάσιος.
- Ἀριστόνικος Ἀριστονίκου Ὀθηθεν.
- 100 Ἡλιόδωρος Λεωφάνου Λακιάδης.
- Ἀριστόβουλος Ἀγαθοκλέους Θριάσιος.
- Θεόφιλος Διονυσίου Ἀχαρνεύς.
- [Κ] ε κ ρ ο π ἴ δ ο ς.
- Δη[μ]όφιλος Δημοφίλου Ἀλαιεύς.
- 105 Πό[π]λιος Λευκίου Μελιτεύς.
- Παρμενίσκος Λύσωνος Αἰξωνεύς.
- Μ[ί]χκος Ἀρτε[μ]ιδώρου Αἰξωνεύς.
- ...λέ[ου]ς Αἰξωνεύς.
- Γλαυκ...ος Ἀλαιεύς.
- 110 Ἀλκμάν Ἀ[λκμ]ᾶνος Συβαλήτιος.
- Σατυρίων Σωσθένου Συβαλήτιος.
- Κόνων Ἀγα[θ]οκλέους Ξυπεταιών.
- Διόδ[ω]ρος Διοδώρου Μελιτεύς.
- Ἰ π [π ο θ] ω ν τ ἴ δ ο ς.
- 115 Φανίας Κ[α]λλισθένου Κεiriάδης.
- Βάχχιος Μητροβίου ἐκ Κοίλης.
- Λέων Σωπάτρου Πειραιεύς.
- Μηνοφῶν Τελέστου Ἐροιάδης.

- Μηνοφίλος Μηνοφίλου Πειραιεύς.
- Ἀλκέτης Θραυφ[ῶ]ντος Πειραιεύς.
- Ῥόδων Ῥόδωνος Ἀγεροδούσιος.
- Ξενοκράτης Ἀσκληπιάδου Ἐλευσίνιος.
- Διονύσιος Πασιάδου Δεκελεύς.
- Ξένων Ἀσκληπιάδου Ἐλαιούσιος.
- Α ἰ α ν τ ἴ δ ο ς.
- Δοσίθεος Ἀρισ[τ]έου Μαραθώνιος.
- Ἀρστέας Ἀρισ[τ]έου Μαραθώνιος.
- Τιμόξενος [Ἀσ]κληπιάδου Μαραθώνιος.
- Θεόδωρος Θεομένου Ῥαμνούσιος.
- Ἀντιλέων Ἀντιλέοντος Μαραθώνιος.
- Χρεμωνίδης Φιλοκτῆμονος Μαραθώνιος.
- Ζωῖλος...γόνου Μαραθώνιος.
- Ἐρμων[ε] Ἐρμοδώρου Φαληρεύς.
- Τιμαγόρας Δικαΐδου Ῥαμνούσιος.
- Θεαρίων Ἀριστομάχου Φαληρεύς.
- Ἀριστόνους Θεοφάνου Ῥαμνούσιος.
- Ἀπολλωνίδης Ἀπολλωνίδου Ῥαμνούσιος.
- Διόδωρος Τιμησίωνος Ῥαμνούσιος.
- Ἡρώδης [Μ]ίχκου Ῥαμνούσιος.
- Ἰέρων Ἰέρωνος Ῥαμνούσιος.
- Δημήτριος Δωροθέου...:
- Φυσκίων Φυσκίωνος Φαλη[ρ]εύς.
- Ἀπολλοδώρος Ἀπολλοδώρου Ῥα[μ]νούσιος.
- Ἀρτέμων Ἰέρωνος Ῥαμνούσιος.
- Ἀ ν τ ι ο χ ἴ δ ο ς.
- Θήρων Νίκωνος Ἀναφλύστιος.
- Παγκράτης Πύρρου Κρι[ω]εύς.

- Ἀρκε[θ]ων Μηνοδότου Παλληνεύς.
- Ἀρτέμων Ἀπολλωνίου Ἀναφλύστιος.
- Ἀθηνό...ος Λύσιδος Σημαχίδης.
- Διονύσιος Θήρωνος Ἀναφλύστιος.
- ΣΥβουλίδης Ἀνδρονίκου Σημα[χ]ίδης.
- Νικίας Νικάνδρου Θοραίεύς.
- Διοσκουρίδης Φίλωνος Παλληνεύς.
- Δημήτριος Ἀρτέμωνος Ἀναφλύστιος.
- Ἀ τ τ α λ ἴ δ ο ς.
- Τιμοκράτης Θεοδότου Σουνιεύς.
- Διοκλῆς Δίου Ἀθμονεύς.
- Σκάμανδρος Ποσειδωνίου Ἀτηνεύς.
- Ἀνδρόνικος Ἀνδρονίκου Ἀγρυλῆθεν.
- Χαίριππος Σίμου Σουνιεύς.
- Γ[ε]ροντίδης Κρατίππου Προβαλείσιος.
- Νικόβ[ου]λος Καλλιξένου Ἀτηνεύς.
- Κτησικλῆς Κτησικλέους (vacuum).
- Ξ ἑ ν ο ι.
- Λεύκιος Ποπλίου Ῥωμαῖος.
- Ἰεροκλῆς Τιμοθέου Ζυμωναῖος.
- Φιλοποίμην Ἰπ[π]ίου Ἀδραμυτηνός.
- Λεύκιος Αὔλου Ῥωμαῖος.
- [Ἀ]τταλος Μηνοδώρου Ὀροανδεύς.
- Ἰσίδωρος Ἰσιδώρου Νεαπο[λί]της.
- Διονύσιος Διονυσίου Ἀπαμεύς.
- Νουμήνιος Ἀετίωνος Ταρσεύς.
- Γλ[αῦ]χος Ἀγάθωνος Βηρύτιος.
- Ἀπολλώνιος Ῥόδωνος Ἡρακλεώτης.
- Δημήτριος Κρατεροῦ Ἀντιοχεύς.

- Νικάνωρ Βρομίου Ἡρακλεώτης.
- Φίλο...ρος Κρίτωνος Λαοδικεύς.
- Στρά[τ]ων Ἀφροδισίου Ἀντιοχεύς.
- Πόπλιος Ποπλίου Ῥωμαῖος.
- Ζήνων Εἰρηναίου Βηρύτιος.
- Ἀριστόδημος Ἀνθεστηρίου Μιλήσιος.
- Στράτων Στράτωνος Ἀντιοχεύς.
- Θεόφιλος Φίλωνος Καρθαιεύς.
- Ἀνδρότιμος Λευκίου Ῥωμαῖος.
- Γοργίας Δρόμωνος Ὀπούνητιος.
- Παρμενίσκος Παρμενίσκου Ἀντιοχεύς.
- Σαραπίων Ἐπιγόνου Μιλήσιος.
- Αὔλος Αὔλου Ῥωμαῖος.

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
[τὸν παιδοτρίβην]
[Σπουδῖαν]
[Ὀθηθεν].

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν ὀπ[λο]μάχον
Ἡρόδοτον
Εἰταῖον.

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν ἀκοντιστήν
Διονύσιον
Σφαίρου
Ἀζηνιέα.

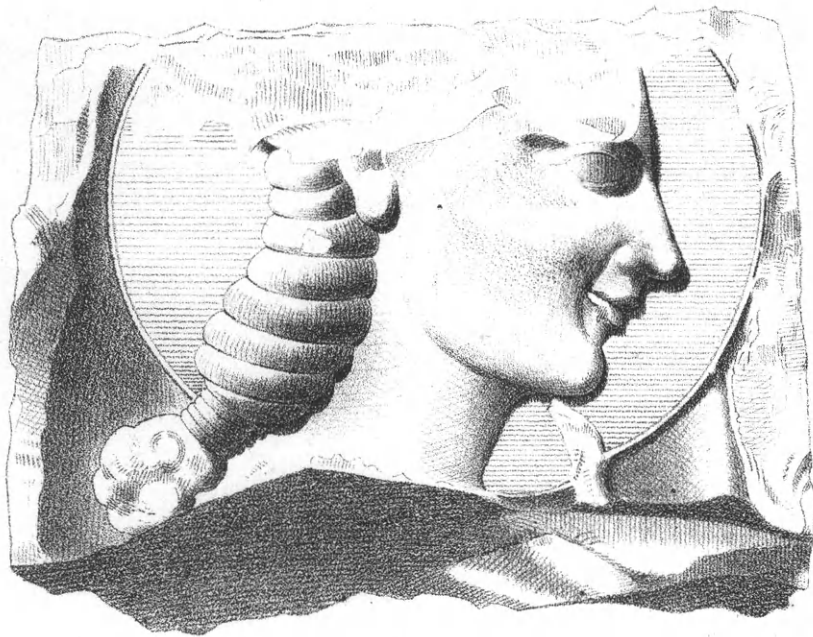
[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν τοξότην
Μενέστρατον
Ἀσκληπιάδου
Τριχορύσιον.

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν ἀφέτην
Καλλίαν
Αἰγυλιέα.

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν γραμματέα
[Κ]αλλιᾶδην
Ἐρμαγόρου
Στειριέα.

[Ἡ βουλή ὁ δῆμος]
τὸν ὑπηρέτην
Ἐπίγονον
Δημη[η]τρίου
Πε[ι]ραία.

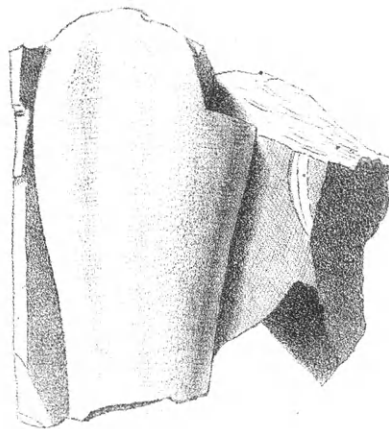
Γ, α.

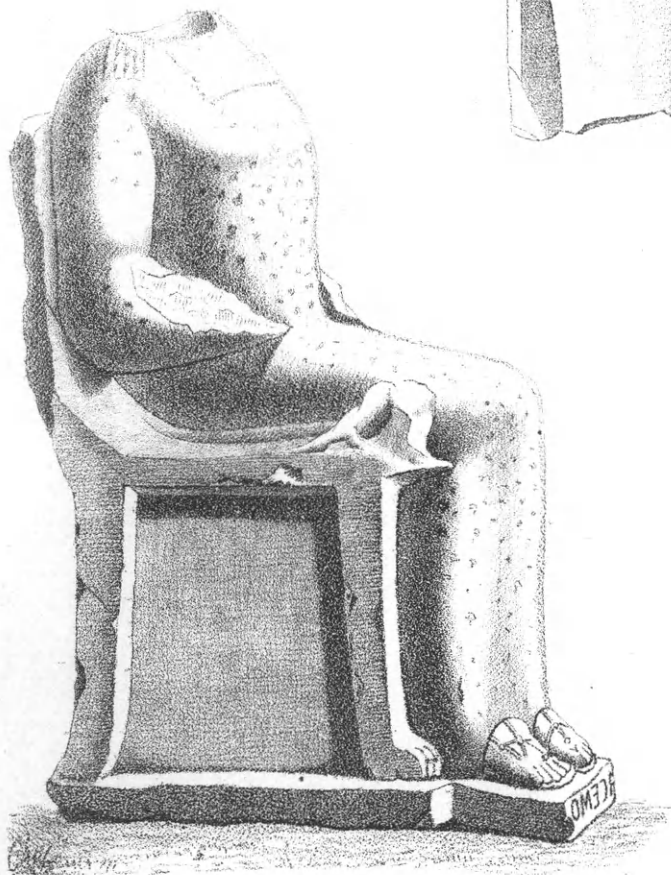
A, β.

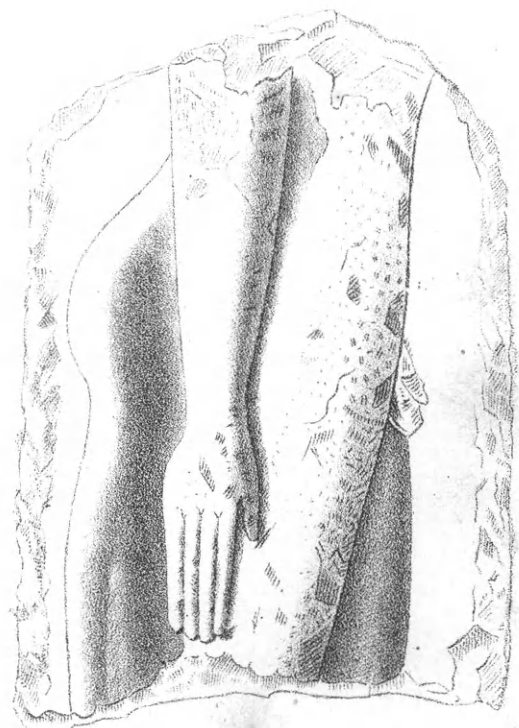
Γ, β.

A, α.

B

ΣΕΜΑΓΑΤΕΡΚΛΕ
 ΒΟΛΟΣΑΓΟΦΘΙΜΕ
 ΝΟΙΧΣΕΝΟΦΑΝΤΟ
 ΘΕΚΕΤΟΔΑΝΤΑΡΕΤΕ
 ΕΔΕΥΑΟΦΡΟΣΥΜΕ

ΧΣΕΝΟΦΑΝΤΟΣΤΑΡΠΙΟΣ

